

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

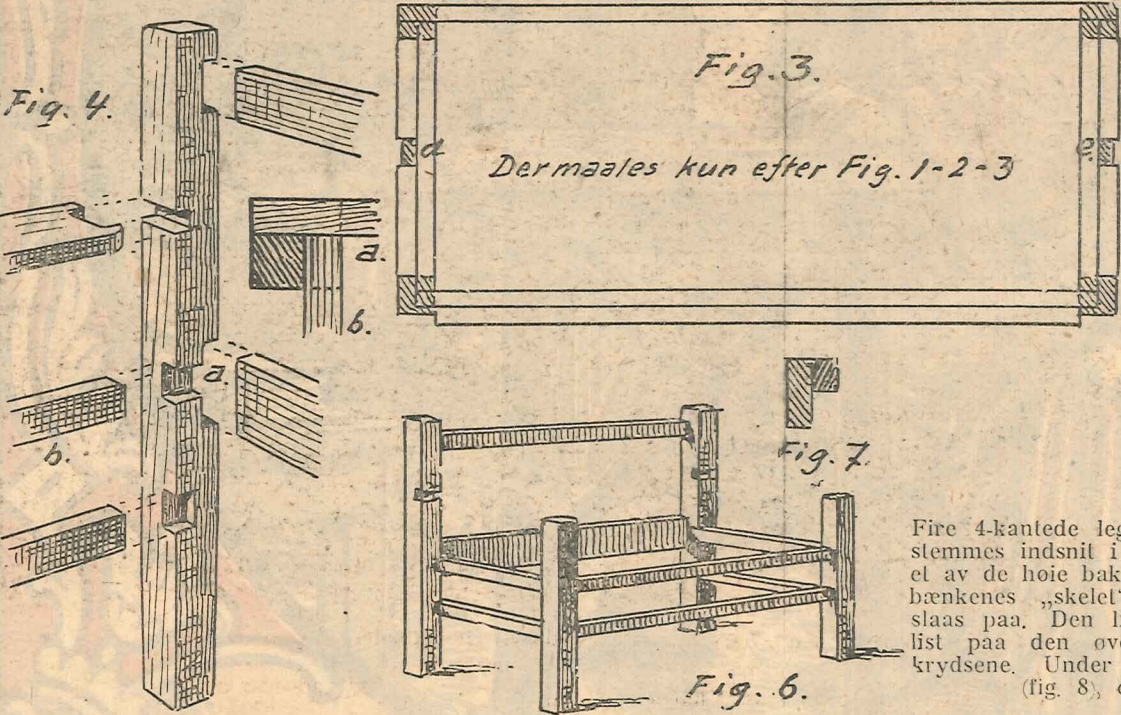
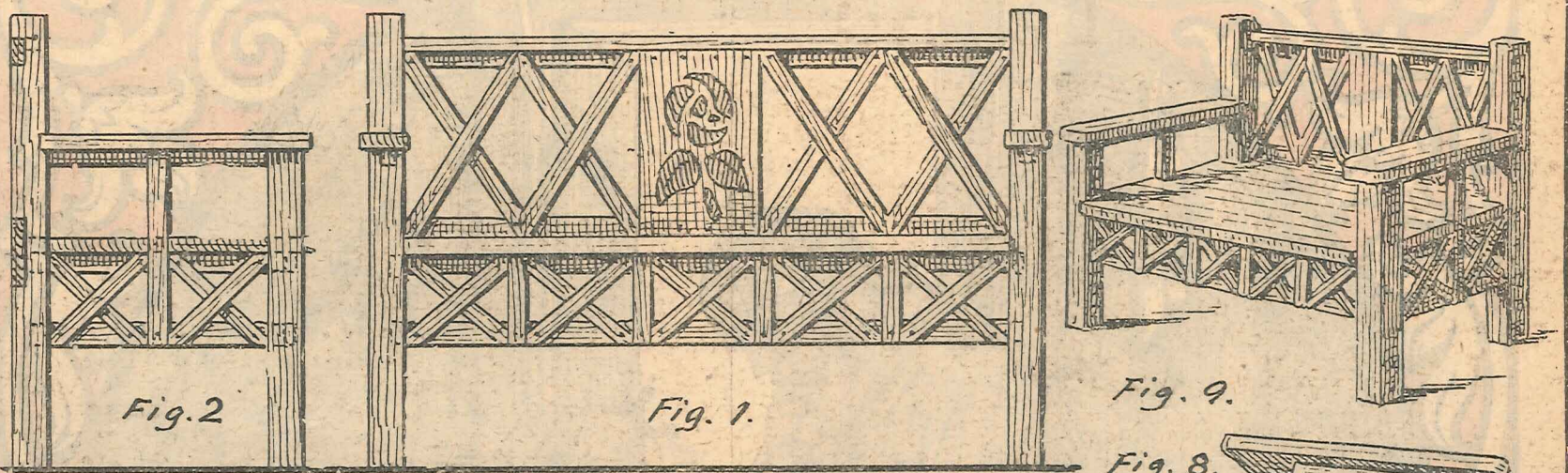

Eneboer-spillet.

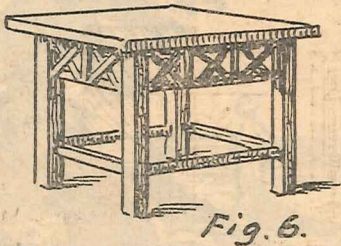
Eneboer-spillet som utførlig omtales inde i bladet sies at stamme fra de gamle munke og eremitter og skal være et av de mest fængslende spil som eksisterer. Følgende lille anekdote tyder unegtelig ogsaa herpaa. Man fortæller at en fange som hadde faat utlevert et eksemplar av eneboer-spillet i den grad likte det, at da vogteren paa befrielses dag kom for at føre ham ul, neget han at forlate cellen med de ord: „Forstyr mig ikke, jeg er midt i et eneboer-spil.“ Og saa for nutidsmennesker som ikke netop er henvist til ensomhet mot sin vilje, har spillet mange tillokkende egenskaper; det er praktisk, haandterlig, kan medtas i en vestejonne, kan spilles av en enkelt, tas frem i en jernbanekupe under en lang feriereise og kan paa landet forkorte tiden mangen regnveirsdag. Hvorledes man selv kan lage sig et spil og de nærmere regler for spillet, meddeles som sagt inde i bladet. Som et værdifuldt supplement bringes ikke mindre end 32 forskjellige opgaver, der under navner som „Møllen“, „Kirketaarnet“, „Terningene“ o. s. v. vil gi læserne nogen haarde nøtter at knække. =

Nogen lette havemøbler.

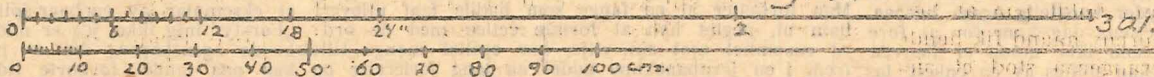
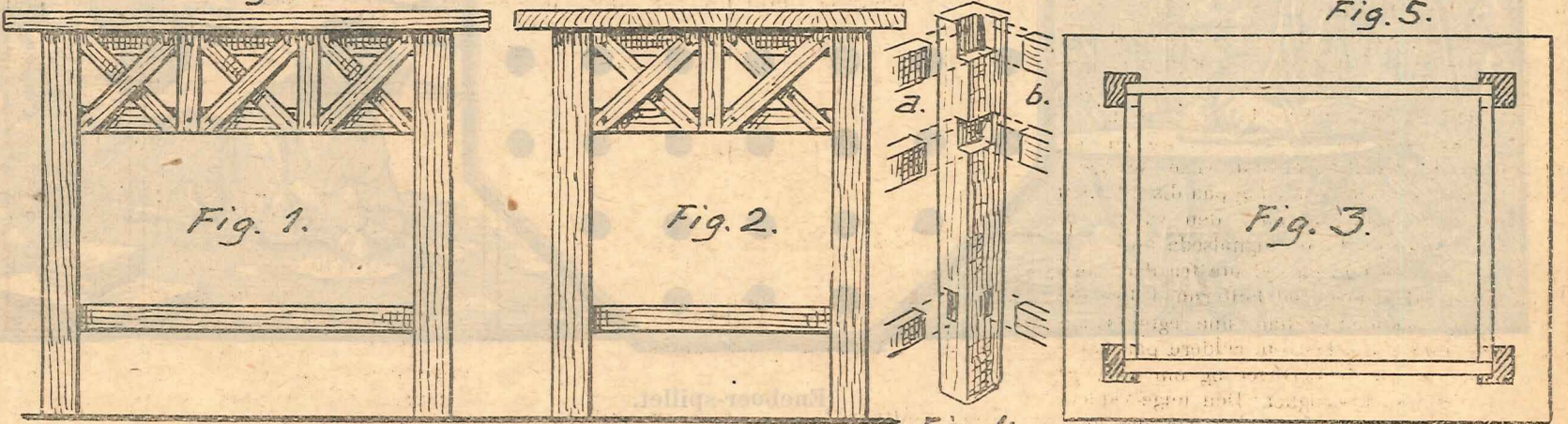
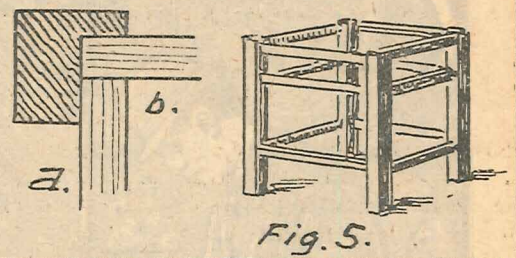
Nedenstaaende vises tegninger til nogen havemøbler, der kan lages udelukkende af legter og lister; selv flatene, bænkesædet og bordplaten, som paa tegningene er vist som hel flate, kan jo lages af lister, der spikres paa underliggende ramme med ca. 1-2 cm.s afstand fra hverandre. Paa bænker ryggen sættes en liten Ijæl, hvorpaa der enten kan males en blomst i kraftige farver, eller den kan skjæres ut med en løvsag.

Fire 4-kantede legter skjæres til til ben, og der skjæres og stemmes indsnit i dem til de forskellige lister. Fig. 4 viser et af de høje bakken og fig. 5 et af forbenene. Fig. 6 viser bænkenes „skelet“ med de styrende lister, før krydslistene slaas paa. Den lille fig. 7 viser, hvorledes der slaas en tynd list paa den øverste ryglister, for under denne at fastslaa krydsene. Under armlænene slaas likeledes en tynd list (fig. 8), og fig. 9 viser den færdige bæk.

De fire bordben skjæres til, og der stemmes ut til listene. Bare til den nederste list maa der stemmes rigtig hul. Platen, hel plate eller lister, kan spikres fast i rammen eller skrues paa vinkeljern, som sættes fast paa den indvendige side af rammen.

H.C.M.

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL.

Nr. 32

7. august 1919.

43 aarg.

Minnesangeren kommer paa besøk paa slottet. — Efter maleri av Pradido.

Minnesangerens besøk.

(Til ovenstaaende billede.)

Hvad feilet slotsherrens unge, skjøne datter? Han selv forstod det ikke, hans hustru ante det kanskje, men turde intet si, og alle de læger og kloke koner som blev hentet, forsøkte forgjæves sin kunst paa hende. Hun sat mellem forældrene i den blomstrende have, begravet i puter, hun blev blekere og tungsindigere for hver dag, mens moren holdt hendes haand og intet turde si av frygt for den strenge far.

Hvem var det som fandt paa raad? Slotsherren visste det ikke, kanskje ante moren det, men det faar staa hen. Visst er det bare, at en dag lød der sang og luthspil nede i haven, og at en minnesanger kom paa besøk. Han var en velkommen gjest overalt, hvor han viste sig her i Provence. Der var saa ensformig paa disse borge, hvor der intet skede, og naar den vandrende minnesanger kom med sin langhalsede luth over ryggen, bragte han bud og nyt ufe fra den store verden, ved landeveiene, ved hufteerne, i byerne. Saa sang og deklamerte han sine egne sange eller andre digteres verker, om riddere paa kors-tog, om kampe, om turneringer og om kjærlighet — og mest om kjærlighet. Den unge ridderfrøken saa op mot denne minnesanger, der kom et glimt i hendes øine, hun holdt paa at fare op, men et blidt tryk av morens haand fik hende til at bli sittende. Minnesangeren stod et øieblik taus. Hans øine funklet av fryd og kjær-

lighet, og saa tok han sin uadskillelige ven, sin luth, ned fra ryggen, bukket dypt, slængte sin baret mot havens fliser, stemte strengene og sang — som en lykkelig i verden, der kun er en, og som heter de unge menneskers kjærlighet til hverandre.

Og enden paa historien? Læs den i alle de gamle ridderromaner og minnesanger, der beretter om den vandrende troubadour som kom til slottet i Provence eller Spanien og blev der med det samme og vandt baade prinsessen og det hele kongerike, fordi han var den eneste som forstod hvad som feille prinsessen og hvilken lægedom det var som kunde bringe hende til atter at bli glad.

Leola Dales skjæbne.

Av

Charles Garvice.

Autorisert oversættelse.

Der indtraadte en dødelig stilhet. — Leola løftet sin kop for at skjule sit brændende ansigt. Mrs. Wetherel kvalte et suk. „Lord Beaumont, Cyril Kingsley er ikke hjemme.“

„Naa ja,“ sa han og lænte sig tilbake med samme tilkjæmpede ro. „Det har jeg jo hørt, men jeg trodde ikke, det var sandt — kan har aldrig før været hjemmefra! Kommer han hjem idag?“

Av hans tone forstod baade Leola og Mrs. Wetherel at han hadde hørt rygten.

„Jeg — vi vet det ikke,“ sa Mrs. Wetherel trykket. „Posten er ikke kommet endnu.“

„Naa, saaledes,“ sa Lord Beaumont, som om Cyrils fravær var en selvfølge, „han har tat sig en liten ferie.“

„Ja — nei — vi vet ikke,“ stammet stakars Mrs. Wetherel.

Lord Beaumont stirret paa sin tallerken, saa saa han bort paa Leola som var blek og alvorlig.

„Har De ikke hørt fra ham?“ spurte han. Da ingen svarte tilføide han muntert: „Nei, naturligvis ikke. Cyril er ikke glad i brevskrivning og kommer tilbake igjen om nogen timer.“ Leola løftet øinene og sendte ham et taknemlig blik. „Jeg haaber i det mindste at han vil komme, for jeg vil gjerne tale med ham om en skisse av møllen.“

Døren blev aapnet og en tjener meldte Mr. Filip Dyce.

Filip Dyce traadte ind. I motsætning til Lord Beaumont var han meget omhyggelig klædt. Da han fik se Lord Beaumont, stanset han et øieblik i døren og en næsten

umerkelig skygge gled over hans ansigt. Men ingen la merke til hans ansigt — alle stirret paa det, han holdt i haanden — nemlig postvæsken. Med sit sedvanlige høflige buk gik han frem i værelset.

„Godmorgen, mine damer! — Godmorgen, Lord Beaumont!“

Lord Beaumont brummet et svar og Leola gav den indtrædende haanden.

„Mr. Dyce, De kommer netop i rette tid til at faa en kop kaffe,“ sa Mrs. Wetherel.

Filip Dyce tok koppen og la postvæsken paa bordet; alles øine var fæstet paa den.

„Mange tak, Miss Dale; jeg gik op paa posthuset for at hente brevene mine og vovet at ta Deres post med mig.“

Han tilføide ikke at han hadde hjulpet postmesterenken med at sortere brevene.

„Tak,“ sa Leola rolig. Hun gjorde ikke mine til at ville aapne væsken. „Hvorledes har Lady Vaux det idag?“

„Meget godt — bare litt urolig og ængstelig,“ sa Filip Dyce og nippet til koppen.

Leola blev rød; hun længtet efter at aapne væsken; men hun kunde ikke.

Pludselig sa Lord Beaumont som om han ikke kunde holde det ut længer:

„Miss Dale, kanske der er brev fra Cyril Kingsley.“

Leola blev blek, og Filip Dyce løftet øiebrynene.

„Hm —“ sa han dæmpet — „De har allsaa hørt noget, Beaumont?“

„Hørl!“ gjentok Lord Beaumont næsten heftig og aldeles høit. „Hvad mener De? Jeg har hørt noget om det dumme, ondskapsfulde rygte som gaar nede i landsbyen —“

„Min kjære Lord Beaumont,“ mumlet Filip Dyce, „husk paa damene —“

„Passiar!“ sa Lord Beaumont heftig og kastet sit lange, gule haar tilbage med en kampberedt mine. „Hverken Miss Dale eller Mrs. Wetherel er barn. Jeg er sikker paa, at de har hørt det rygte, og hvis de ikke har det, saa er det paatide at de faar høre det.“

„Min kjære Beaumont —“ mumlet Filip Dyce.

Lord Beaumont vendte sig fra ham med en utaalmodig bevægelse.

„Miss Dale er en allfor sand og naturlig kvinde til ikke at kunne taale at der blir talt rent ut, naar det gjælder en vens karakter. Sandheten er at nogen sladderhanker nede i landsbyen —“ han sendte et foragtelig blik til Filip Dyce som trak paa skuldrene — „vil lage det til at Cyril er løpet bort med en ung pike fra landsbyen — en viss Polly Marsden. Vi som kjender ham saa godt vet at han ikke er istand til at gjøre noget slikt. Jeg er kommet for at spørre om man har hørt noget fra ham.“

Leola saa forhaabningsfuld ind i det bevægede, næsten barnslige ansigt. Det varmet hendes hjerte at høre ham forsvare sin fraværende ven saa ivrig.

„Siden De nu har sagt det rent ut,“ sa Filip Dyce med sin mest indsmigrende stem-

me — Leola gøs, da hun hørte den, for den lød som et ondt varsel — „saa vil jeg listaa at ogsaa jeg er kommet for at høre, om Kingsley har forklart sit fravær paa en tilfredsstillende maate. Det vedkommer jo ikke mig, men som en ven av Miss Dale —“

„Jeg er kommet som en ven av Miss Dale og Cyril Kingsley,“ avbrøt Lord Beaumont ham heftig. „Jeg forstaar, Mr. Dyce, at De er forberedt til at tro det værste om min ven, Mr. Kingsley —“

„Undskyld,“ avbrøt Filip Dyce ham med sin bløteste stemme. „Jeg er forberedt paa at tro alt mulig godt om Mr. Kingsley. Men der er nogen stygge rygter i omlop, bygget paa mangt og meget som ser belænelig ut —“

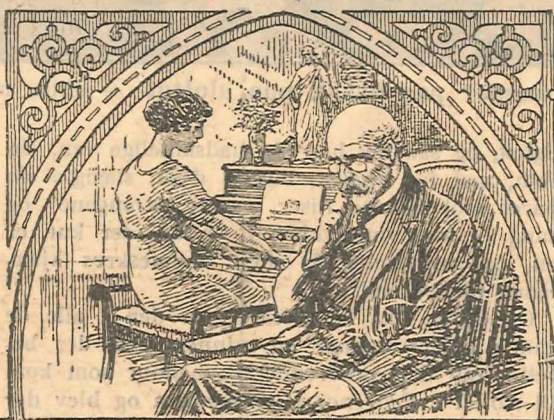
„Aa — jeg har hørt det altsammen!“ sa Lord Beaumont. „Det gjør intet indtryk paa mig. Cyril Kingsley silter kanske nu ved en vens eller en slegtnings dødsleie, mens De tror, han er løpet bort med —“

„Undskyld!“ avbrøt Filip Dyce ham. „Jeg tror ingenting! Jeg har forsvart Cyril Kingsley — Deres ven — fra begyndelsen av og har forestaaet alle slags grunder til hans fravær — og det, skjønt han reiste til London med samme tog som Polly Marsden.“

„All dette vil Cyril Kingsleys brev uten tvil forklare,“ sa Lord Beaumont utaalmodig. Saa vendte han sig med et smil mot Leola. „Tilgi mig at jeg har fortsat denne samtale — og gjør ende paa den en gang for alle ved at aapne postvæsken. Hvis Cyril Kingsley ikke allerede er paavei hjem til Lorme, er der sikkert brev fra ham i væsken der.“

Med blekt ansigt strakte Leola sin haand ut. Filip Dyce la postvæsken i den. Der hersket dyp stilhet, da hun aapnet væsken og gjennemsaa brevene. Ingen av de to mænd visste, hvor dypt interessert hun var i den omstændighet, om der var brev eller ikke fra Cyril Kingsley. Lord Beaumont lænkle paa sin ven og længtet efter at faa reifærdiggjort ham.

Langsamt og omhyggelig aapnet Leola

Stille stunder.

Et litet udvalg av de mest kjendte salmer og andre religiøse sanger i let harmonisering

I o - sten sti - ger So - len op, den spre - der guld paa sky.

Gaar o - ver hav og ber - ge - top, gaar o - ver land og by.

Den kommer fra den fagre kyst,
hvor paradiset laa,
den bringer lys og liv og lyst
til store og til smaa.

Den hilser os endnu saa smukt
fra Edens morgenrød,
hvor træet stod med evig frugt,
hvor livets væld utflød.

Du soles sol fra Bethlehens,
ha tak og lov og pris
for hvert et glimt fra lysets hjem
og fra dit paradis!

brevene. Der var seks ialt — og der var intet fra Cyril Kingsley. Hun saa op, da hun hadde aapnet det sidste.

„Er der intet brev fra ham?“ spurte Lord Beaumont vantro.

„Nei — der er — intet brev,“ svarte Leola med en merkelig stemme.

Filip Dyce trak paa skuldrene. I sin sindsbevægelse bøide Lord Beaumont sig frem og vendte og dreide konvoluttene.

„Der er intet brev,“ sa Mrs. Wetherel, „men kanske Mr. Kingsley er kommet tilbake. Han kan være kommet med samme tog som bragte disse brever.“

„Ja, netop,“ sa Lord Beaumont, „uten tvil er han paa farmen nu. Miss Dale, hvis De tillater det, vil jeg gaa ditned straks.“

Idet han reiste sig, blev døren aapnet og kjeldermesteren traadte ind med en usikker mine. Mrs. Wetherel saa spørrende paa ham.

„Frue, det er gamle Marsden som ønsker at tale med Miss Dale.“

Der indtraadte et øiebliks taushet, saa sa Mrs. Wetherel, idet hun saa paa Leola:

„La ham komme ind i biblioteket, saa skal jeg tale med ham.“

Men Leola saa rolig op.

„Nei,“ sa hun med unaturlig rolig stemme, „la ham komme hilind.“

Kjeldermesteren gik ut og straks etter kom en krumbøiet, hvithaaret, gammel mand ind. Han bukket for de tilstedeværende og dreide forlegen sin lue mellem fingrene.

„Ønsker De at tale med Miss Dale?“ spurte Mrs. Wetherel.

Leola sat med hænderne foldet i fanget; hendes ansigt var blekt og bevæget.

„Ja, jeg vil gjerne tale med frøkenen,“ sa gamle Marsden og bøiet hodet for Leola.

„Det er Miss Dale,“ sa Mrs. Wetherel.

„Miss, jeg ber Dem undskylde min paa-trængenhet,“ sa den gamle mand, idet han vendte sig til Leola og nervøst famlet med luen, „men jeg vet at De har et godt hjerte, og da jeg fik denne sorg, tænkte jeg at jeg vilde gaa til Dem som jeg jo belater min husleie til. Jeg vilde være kommet til Sir Godfrey, hvis han hadde levd — skjønt han var litt haard av sig.“

„Nuvel?“ sa Mrs. Wetherel spørrende.

Leola sat ubevægelig som en statue.

„Ja,“ sa Marsden, „fruen har kanske hørt at min datter Polly har forlatt sit hjem?“

„Ja — vi har hørt noget om det,“ sa Mrs. Wetherel.

„Naa ja, det er ikke saa rart, om hele landsbyen taler om det. Det er haardt for mig som har bodd her like fra min barndom i over sytti aar. Skjønt Polly var

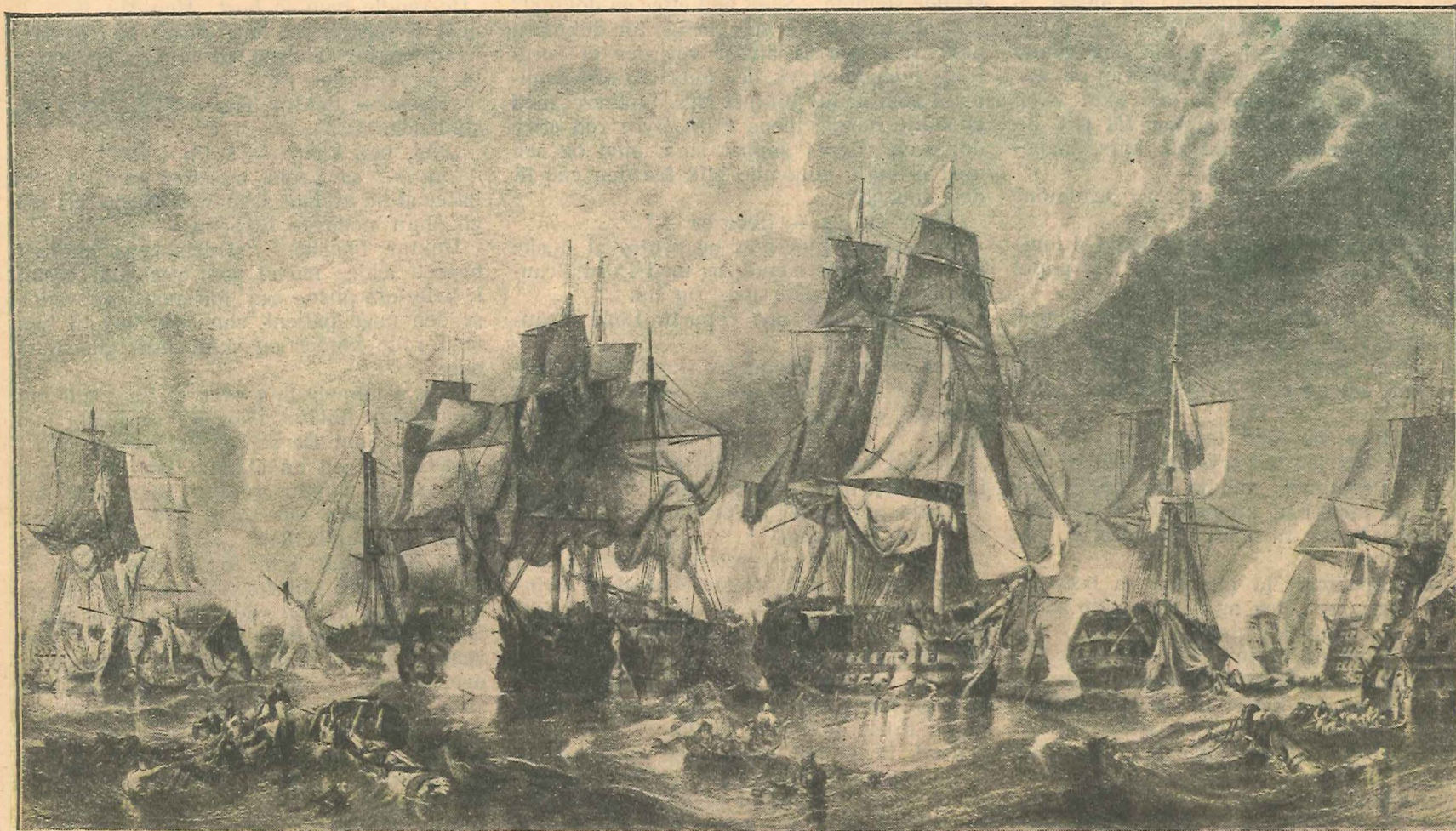
litt pyntesyk og forfængelig, saa var hun en hæderlig pike, like til denne slyngel kom hit —“

„Hvilken slyngel, Marsden?“ avbrøt Lord Beaumont ham utaalmodig.

Gamle Marsden bukket for den unge Lord.

„Naa, Mylord, jeg mener denne Cyril Kingsley.“

„Cyril Kingsley!“ ulbrøt Lord Beaumont og sprang op.

I RAFALGAR-SLAGET.

Med skarpe øine fra Boulognes brinker imot Britannien ser Napoleon. — Skallid havet, som i solen blinker, da verne det forhadte Albion mot hevnen fra hans sterke keiserhaand! Nei, han vil trodse Nelsons „men of war'er“ og føre imot London sine skarer.

Knust skal det bli, det stolte rike, som aldrig bøide sig for Frankriks magt. Ydmyges skal det nu. For ingen like vil Cæsar taale. Alt hans plan er lagt. Langs Frankriks nordkyst ligger vakt ved vakt, en sverm av baater, klar at føre over, hans seirvante hær en dag til Dover.

Men først maa Villeneuve være rede, han, som skal føre Frankriks flaate frem og tvinge Nelson til sin magt at sprede, han, som med seir en dag skal vende hjem og rydde havet, slaa, med fynd og klem, de orlogsmænd, som krydser i Kanalen. — Men dag paa dag gaar uten admiralen.

Han kommer ei! Uhindret krydser fienden og spærrer veien frem til Englands kyst. Fordømt! Hvor nøler Villeneuve, skjont vinden raskt kunde føre ham mot nord og øst! Napoleon knytter haanden mot sit bryst, og panden fures dypt av vredesrynker, mens haabet om at ramme England synker.

Langveis drog Villeneuve med sin flaade, krydset Atlanten, som hans ordre lød. Men Nelson — vant at løse havets gaade — var hurtlig i hans kjølvand, fuld av glød. Som selve stormen over hav han skjød, havenes hersker, en Napoleons like, en havørn, som aldrig fik lært at vike.

For brede vinger — hundreder av mile over de store havs frie rum stormhaslig gaar det — ingen tid til hvile — seil spændes fra mesan til klyverbom. De stolte svaner dukker sig i skum. Enøiel Nelson fra sit flagskibs hytte speider ved dag og nat imot sit bytte.

Og mens Napoleon i vrede venter og mister haabet om den hevnen, han vil, og ser forbitret imot Dovers skrænter, spilles tilhavs det skjæbnesvangre spil. Ved Kap Trafalgar hugger Nelson til med al den kraft, hvorover han kun raader, mot Frankriks og mot Spaniens stolte flaader.

Nu har han fundet dem — nu skal det være — med nedskutt rigning og med sprængte sider, nu skal der kastes blodig terningkast om Englands frelse og om Englands ære. —

Og nu er Nelson rolig, stø og fast. — Han heiser hint signal i høien mast, hvorfra Britannien endnu styrke henter: „At hver mand gjør sin pligt, nu England venter!“

Og hver mand gjør sin pligt! Alt, hvad han evner, ildnet av admiralen til bedrift. Rangskib paa rangskib frem til kampen stevner med flaget vaiende for vindens vift. Paa Clios tavle prentes gylden skrift. Et syn for guder, denne flok av svaner, som styrer frem ad seirens sikre baner.

Torden og lynild gjennom krudtrøk farer, hvor Nelsons skiber giver glatte lag, og Villeneuves sjømænd tappert svarer. Frem stevner skibene med brak i brak. — Frankriks fregatter driver snart som vrak

Forgjæves! Atter seiren England følger. Før kveld er Frankriks flaate ødelagt — knust, tagen, sunken! Nattens mørke dølger de sprængte rester av den sterke magt. Men England har sit dyre offer bragt. Paa Nelsons flagskib — taus i tordenbraget dræpt hviler helten under orlogsflaget.

Med skarpe øine fra Boulognes høider speidet Napoleon harmfuld imot vest. — Strandet er planen! Onde rygter fløi der i havets brusen og i himlens blæst. Da sporer Cæsar barskt sin hvite hest, til andre riker imot seir han jager. Over hans sidste flaate bølgen klager.

R. H.

Filip Dyce nærmel sig bordet med et uttryk av sorgfuld medfølelse i sit ansigt.

Leola sa blek og rolig.

„Ja, Cyril Kingsley!“ gjentok den gamle mand heftig. „Jeg trodde, han var en altfor fin herre til at se til den kant hvor jeg og mine var, men jeg har lat feil. Se bare dette brev som min stakkars, taapelige datter har sendt mig —“

„Brev? La mig se det,“ sa Lord Beaumont og strakte haanden ut.

Gamle Marsden stak sin haand i lommen og tok frem et sammenlagt ark papir som han rakle Lord Beaumont.

Lord Beaumont tok brevet og saa paa det; han vendte og dreide det mistænksomt etpar ganger mellem haendene, saa kaste han det og stod et øieblik med bøiet hode.

Filip Dyce var den første som talte.

„Er det som jeg har frygtet?“ spurte han.

Lord Beaumont vendte sig heftig om mot ham, men han kunde ikke si et ord.

Da saa Leola til alles forbauselse op og sa:

„Lord Beaumont, la mig faa se brevet.“

Hun var meget blek og hendes øine skinte med en unaturlig glans.

Lord Beaumont nulte.

„Læs det,“ sa Filip Dyce.

Lord Beaumont kastet brevet paa bordet uten at si et ord, og Filip Dyce tok det og læste det høit med sin aller bløteste, mest bevægede stemme.

Brevet lød saaledes:

„Min kjære far — naar du moltar dette, er jeg langt borte og er reist til London. Jeg haaber du ikke er sint paa mig — jeg er glad og lykkelig, og Mr. Kingsley som jeg er reist bort med er meget snild imot mig og har lovet at gifte sig med mig. Jeg kan ikke sende min adresse, fordi han ikke vil at nogen skal vite hvor vi bor; men saasnar vi er gifte, skal jeg si dig hvor vi er. I haab om at du vil tilgi mig, er jeg, kjære far, din hengivne datter Polly Marsden.“

Ord for ord av dette grusomme brev faldt som isdraaper paa Leolas hjerte. Hun blev blekere og blekere, indtil de mørke øine saa naturlig store og sorgfulde ut. Mrs. Wetherel reiste sig og gik bort til hende. Lord Beaumont sat med hodet ned paa brystet og stirret taus paa gulytteppet.

Filip Dyce la langsomt brevet sammen og rakle det til gamle Marsden.

„Naar fik De dette brev?“ spurte han.

„Imorges, Mr. Filip, og jeg gik hitop for at spørre den unge frøken hvad der skal gjøres, for denne unge slyngel var jo saa at si hendes høre haand —“

„De maa ikke plage Miss Dale nu,“ avbrøt Filip Dyce ham lavt, „hun er meget betat av denne sak og hun vil hjelpe Dem, hvis hun kan; men nu maa De gaa, Marsden. Gaa op til ‚Granly‘ og tal med Lady Vayx.“

„Som De ønsker, Mr. Filip,“ mumlet den gamle mand — „alt hvid jeg forlanger er retfærdighet. Det er min eneste datter —“

„Gaa nu op til ‚Granly‘, Marsden,“ hvisket Filip, og med et ærbødig buk forsvandt den gamle mand.

Lord Beaumont løftet hodet.

„Hvad skal der gjøres?“ sa han med hæs stemme.

Saa reiste Leola sig rank og stolt; hendes mørke øine lyste som glødende kul i det hvite ansigt.

„Gjøres!“ sa hun med sammenknepne læber. „Der er bare et at gjøre — han maa og skal gifte sig med hende.“

Saa gik hun et par skridt over gulvet, men pludselig vaklet hun og vilde ha faldt, hvis ikke Beaumont hadde grepet hende i sine armer.

„Hun er besvimt!“ sa han med hæs, hviskende stemme. „Send bud efter en doktor!“

Leola kom til sig selv, længe før doktoren ankom; i hendes ansigt var der et sorgfuldt, lidende uttryk, der smertet Lord Beaumont som hadde hjulpet Mrs. Wetherel med at støtte hende, mens Filip Dyce red efter doktoren. Leola aapnet sine øine og saa med et vildt, stirrende blik fra den ene til den anden.

„Hvor er jeg — hvor er —“

Saa slanset hun brat og syntes at huske hvad der hadde hendt, og med Lord Beaumonts hjælp reiste hun sig op.

„Er De bedre nu?“ spurte Lord Beaumont ængstelig.

Han var selv likblek av skræk og bestyrelse, for han hadde aldrig før set en dame besvime, og Leola saa ut som om hun var død.

„Ja, nu har jeg det fuldkommen bra,“ sa Leola, idet hun smilte svakt.

„Dette har været altfor meget for Dem,“ sa Lord Beaumont.

„Leola har ikke været rigtig frisk i den sidste tid,“ sa Mrs. Wetherel med en kvindefe hurlige forstaaelse — „igrunden ikke siden heslen løp løpsk med hende. Hun fik vist et nervechok ved den anledning. Et fald fra en hest er en meget slem ting — angsten kunde være nok til at slaa et menneske ihjel, og Leola er ikke sterk.“

Lord Beaumont bøide sig over Leolas haand og førte hende ut i hallen, hvorfra Mary og Mrs. Wetherel hjalp hende op paa hendes værelse. Da døren var lukket, gik hun like bort til speilet og saa sig i det. Hendes første følelse ved at se gjenbilledet av sit bleke ansigt, sine hvite læber og mørke øine med de sorte ringer var forbauselse; saa for en blodstrøm over hendes hvite kinder og hun sænket skamfuld sine øine.

„Besvimt — fordi jeg er bedraget og forraadt av en mand!“ mumlet hun. „Aa, for en skam! Jeg vilde heller være død end ha aabenbare min svakhet for alle! Man vil si —“ hun knugte sine hænder sammen og bet sig i læben — „at jeg, herskerinden paa Lorme, elsket denne mand, min tjener som er løpet bort med en arbeiders datter!“

Denne tanke holdt næsten paa at gjøre hende vanvillig. Hun glemte helt sin bøn fra den foregaaende aften: „Kom tilbake til mig, min elskede!“ Hun glemte alt, undtagen at Cyril Kingsley hadde bedraget og forraadt hende.

Mrs. Wetherel banket paa døren og paa Leolas „Kom ind!“ traadte hun ængstelig og skjælvende ind.

Leola stod foran hende med blussende kinder og store, straalende øine og med et haardt smil om sine læber. Den stakkars, gamle dame hadde ventet at se hende liggende sliv og blek paa sengen og blev meget bestyrtet over denne uventede forandring.

„Kjære Leola, hvorledes har De det nu?“ spurte hun og gik bort til hende. „Doktor Thorne er nede; skal han komme op?“

„Nei,“ sa Leola med en kort, haard latter. „Der er ingen grund til det. Jeg er ganske frisk og har aldrig i mit liv befundet mig bedre. Der maa være noget oplivende ved at besvime!“

„Nei, kjære Leola —“ sa Mrs. Wetherel. „Hvor vildt De taler — De gjør mig ængstelig —“

„Gjør jeg?“ sa Leola rolig. „Det vil jeg nødigg, men jeg er virkelig lei over at De har sendt bud efter doktoren. Jeg skal komme ned og tale med ham. Er Lord Beaumont gaat?“

Paa et tegn av Mrs. Wetherel kom nu Mary ind og begyndte at ordne Leolas haar.

„Ja, han er gaat,“ svarte Mrs. Wetherel. „De sendte ham jo bort. Men Mr. Dyce er nede i spisesluen; han venter paa at høre hvad doktor Thorne sier. Han er frygtelig forskrækket —“

„Hvem — doktor Thorne?“ spurte Leola smilende.

„Nei, nei, kjære — Filip Dyce.“

„Aa —“ sa Leola, og efter med en kort latter at ha avslaa at ta Mrs. Wetherels arm gik hun nedover trappen.

Doktor Thorne — stedets læge, en hvit-haaret, ældre mænd som var godt kjendt i hele omegnen, saa forbauset op ved at se den unge patient, som gik bort til ham med røde kinder og skinnende, glansfulde øine.

„Jeg skammer mig over at ha sendt bud efter Dem, doktor Thorne,“ sa Leola med et smil. „Som De ser er jeg ganske frisk.“

„Det kan jeg nu aldeles ikke se,“ svarte den gamle doktor rolig. „Miss Dale har feber,“ sa han og stirret paa Leola gjennom sine guldbriller. „Hvor har hun været? Hvad har hun foretat sig? Hun er for det første blit forkjølet — og har været et bytte for en eller anden sterk sindsbevægelse. Nulidens unge damer —“ han vendte sig med et alvorlig nik mot Leola — „overvurderer sine kræfter. De arbeider strengere end markarbeiderne og uten deres fysiske træning. Hold Dem i ro en uke og gaa hverken paa bal eller i selskap. Drik litt madeira — jeg vet, De har en god en i kjølden.“

Saa gik han bort til vinduet for at beundre utsigten, og da Mrs. Wetherel litt efter nærmel sig ham, hvisket han med dæmpet stemme:

„Den unge dame er all andet end frisk. Pas godt paa hende; hendes puls løper som en veddeløpshest, skjønt hun sitter der og smiler og latter som ingenting. Pas som sagt godt paa hende! Jeg kommer igjen imorgen.“

Saa tok han avsked og gik. Saasnar han var gaat, gik Mrs. Wetherel bort til skrivebordet og begyndte at skrive.

„Hvem skriver De til?“ spurte Leola.

„Til Edgingtons, kjære Leola, for at si at De ikke er frisk nok til at gaa paa bal i aften.“

Leola gik med sine lette skridt over gulvet, bøide sig over Mrs. Wetherels skulder og la sin hvile haand paa brevet.

„Gjør ikke det,“ sa hun, „for jeg er ganske frisk og vi gaar dit.“

„Kjære Leola,“ sa Mrs. Wetherel forestillende. „De er virkelig ikke frisk nok til det, og doktor Thorne paala mig uttrykkelig at de skulde holde Dem i ro.“

„Ja, da maa De ikke motsi mig,“ sa Leola leende og med feberglinsende øine. „Jeg har besluttet, fast besluttet at gaa paa bal i aften. Intet skal hindre mig i det. Jeg føler —“ hun talte med ængstende, forceret hurtighet — „at en dans vil gjøre mig mer godt end alverdens medicin og madeira.“

„Men doktor Thorne —“

„Aa, doktor Thorne er altfor overdreven ængstelig,“ sa Leola, og idet hun kjærtegnende la sin arm om den gamle dames hals, trak hun brevet fra hende og krøllet det sammen i en klump. Saa husket de pludselig begge at Filip Dyce ventet inde i spisesluen.

„Jeg skal gaa ind til ham og si at De er bedre nu,“ sa Mr. Wetherel.

„La ham heller komme hitind,“ sa Leola med et forceret smil.

Mrs. Wetherel gik for at hente ham. For bare et par timer siden vilde Leola ikke ha brydd sig en smule om at Filip Dyce hadde ventet i spisesluen og vilde ganske rolig ha latt ham gaa uten at tale med ham, men

nu følte hun at hun skyldte ham reffærdiggjørelse. Hun hadde mistænkt ham paa det grusomste; han hadde advært hende mot denne mand — men hun hadde ringeglet hans advarsel og stolt paa Cyril Kingsley. Og da Filip Dyce kom ind med et meget bekymret og alvorlig uttrykk paa sit vakre ansigt, smilte hun saa venlig til ham som hun ikke hadde gjort det paa mange maaneder. Hans væsen og optræden var simpelthen fuldkommen korrekt. Han var ærbødig bekymret og ængstelig — en blid, om bekymring uten i fjerneste henseende at være paatrængende.

„Har De virkelig bestemt Dem til at gaa paa ballet iaften?“ sa han i en ærbødig forestillende tone. Det vilde i virkeligheten i høi grad ha krydset hans planer, hvis hun hadde besluttet sig til at bli hjemme.

„Ja, det er min faste beslutning,“ sa hun.

„Hvis De vil bli hjemme og hvile Dem, skal jeg selv ride over og bringe avbud fra Dem,“ sa han bløtt.

„Tak, men det er min mening at gaa dit.“

„Faar jeg isaa fald lov til at faa første vals?“ spurte han i sin mest melodiske tone.

Leola nikket og samtykket, og altfor klok til nu at forfølge det vundne terræng bøde han sig over hendes haand og tok avsked. Han hadde grund til at lykønske sig selv, da han nu gik gjennom parken — alt var gaal glimrende — endog over forventning.

„La mig bare holde dem fra hverandre i fire og tyve timer til, saa er hun min,“ mumlet han, „og er hun først min, saa skal jeg nok lære hende at glemme ham. Jeg vil ha hende for mig selv og hun skal komme til at gjengjælde min kjærlighet. Filip — din stjerne er i oppgaende — og iaften avgjøres din skjæbne!“

Siden Leola var blit eierinde av Lorme Abbedi, hadde hun ikke anvendt saa megen omhu paa sit toilette som denne aften. Med den samme mørke rødme paa sine kinder og den straalende glans i øinene kritiserte hun alle de dragter som Mary bare altfor villig la frem for hende. Med en besynderlig rasløshet og iver gik hun frem og tilbake, tok snart et perlesmykke, snart et garniture av diamanter, men forkastet dem tilsidst for de pragtfulde familiediamanter. Mary stod taalmodig, men undrende midt i dette kaos og foreslog snart det ene, snart det andet toilette. Hun var likesaa tvilraadig som sin frøken.

„Miss, det er det samme hvad De har paa Dem, De ser like pen ut i alt,“ sa hun.

Blandt kjolene var der en pragtfuld, mørkerød silkekjole, saa dyp i sin farve at den var næsten sort; den var rikt pyntet med kostbare, gamle, gulagtige kniplinger som tok sig prægtilig ut til den dype, røde farve. Leola hadde aldrig brukt denne kjole, da hun alltid hadde fundet den for pragtfuld og paafaldende, men iaften pekte hun paa den og sa med pludselig bestemthet:

„Den vil jeg ha paa mig.“

Da Mary hadde tat den paa hende og hun stod foran det høie speil, følte hun — skjønt hun var fri for al forfængelighet — at det var et straalende billede, det gjengav.

„Aa, Miss!“ utbrøt Mary, da hun arrangerte diamanterne om hendes hals og armer. „De ser ut — ja, jeg kan ikke si Dem hvorledes De ser ut! Og dragten — Miss, jeg hadde saamen aldrig trodd at den vilde ta sig saa storartet ut!“

„Naa ja, den er da iøinefaldende nok,“ sa Leola og hun tilføjede bittert ved sig selv: „Ingen kan nu kunne si at de ikke har sel mig der; ingen skal si at jeg ikke gik ut iaften. Og han — han — vil kanskje høre hvor litet hans troløshet har berørt mig! — Aa, for en skam og skjændsel, at

jeg, en Lorme til Abbediet, skulde bli forsmædd av min underordnede for en av mine arbeideres døtre!“ I sin bitre skam og smerte dækket hun ansigtet med begge hænder.

„Aa, Miss —“ utbrøt Mary ængstelig.

„Hysch!“ sa Leola næsten haardt. „Hvorfor holder De saaledes øie med mig? — Saa, saa!“ tilføjede hun, for Mary blev rent blek og begyndte at graate — det var de første haarde ord, hendes frøken hadde sagt til hende. „Bry Dem ikke om hvad jeg sa og tilgi mig, taapelige pike. Det var ikke min mening at være uvenlig mot Dem.“

„Nei, nei!“ hulket Mary og forsøkte at kvæle sine taarer. „Det er ikke det, Miss. Jeg vet at De ikke mener det. Men — men De taler og ser saa merkelig ut — og jeg er ræd for at De er ulykkelig over noget.“

„Hvorfor er De ræd?“ sa Leola heftig. „Det er der ingen grund til. Jeg er ikke ulykkelig — Mary, jeg har aldrig i livet været lykkeligere!“ Hun strakte begge armene ut og lo.

Men latteren som lød haard og kald beroliget ikke Mary.

„Mary, gi mig min vifte og si at jeg er færdig. Ulykkelig — De taapelige, lille pike! Jeg er den lykkeligste pike i Weldshire!“ Hun lo igjen; men Mary var ganske blek av angst og sorg, da hun gik nedover trappen.

XXXIII.

„Naa, ser jeg godt ut?“ spurte Leola, da hun og Mrs. Wetherel gik ind i balsalen paa Edginton. „De har ikke sagt et eneste ord om min dragt.“

„Min kjære Leola, jeg har været altfor ulykkelig over at De vilde gaa og har tænkt over den fare, De løper, til at tænke paa noget andet.“

Leola lo.

„Jeg skulde ønske, doktor Thorne var her for at han kunde se, hvor litet lovende en patient jeg er,“ sa hun. „Jeg har isinde at more mig iaften.“

„Men ta Dem iagt — lov mig at De vil passe Dem for træk, min kjære, kjære Leola,“ bad Mrs. Wetherel.

„Miss Dale skal ikke bli utsat for træk, saa længe jeg har den lykke at være i hendes nærhet,“ sa Filip Dyce som hadde staaet i nærheten og ventet paa at bli lagt merke til.

„Jeg lover intet iaften — jeg er saa opplagt til at more mig,“ sa Leola og la haanden paa hans arm.

„De ser virkelig frisk ut,“ sa han. Han vilde ha sagt „vakker“, men han vovet ikke.

„Jeg føler mig frisk,“ sa Leola. „Hvor mange mennesker det er her. Er der nogen som jeg kjender?“

„De kjender dem alle og er vel kjendt,“ sa han.

„Er her nogen fra Lorme?“ spurte Leola.

Filip Dyce nævnte etpar familier.

„Og Howlts — ja, der ser jeg grevinden; men Lord Beaumont — han skulde jo ha været her?“ spurte hun hurtig.

„Lord Beaumont er ikke her,“ sa Filip. „Jeg tror ikke, han kommer.“

Leola blev blek og hendes øine lynte. Hun visste hvorfor Lord Beaumont ikke deltok i dette selskap; han sat hjemme og sørget over at den mand, han hadde valgt til sin ven, var uværdig til hans vennskap.

„Han burde være kommet hit likesom jeg,“ tænkte hun, „og vist denne ven at han er likesaa litet paavirket av hans falskhet og slethet som jeg er det.“

„Dette er min dans,“ sa Filip.

Idet han med litt vanskelighet bante vei for hende blandt denne stimmel av venner som omgav hende førte han hende bort.

Filip Dyce var den mest fuldendte danser, man kunde lænke sig. En kvinde som hadde ham vilde glemme sit had, naar hun danset med ham. Leola smilte til ham som hun aldrig før hadde gjort. Aldrig hadde Filip Dyces følelser behersket ham saa fuldt og hell som under denne dans. Han svævet hele tiden i fare for at røbe sin kjærlighet i sine glødende øine og lave, melodiske stemme; aldrig før hadde han saa tydelig følt, hvor kostbar den pris var, for hvilken han spilte et saa dristig og vovelig spil. Blodet sydet gjennom hans arer og strømnet til hans hjerte, hver gang han merket den lette berøring av hende og saa ned paa al den ynde og skjønhel som aldrig hadde været saa fremtrædende som denne aften.

Man var vant til at anse hende for kald og likegyldig, og mens hendes hjerte hadde været opfyldt av Cyril Kingsley, hadde hun vel ogsaa været det. Men denne aften var hendes skjønhel fuld av liv og behagelyst. Der var mange vakre damer tilstede, mange av dem i meget pene og kostbare toiletter, men Leola, Lormes herskerinde, bar prisen for dem alle og skinle som en planet mellem stjerner.

Leolas kort var fuldt og Filip Dyces navn stod flere ganger paa det. Ellers pleide hun at trekke sig tilbake under de sidste danser, men iaften syntes hendes humør at stige for hver dans: rødmen paa hendes fine kinder blev ikke sterkere, men de mørke øine blev mer straalende og kappedes i glans med diamanterne i hendes haar.

„Hvorfor er ikke Edgar her?“ sa greven til grevinden, da han tilfældigvis kom til at staa ved siden av hende et oieblik. „Han burde ha været her iaften! Hun har aldrig sel yndigere ut! Det er et ansigt som nok kan fordreie hodet paa en ung mand! Han burde ha været her.“

Grevinden sukket.

„Stakkars Edgar! Han vilde ikke la sig overtale. Denne nyhet om Cyril Kingsley har gjort et voldsomt indtrykk paa ham og han har stængt sig inde paa sit atelier for at gruble over det.“

„Aa!“ sa greven. „Edgar vil med tiden lære at man ikke maa vente at ens hertensven skal være fuldkommen. Mens han sitter og ruger over sine malersaker, tar Filip Dyce — den mand, han nærer avgjort uvillie mot — hende bort fra ham. Stakkars Edgar, han vil miste baade sin kjærlighet og sin ven!“

Det syntes virkelig som om greven hadde ret. Hvor tæt end stimlen omkring hende var, saa lyktes det ham allikevel at komme bort til hende, at række hende viften og lægge et sjal om hendes skuldrer.

Bare en gang hadde farven forlatt hendes kinder og hendes øine hadde mistet glansen. Det var, da hun danset med Lord Howlts og de var begge meget ivrige landmænd. Han talte bare om landbruk mellem dansene, og pludselig sa han:

„Miss Dale, jeg tror De har god utsigt til at faa præmien for runkelvor. Jeg red forleden dag over til Deres Homefarm og la merke til, hvor vnerlig denne tiltalende, unge mand, Cyril Kingsley, styrer tingene. Jeg er sikker paa, han tar præmien til Dem. Men si mig — er han ikke forsvundet paa en mystisk maate? Jeg synes, jeg har hørt nogen tale om det.“

Leola blev blek og en pludselig stikkende smerte snørte hendes hjerte sammen; men saa løftet hun stolt hodet.

„Meget mulig, Mylord,“ sa hun. „Mr. Kingsley er blit avskediget i min tjeneste. — Nu er det vor tur, tror jeg.“

„Jasaa — hm — javell!“ sa hans naade. Saa førte han hende ind i dansen, aldeles uvidende om den storm, han hadde vækket.

„Saa alle taler om det!“ tænkte hun. — Nuvel, ikke en av dem som saa hende denne atten skulde åne at hun var blit forsmædd og forraadt. Men hun blev glad, da denne lanciers var forbi, for hun var ræd for videre bemerkninger eller spørsmål fra sin keilede kavaler, og hun hilste derfor Filip Dyces tilsynekomst med et smil som fik hans hjerte til at banke.

„Dette er min dans — den sidste iaften,“ sa han alvorlig.

Leola saa overrasket op. „Ballet er jo ikke forbi paa længe,“ sa hun.

„Det er den sidste dans, jeg danser med Dem,“ sa han belydningsfuldt. „Siden danser jeg ikke.“

„Det gjør mig ondt,“ sa Leola smilende, „for jeg vilde netop be Dem om at faa lov til at sitte over denne dans. Jeg er — ikke træt, men meget varm. Jeg har ikke sittet over en eneste dans endnu.“

„Nei, det har De ikke,“ sa han. „Men —“ hans stemme blev ivrigere og mer indtrængende — „dans bare et par skridt av denne dans med mig — bare litt — og jeg vil være — ikke helt, men nogenlunde tilfreds.“

„Som De vil,“ svarte hun. Det var „den blaa Donau“ som endnu var den mest yndede vals — og Filip Dyce danset saa godt som aldrig før. De danset halvparten av valsen igjennem, saa førte han hende tilside og la sjalet om hendes skuldrer.

„Hvor skal vi gaa hen?“ spurte hun. „Jeg tænkte, De kunde trænge til at komme litt bort fra alle disse mennesker. Her er malerigalleriet,“ sa han.

De gik ind i en trang gang, hvor der hang en mængde familieportræter.

Leola stod med foldede hænder og saa op paa et av billederne; Filip Dyce stod ved siden av hende med heftig bankende hjerte. Nu var det betydningsfulde øieblik kommet, og han visste det.

„Det er meget gode billeder, ikke sandt?“ sa Leola aandsfraværende.

„Nogen av dem,“ svarte han. „De har meget bedre malerier paa Abbediet.“

„Jeg forstaar mig ikke paa dem,“ sa Leola. „Hvorledes skulde jeg ogsaa det? Jeg er ræd for at hvis nogen av mine forfædre saa den nuværende repræsentant i sit slegtshjem, vilde de bli opfyldt av skræk og avsky.“

Hun lo aandsfraværende. Blodet strømmet sydende gjennem Filips aarer.

„Naar de ser ned fra sine rammer og ser Dem gaa iblandt dem, saa kan jeg forestille mig hvad de sier: Der har været mange udmerkede mennesker i vor slegt — men der gaar den vakreste, den yndigste, den deiligste av os alle — og den sidste!“

Leola vendte hodet om og saa paa ham med pludselig angst, fremkaldt av det dype alvor i hans stemme. De stod i nærheten av en gammel floiølsænestol, og da hun vendte sig om mot ham, støttet han sit ene knæ paa lænestolen, la sin haand bedende paa hendes arm og sa:

„Leola, jeg kan ikke lie længer. Dette har været den lykkeligste aften i mit liv; det staar nu til Dem, om denne lykke skal være — eller om denne aften skal ende med at bli den ulykkeligste i mit liv. Leola — hør paa mig et minut!“ bad han, for

Leola hadde trukket sig litt tilbake og stod og stirret paa ham med store, forskrækkede øine.

„Hør paa mig!“ bad han. „Gjør med mig hvad De vil — gjør mit liv lyst og lykkelig eller send mig bort — ulykkeligere end noget menneske paa jorden — gjør en av delene — men vær fast overbevist om at ingen mand — han være god eller ond —

vil elske Dem sandere og inderligere, end jeg gjør det. Se ind i mit ansigt — det røber ingen falskhet — intet bedrageri!“

Leola for sammen og hendes ansigt var koldt og haardt, da hun nu vendte det fra ham.

(Fortsættes.)

ENEBOER-SPILLET.

Hvorledes det lages og hvorledes det spilles.

Eneboerspillet, et av de yderst faa spil, som kan spilles av én og bare av én, har været kjendt i flere hundre aar og skylder kanske virkelig en eneboer sin tilblivelse, enten det nu har været en from vismand, der har drømt sin tid bort i frivillig forsagelse av menneskers selskap eller en stakkars fange, hvis eneste adspredelse det har været i hans nød-lvungne ensomhet. Spillet er nemlig saa enkelt, at man meget godt kan tænke sig det fra først av spilt med pinder, stukket i huller i jorden.

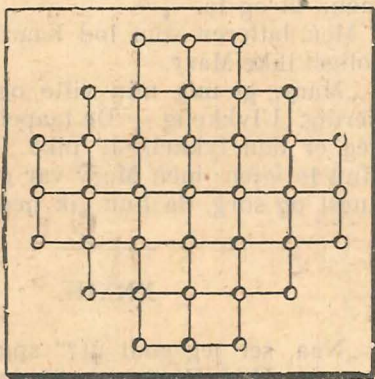

Fig. 1. Brettet og en av brikkene.

Figur 1 viser brettet, som kan lages av træ, pap eller allerbedst av et stykke linoleum, hvori der bores 37 huller, forbundet med linjer efter tegningen. Brikkene er smaa pinder (fyrstikker), og spillereglene, ja, der er i grunden bare én: En brikke trækker ikke som i schak, men slaa like om i dam ved at hoppe over en nabobrikke, saaf emt der bak denne findes et tomt hul. Man har lov til at slaa flere brikker i et træk, bare man følger linjene.

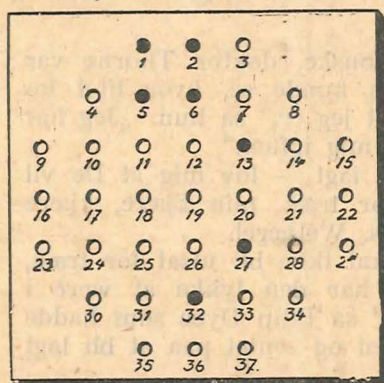

Fig. 2. Hullenes nummerorden. De sorte huller er markert optat, de hvite er fri.

For eksempel kan i stillingen i fig. 2 — hvor de sorte huller viser de nedstukne pinder, mens de hvite er fri — følgende træk gjøres: 1—3 eller 1—11 eller 2—12—14 eller 6—4 eller 5—7—20—33—31. De slaatte brikker tas bort.

Nu kan vi begynde spillet. Vi sætter pinder i alle huller, tar en bort, likegyldig hvilken, og spillet gaar nu ut paa efterhaanden at slaa alle brikker, saa at der tilsidst bare er én brikke tilbake paa brettet. Dette kan gjøres paa

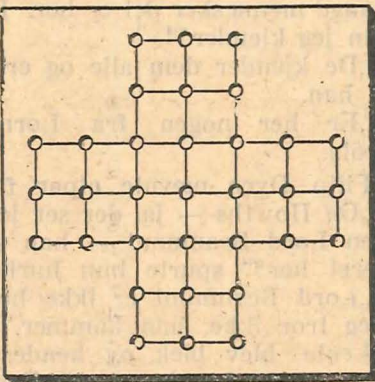

Fig. 3. Det engelske brett.

mange forskjellige maater og kan gi anledning til megen eftertanke, især i begyndelsen.

Eneboerspillet stammer i denne skikkelse fra Frankrike (solitaire). Det engelske brett har fire huller mindre (fig. 3). Spillereglene er de samme. Da de 37 huller imidlertid gir det mest avvekslende spil, vil vi her bare bruke det franske brett. Til bruk paa reiser kan man meget let lage sig et praktisk litet lommespil, se fig. 4.

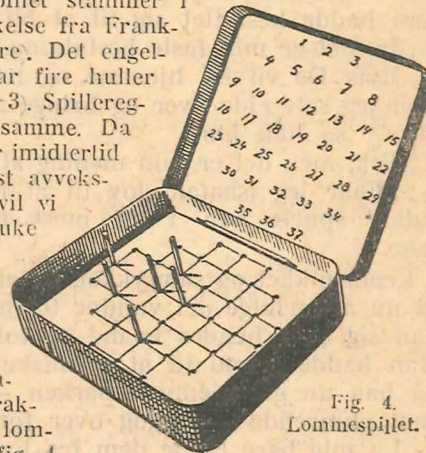

Fig. 4. Lommespillet.

Spillet, som er mønsterbeskyttet, er laget av en tom cigarkasse, helst av kvadratisk format, hvori brettet med hullene fastlimes.

Til hjelp ved opnotering av spil, løsning av opgaver m. m. er i lokket klebet en seddel med numre, svarende til hullene i brettet.

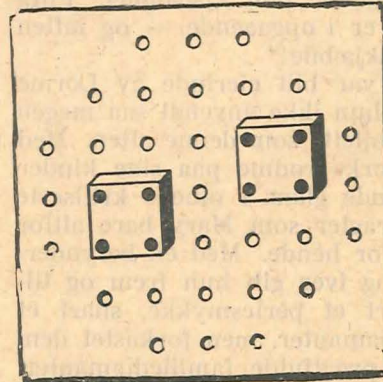

Fig. 5. Opgaven Terningene. De sorte huller viser, hvor pindene skal sættes. I dette tilfælde altsaa otte. Opgaven kan løses i fem træk.

op „De to terninger“, fig. 5. Ved opgavene er maalet det samme som ved spillet, alle pindene skal slaas med undtagelse av én, men denne ene skal ganske vist bli tilbake i et bestemt hul, midthullet (19), hvor ikke andet er forlangt i opgaven. Pøve at løse denne lille opgave, som er ganske let og liketil.

Forsøk derpaa den neste: Hjertet, som bare er en totrækker, fig. 6.

Paa neste side findes en hel liten samling av saadanne opgaver, stor nok til at fylde selv en noksaa lang reises ledige timer. Hjerminnd.

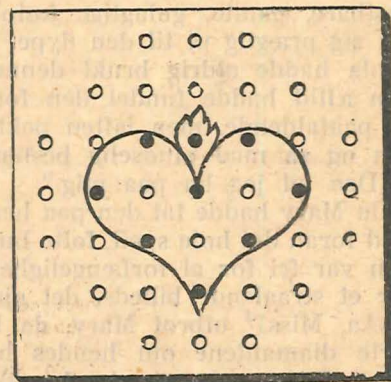
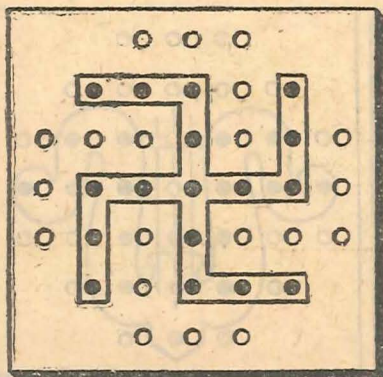

Fig. 6. Hjertet. Opgave i 2 træk med ni pinder.

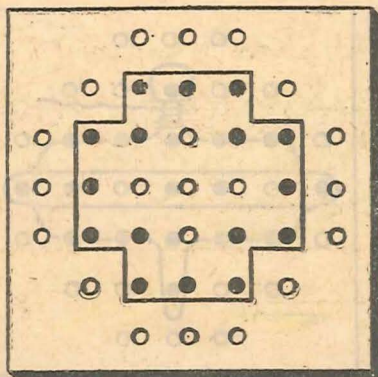

32 Opgaver til Eneboerspillet.

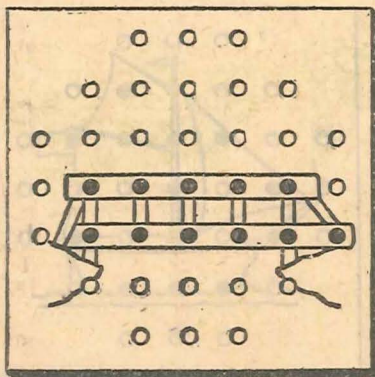
De sorte huller i nedenstaaende opgaver angir, hvor pindene skal slaa ved opgavens begyndelse. Det gjaelder saaledes om at „slaa“ alle pindene, saa bare en blir tilbage, og at den slaar i midthullet (nr. 19).

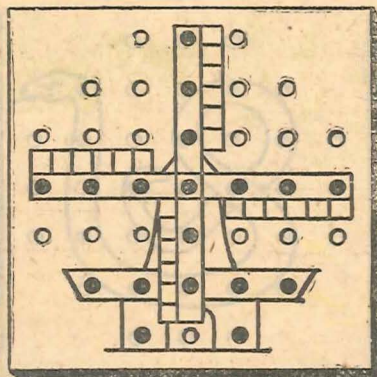
1. Hakekorset.

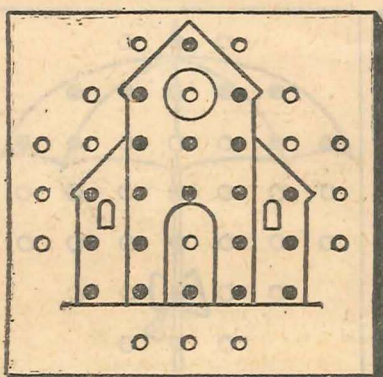
2. Genferkorset.

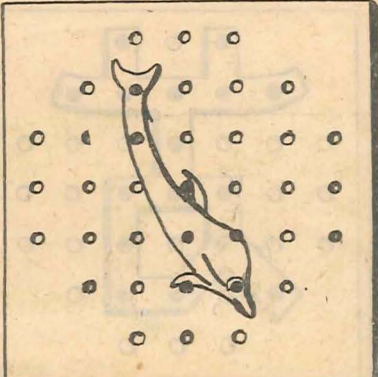
3. Broen.

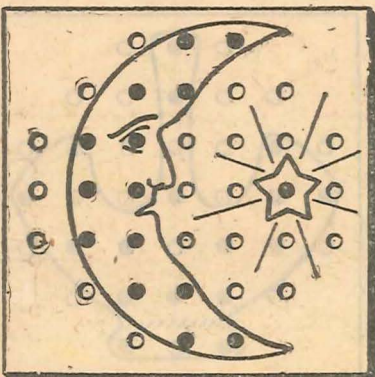
4. Møllen.

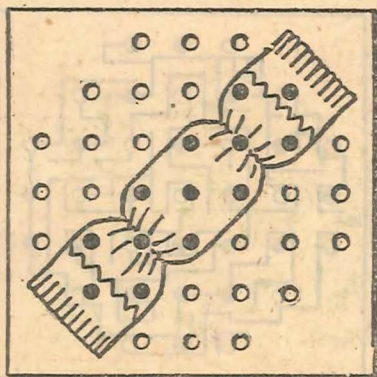
5. Kirken

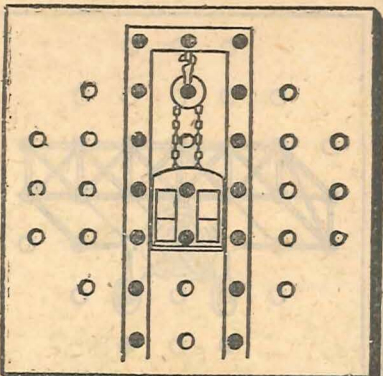
6. Delfinen. 3 træk.

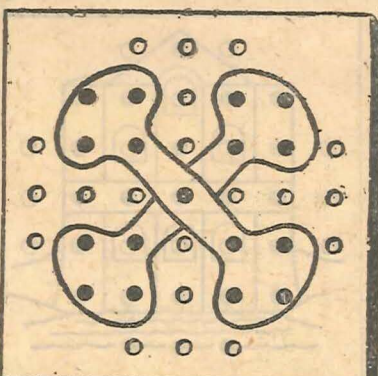
7. Halvmaenn og stjernen.

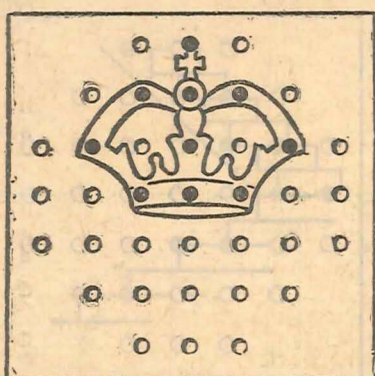
8. Knallerten.

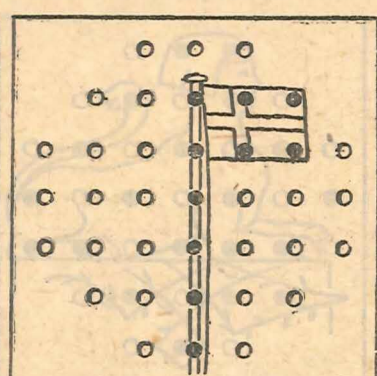
9. Elevatoren.

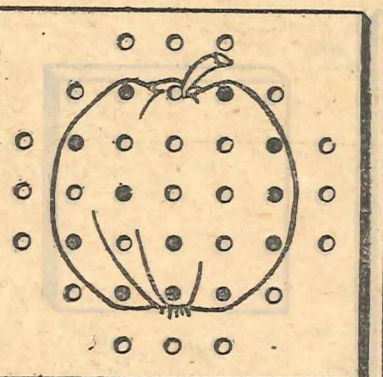
10. Haandvegtene.

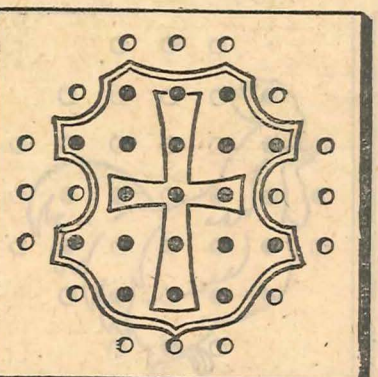
11. Kronen. 4 træk.

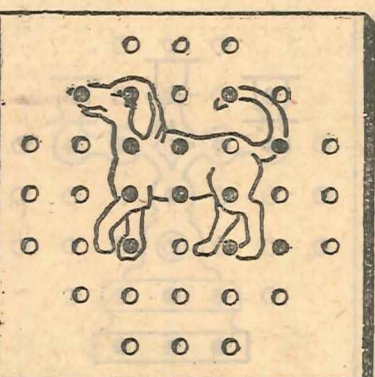
12. Flaget.

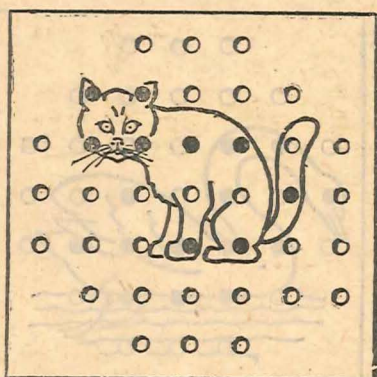
13. Eplet. 3 træk.

14. Skjoldet. 6 træk.

15. Hunden. 3 træk.

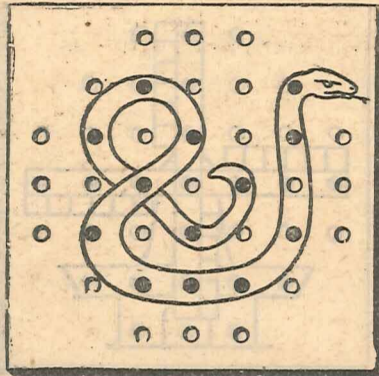
16. Katten. 3 træk.

Løsninger:

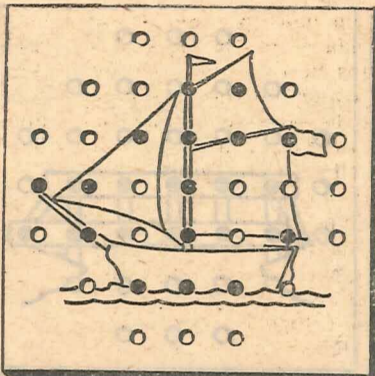
Terningene: Opgave løses ved følg. træk: Fra 25 til 11, 14-12, 21-19-6, 24-10-12, 6-19. Hjertet. Løsning: 12-10-24-26-28-14-12-26, 32-19. 1. Hakekorset. Løsning: 5-7, 8-6, 14-28, 34-21, 33-31, 30-32, 24-10, 4-17, 12-2, 26-12, 17-19-6, 21-19, 2-12-26, 32-19. 2. Genferkorset. Løsning: 25-35, 33-31, 35-25, 13-15, 28-14, 15-13, 24-26, 27-25, 5-18, 25-11, 10-12, 7-5, 13-11, 5-18, 17-19. 3. Broen. Løsning: 26-12, 20-33, 29-27, 33-20, 24-26, 17-19-32, 21-19, 12-26, 32-19. 4. Møllen. Løsning: 37-27-13-11-25-27, 16-18, 2-12, 22-20, 35-25, 20-33-31, 30-32, 18-31-33, 12-26, 34-32-19. 5. Kirken. Løsning: 20-22, 34-21, 22-20, 32-34, 20-33, 34-32, 18-16, 30-17, 16-18, 32-30, 18-31, 30-32, 12-14, 11-1-3-13, 14-12-26, 32-19. 6. Delfinen. Løsning: 32-34, 5-18-20-33, 34-32-19. 7. Halvmaenn og Stjernen. Løsning: 24-26, 37-35-25, 26-24, 10-12, 6-19, 3-1-11, 24-10-12-26, 32-19, 18-20, 21-19. 8. Knallerten. Løsning: 30-32, 18-31, 20-18, 32-30-17-19, 8-21, 13-11, 26-12, 11-13, 7-20, 21-19. 9. Elevatoren. Løsning: 26-28, 37-27, 28-26-24, 35-25, 21-26-12-10, 1-11, 3-1, 18-5, 1-11, 10-12, 6-8, 20-7, 8-6, 6-19. 10. Haandvegtene. Løsning: 34-32, 28-26-36, 30-32, 36-26-12, 7-20, 8-21-19-6, 5-18, 4-17-19, 24-26-12, 6-19. 11. Kronen. Løsning: 19-17, 6-8-21-19-6, 2-12, 17-4-6-19. 12. Flaget. Løsning: 8-21, 13-11, 26-12, 36-26, 6-19, 23-12, 11-13, 7-20, 21-19. 13. Eplet. Løsning: 32-19, 18-20, 21-34-32-30-17-4-6-8-21-19. 14. Skjoldet. Løsning: 6-8-21-31, 32-30-17-4-6, 19-17, 34-32-19-21, 12-14-28-26-24-10-12, 6-19. 15. Hunden. Løsning: 10-6-8-21-10-17, 28-26-24-10-12, 4-6-10. 16. Katten. Løsning: 4-6-19-32, 10-12-14-28-26, 32-19.

32 Opgaver til Eneboerspillet.

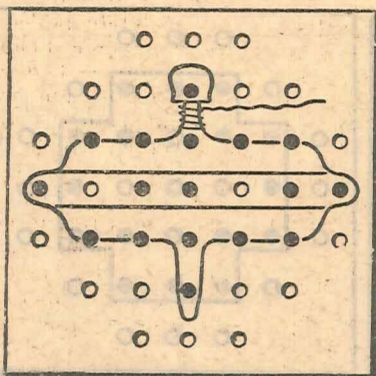
De sorte huller i nedenstaaende opgaver angir, hvor pindene skal staa ved opgavens begyndelse. Det gjaelder saaledes om at „slaa“ alle pindene, saa bare en blir tilbage, og at den staar i midthullet (nr. 19).

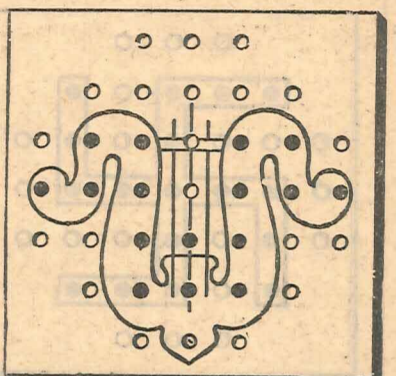
17. Slangen. 3 træk.

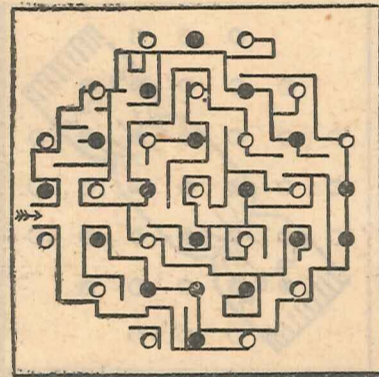
18. Skibet. 3 træk.

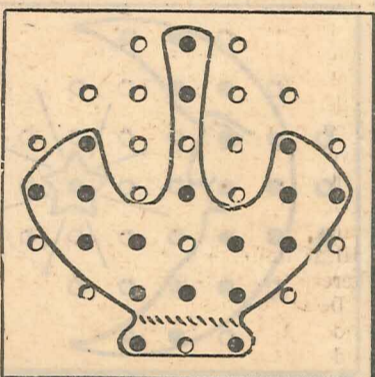
19. Snurrebassen. 4 træk.

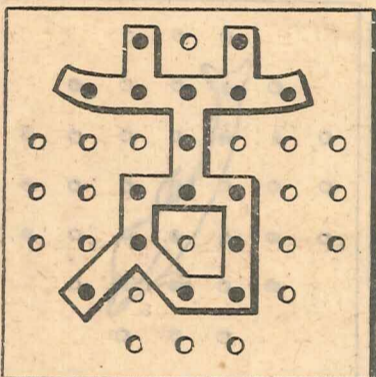
20. Lyren.

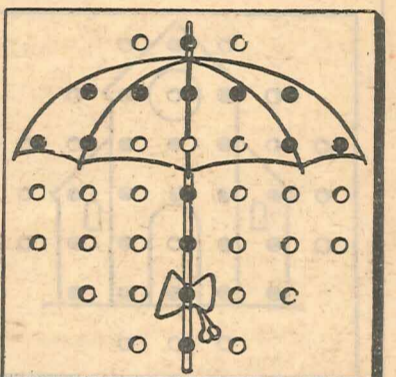
21. Labyrinten. 3 træk.

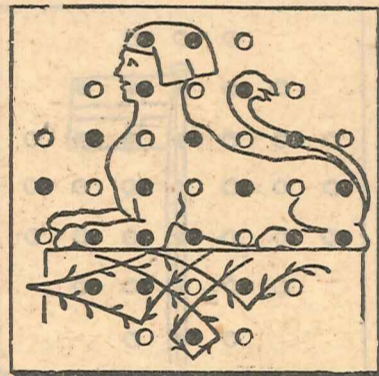
22. Kurven. 6 træk.

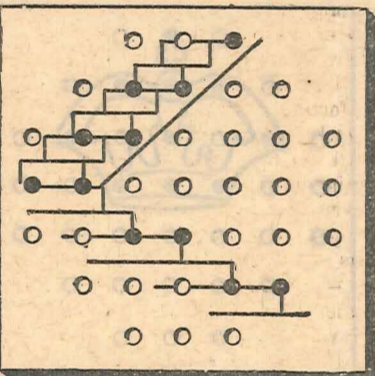
23. Det kinesiske problem. 10 træk.

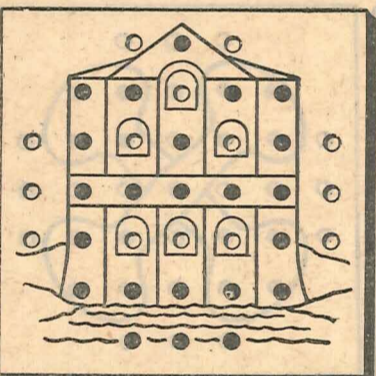
24. Paraplyen.

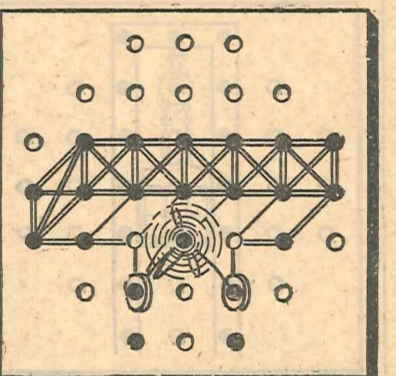
25. Sfinksen. 6 træk.

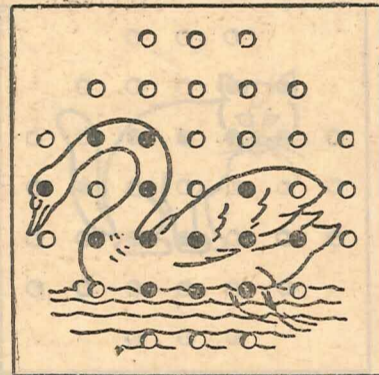
26. Trappen.

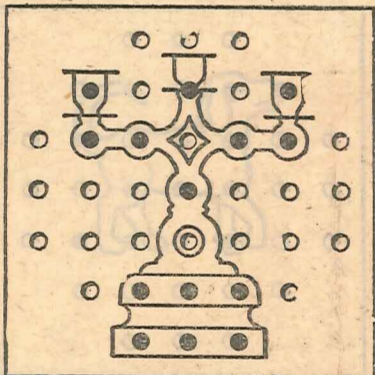
27. Fortet.

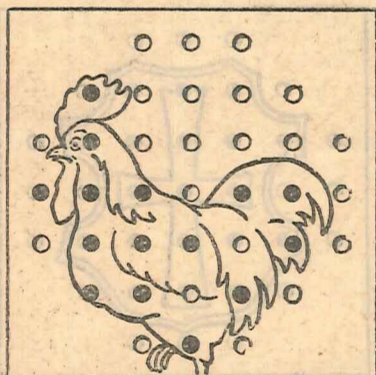
28. Flyvemaskinen. 11 træk.

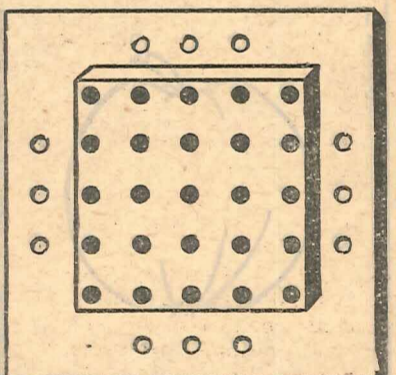
29. Svanen. 5 træk.

30. Lysestaken. 6 træk.

31. Hanen. 8 træk.

32. Terningen.

Løsninger:

17. Slangen. Løsning: 32-19-6-4-17-30-32-34-21-19, 18-20, 8-21-19. 18. Skibet. Løsning: 7-5-18-20-7, 16-18, 32-34-21-8-6-19-32-30-17-19. 19. Snurrebassen. Løsning: 18-20-33-31-18-5-7, 13-15-29-27-25-23-9-11-13, 7-20, 21-19. 20. Lyren. Løsning: 26-28, 36-26-24, 13-15-29-27, 11-9-23-25, 17-19, 31-18, 19-17, 21-19, 33-20-18, 17-19. 21. Labyrinten. Løsning: 29-15-13-3-1-11-9-23-25-35-37-27-13-11-25-27, 28-26, 32-19. 22. Kurven. Løsning: 25-23-9-11, 27-29-15-13, 35-25, 37-27, 2-12-14-28-26-24-10-12-26, 32-19. 23. Det kinesiske problem. Løsning: 33-31, 30-32, 1-11, 18-5, 3-13, 20-33-31-18-20-7, 12-2, 4-6, 2-12, 8-6-19. 24. Paraplyen. Løsning: 26-12, 36-26, 6-19, 8-6, 2-12, 4-6, 9-11, 15-13, 12-11, 26-12, 11-13, 14-12, 6-19. 25. Sfinksen. Løsning: 25-27-37-35-25-11-9-23-25, 1-3-13-11, 29-15-13-27, 28-26-24, 5-18, 30-17-19. 26. Trappen. Løsning: 5-7, 10-12, 16-18, 26-24, 34-32, 3-13-11-25, 24-26, 32-19. 27. Fortet. Løsning: 35-25-11, 37-27-13, 5-18, 7-20, 36-26, 19-6, 2-12, 18-16, 4-17, 16-18, 30-17-19-6, 20-22, 8-21, 22-20, 34-21-19, 26-12, 6-19. 28. Flyvemaskinen. Løsning: 35-25, 37-27, 18-31, 23-25, 31-18-5, 20-7, 15-13, 7-20-33, 16-18, 22-20, 19-6 o. s. v. 29. Svanen. Løsning: 32-34-21-19-17, 31-18-5, 27-25-23-9-11, 5-18, 17-19. 30. Lysestaken. Løsning: 4-17, 8-21, 35-25, 37-27, 36-26-12-14-28-26-24-10-12, 6-19. 31. Hanen. Løsning: 21-34-32-19-21, 30-32, 18-31, 36-26, 16-18, 4-17-30-32-19, 18-20, 21-19. 32. Terningen. Løsning: 12-2, 20-22, 26-36, 18-16, 34-32, 30-17, 4-6, 8-21, 2-12, 22-20, 36-26, 16-18, 19-17, 31-18, 17-19-6, 10-12-14, 20-33, 6-8-21-34-32-19.

En skolegut i gamle dager.

Det er en mørk vinteraften, byen er skummel, bare et par søvnige tranlamper, som dingler i en snor spændt tvers over gaten, kaster nogen flekker gulagtig lys over husrækkene; i en kjelder sitter en vægter og smaasover. Husets beboere sitter ved aftensbordet omkring talglyset, og husfaren holder paa at læse op av postillen, da der lyder barnesang ute paa gaten. Det er guttene fra latinskolen som synger for mat. Husmoren, som et øieblik har lyttet til, samler sammen nogen brødstumper fra bordet, finder en kobberskilling frem av skuffen og gaar ut paa stentrappen, under hvis trin hun ser tre, fire gutter i skoleelevenes sorte kapper, med paryk og sort hat slaa rystende av kulde og synge. Hun gir barna bøøstykke, lægger skillingen i deres raslebækken og stenger husdøren. Barna gaar til det næste hus eller den næste gate. Saaledes fristet i gamle dager omkring i Europas byer tusener av latinskolegutter livet ved sang og tiggeri.

For at friste livet maatte guttene fra latinskolen nederste klasser synge paa gaten foran borgernes huser.

Skolevæsenet var i de fleste land, ogsaa her i Norden, omdet saaledes, at der var en almueskole og en latinsko'e. Den første var saa godt som intet værd. Barna kunde komme og gaa som de vilde og skolelæreren var i regelen en fuldstændig uvidende person, oftest en korporal som hadde tatt avsked eller en ridedog fra et gods. Han lærte barna katekismen og en smule læsning, men ellers intet, ikke engang regning og skrivning. Latinskolen derimot var ålt. Det var da latinskoler i næsten hver by, ogsaa i forholdsvis ubetydelige byer, og der var mange flere latinskoler end i vore dager. Da nu al undervisning i latinskolen var gratis, og da den eneste vei til at komme frem i verden og f. eks bli prest eller embedsmand gik over den lærde skole, var det naturlig at tilstrømningen til disse skoler var meget stor. Selv jevne bønder sendte sine barn til dem. Men da barna ofte bare kunde faa meget litet hjelp hjemmefra, blev disse skoleaar for de fleste meget tunge og droie at komme igjennem. Der kunde selv i smaabyer være skoler, hvor flere hundre latinskolegutter av fattige forældre maatte leve av andres barmhjertighet.

Latinskolen hadde et tilskud fra staten, endvidere var der ofte tillagt den endel kloster-gods, og endelig fik den en del av de penger som kom ind i kirkenes fattigbøsser. Det kunde ogsaa hende at rike folk betænkte den i sit testamente med et legat, hvis renter skulde anvendes til bespisning av fattige skolegutter. Men alt dette kunde ikke strække til, og saa maatte man tigge — haadne paa den ene og den anden maate. Om aftenene, naar det var hverdag, og om eftermiddagene, naar det var søndag eller helligdag, blev de lavere klassers gutter, de saakaldte „sinker“, sendt ut med bøssen for at synge og tigge foran borgernes huse. Nogen av guttene skammet sig over det og gik bare ut om aftenen, naar det var mørkt. Den mat som man gav dem blev ved hjemkomsten straks fordelt mellem elevene og lærerne, — og de sidste var i regelen likesaa fattige som elevene, — mens pengene blev lagt i en stor fællesbøse. Av denne bestred skolens rektor utgiftene til træsko, vadmelsdragter, papir, bøker og hvad andet, eleven hadde bruk for. Man nøiet sig dog ikke med at sende guttene ut parvis og paa almindelige dager. Man indøvte store kor med dem, og sammen med byens musikanter spilte og sang de saa paa de høie helligdage foran de rike borgers huser. Pengene som kom ind ved det

blev fordelt paa samme maate som de andre, og ogsaa lærerne fik en part.

Det var ikke bare paa gaten man sang. Ogsaa kirkesangen ledes av korguttene som ogsaa kaldtes „Davids drenge“. Guttene fik en bestemt sum for bryllupper, begravelser og barnedaab. Desuten hadde de privilegium paa at forrette likbærertjeneste, naar de var bliit saa store at de hadde kræfter nok til det. Bare paa denne maate kunde skolegutter klare sig gjennem de første skoleaar og naa op i de klasser hvor han kunde haabe paa at faa et legat. Nogen av guttene bodde hos lærerne, men de fleste maatte bo ute hos byens borgere, hvor de fik et takkammer mot at besørge det laveste arbeide i huset: rense gødselbingen, maake i stalden og forøvrig besørge alt det som tyndet negtet at utføre. Naar han saa sent om aftenen hadde lagt sig i sin kolde og daarlige seng, hadde han i regelen bare faa timer at sove i, før han ved 5-tiden om morgenen skulde være paa skolen. Middagen bestod av, hvad de andre i huset hadde levnet, og de fattige elever var ofte syke av underernæring. Først naar eleven kom op i de høiere klasser og fik legater, blev livet mer utholdelig for ham. Men dette avfødte noget nyt. Der var ikke nogen regler for, hvor mange aar man maatte besøke en latinsko'e, og naar en elev nu indsaa, enten at han aldrig vilde bli student, eller at han ingen chance hadde for at bli prest eller embedsmand, vedblev han ganske rolig med at gaa paa skolen. Man har hat tilfælder, hvor der har været elever paa 37 aar, ja, i en gammel skoleberetning fortælles det endog, at far og søn har sittet paa skolebænk sammen. Nogen av disse gamle elever blev brukt til at undervise de mindre, andre endte som lærere ved skolen, men vedblev at være elever. Dette komiske forhold fik man først gjort en ende paa ved at bestemme at elevene bare kunde beholde legatene i visse aar.

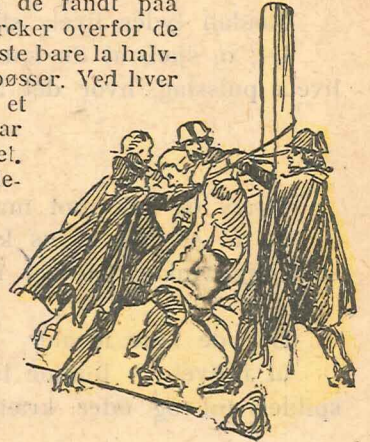
Al undervisning var paa latin. Andet sprog agledes ikke, og undervisningen foregik fuldstændig skematisk og aandløst og utartet til det rene pedanteri. Det kunde være enkelte gode skolemænd iblandt, men de fleste var bare maatlige, og saa meget mer forbausende er det, at der f. eks. i det 18de aarhundre kunde fremstaa saa mange store lærde, at man kunde kalde aarhundredet for oplysningens. Et blik ind i et skoleværelse, hvor elevene sat med paryk og i dragter som ofte holdt paa at falde fra hverandre av filler og smuds — nogen av elevene kanske i likbærerkapper —, vilde gjøre et merkelig indtryk paa et menneske fra vor tid. Skoletugten var streng, den var ofte ubarmhjertig, ja, likefrem barbarisk. De større elever, mesterlektianene, hadde fuldstændig haand- og halsret over de mindre og tyranniserede dem, og til gjengjæld sat lærerne og rektor inde med den

Sammen med byens musikanter g.v guttene koncerter paa gaten. Hvad der blev tiggert ind, blev fordelt mellem skolens elever.

fuldstændigste straffemyndighet over alle i skolen. Prylestraf, piskning og vand- og brødstraf avvekslet med straffen i bøien og stokken. I den sidste sat elevene med hender og føtter lænket til en lang bjelke paa gulvet. Der var straf for enhver forseelse, endog for at tale landets sprog i skoletimen istedenfor latin. Det maa dog huskes, at elevene ofte nok kunde berettig-

anvendelsen av strenge straffer. Ikke bare kom det til saa voldsomme slagsmaal mellem dem, saa blodet fløt, men de kunde ogsaa tillate sig de groveste narrestreker like fra at bære en tom likkiste rundt i byen og til at overfalde byens borgermester og binde ham til gapestokken. Ved den evige omstreifen og liggen var der kommet endel vagabondlyst ind i elevene, og de fandt paa alle mulige hevnstreker overfor de borgere som de visste bare la halvskillinger i deres bøsser. Ved hver skole var der et fængsel, og der var ofte bruk for det. Hvorledes forholdene har været mange steder, fremgaar av forskjellige retsforordninger, der tillægger skolens rektor ret til at holde justis paa sine enemerker, saledes at elevene ikke kunde forfølges av retten for beruselse, nattlig omstreifen eller andre almindelige forbrydelser, men bare for manddrap. Det er altsaa forekommet at skolegutter har begaatt saadant manddrap.

Det hændte at skoleguttene i en by gik saa vidt i sine gale streker, at de overfaldt byens borgermester og bundt ham til gapestokken paa torvet.

Av beretningene fra Luthers barndom vet vi, hvorledes han maatte friste livet, mens han var skolegut. Forholdene bedredes ikke stort senere. De holdt sig omtrent likt i hele Nordeuropa like til op mot det 19de aarhundredes begyndelse. Det er vanskelig at forstaa for os nu.

Litt hodebrud.

Schakopgave nr. 1704

Av G. Heathcote og J. Scheel (Hamshire)

Telegaph and Post 1915.

Sort: K, D, 2 T, L, B = 6 br.

Hvit: K, D, 2 T, 2 S, L, B = 10 br.

Hvit begyndr og gjør mat i 2 træk.

	a	b	c	d	e	f	g	h	
8									8
7									7
6									6
5									5
4									4
3									3
2									2
1									1
	a	b	c	d	e	f	g	h	

Løsning av schakopgave nr. 1702.

- 1. D h 5 — h 4, S a 4 — b 6. 2. D h 4 — f 6 ♀, K d 4 — c 5. 3. L f 4 — d 6 ♀, S a 4 — b 2. 2. D h 4 — f 2 ♀, K d 4 — c 3. 3. L f 4 — d 2 ♀, K d 4 — c 5. 2. L f 4 — e 3 ♀.
- 1. , S a 4 — b 2. 2. D h 4 — f 2 ♀, K d 4 — c 3. 3. L f 4 — d 2 ♀, K d 4 — c 5. 2. L f 4 — e 3 ♀.
- 1. , K d 4 — c 5. 2. L f 4 — e 3 ♀.
- 1. , K d 4 — c 3. 2. D h 4 — e 1 ♀.
- 1. , K d 4 — e 4. 2. L f 4 — g 5 ♀.
- 1. , b 5 — b 4 (d 3 — d 2). 2. D h 4 — f 2 ♀.

Forskyvningsoppgave.

Nedenstaaende pikenavne skal sættes under hverandre og saa forskytes saa længe til der i en av de lodrette rækker kan læses et guttenavn.

Yelva, Margit, Helga, Hulda, Gerda, Alma, Martha, Marie.

Bokstavkvadrat.

Bokstavene skal omstilles saaledes, at der dannes 5 ord, som lyder ganske likt i de lod- og vandreite rader, og som har følgende betydning: 1. Et land i Afrika. 2. Et opdigtet, indbildt land. 3. En skandinavisk fjeldstrækning. 4. En maaned. 5. Et mandsnavn.

A	A	D	D	E
E	I	I	I	L
L	N	N	O	O
P	P	R	R	S
S	T	U	U	V

Elsk og lev — —!

Elsk og lev med hver en evne,
vis din gjerning paa det jevne,
saa det kjendes, at du virker, bærer frugt
og sætter spor.

Saadan lyder livets stemme, —
lyt, o, sjæl, at du kan nemme
livets pulsslag, hvor det banker varmt og
gror.

Stræv og søk mot maalets tinde,
at du seirens krans kan vinde,
som dig vinker fra det høie, altid opad,
frem.

Lev de høie idealer
ut i livet, — tomme taler
spilder tid og øder kræfter, fører ei til
himlen hjem.

Hvad var livet uten stræben —
kun en lom og brysom slæben
i et ringe spand av tid, derpaa færdig og
forbi.

Uten kamp, hvad var da livet, —
meningsløshet, hult som sivet,
tomme bobler uten kraft og indhold i.

Derfor glad i motgangsstormer,
tryk i sorger, om de taarner
høil sig op og truer dig at knuse og at kue.
For i livets mange kamper
for al sandhets rene tanker
vil dit liv i lykke svinde, til du ligger
under lue.

Lys paa livet fra det høie
over hjerter, som kan bøie
ind sig under krav og bud med et ydmyg
sind,
faar man alltid ved at ville
leve fuldt, — ei tiden spille,
der saa kostbar er, — men flygtig som en
vind.

Signe Gud da hver en evne,
som vil stride i det jevne
for at holde kravets fane fri for plet og
lyde.

Vil kun Gud du stedse vide
lak og lov at du maa stride
troens strid, — vil med evig liv han dig
i himlen fryde.
Henrik Nielsen.

Den rikeste gave.

Kvarteret laa i storbyens hjerte. Det var et net av krumme, smudsige gater mellom skimplende, fugliggrønne murer, av avgrundsdype bakgaarder og beryggede smug, hvor den pene borger gikk langt utenom. Kvarteret var en forlidslevning, et stykke middelalder som tilfeldig hadde faat lov til at bli liggende og leve sitt eget skumle liv. Dødsdomm var det; de nye gater rykket det stadig nærmere ind paa livet, men dets dødsdømm trak ut i aarevis. — Hit søkte alle de eksistenser i storbyen som ikke kunde klare sig andre steder, de som var kommet paakant med samfundet eller som

drikfældighet og laster hadde sænket ned i elendighet. Herinde i de mørke bakgaarder, hvor boligene var saa elendige som vel mulig levde de sitt sorgelige liv. —

Kvarteret var opgit av alle. Det fikk staa, saa længe de nu skulde vare — gjøre noget for det og dets nuværende befolkning, det stod ikke i menneskers magt. Enkelte hadde forsøkt, baade prester og lægfolk, baade mænd og kvinder, men de var bokstavelig talt blitt jaget ut med skjældsord og raa trusler. —

Saa en dag var der en enslig mand som gikk ditind. Det var aar etterat alle andre hadde opgit det. Han leide sig i stilhet en leilighet derinde midt i elendigheten, indrettet det største av værelsene med et stort bord, stoler, bøker og billedblader. Saa begynte han at invitere barna op til sig, kvarterets stakkars, smudsige, forsømte barn, hvis horison begrænsedes av bakgaardens slinkende murer, hvis lekeplads var rendestenen. Han fikk dem med sig uten vanskelighet — et varmt værelse var alltid tilstrækkelig tiltrækning for dem. Til at begynde med var det ikke mange i kvarteret som la merke til denne beskedne, stilfærdige mand og hans virksomhet. Men der kom etterhaanden mange barn i hans lille værelse. Han læste for dem og talte til dem og med dem, skaffet dem klær, saavidt hans midler strakte, og gav dem te og smørbrød hver aften. Der var jo ikke nogen som egentlig kunde si noget til dette. Litt etter litt var det ogsaa en og anden av mødrene som fulgte barna dit og sat og fikk litt varme og hørte paa hvad „fatter Rask“ fortalte. — „Fatter Rask“ hadde barna døpt ham fra den første dag. Rask var hans navn, og han bar alltid siden „Fatter“-navnet som en ærestitel.

Men etterhaanden begynte kvarteret at skumle. Det faldt disse mennesker, som selv var sunket saa dypt og som var blitt onde av sitt fald saa vanskelig at taale noget godt og rent iblandt sig. De begynte at mumle om at det var for galt at fatter Rask skulde ha lov til at „præke“ for kvindene og barna, det var der ingen før som hadde faat lov til. En aften var der saa endel av de værste fra smuget, sterke og brutale mænd som gikk ditop — fatter Rasks dører var aapne for enhver, saa de kom ind uten vanskelighet.

Fatter Rask bød dem velkommen, og de besvarte det med haan og med skraal. Han forsøkte at tale til dem og de avbrøt ham med rop og eder. Tilslutt begynte de at vælle border og stoler og kyle alt om hverandre, mens de ropte og lo og syntes, det var frygtelig morsomt. En av dem, en stor, sterk fyr, almindelig kjendt og frygtet i kvarteret under navnet „Vedstaben“, grep tilslutt en stol ved det ene ben og svingte den truende over sitt hode.

„Nu forsvinder du!“ ropte han til fatter Rask. „Endnu iaften, saa du vet det! Vi vil ikke vite noget av dig og dit præk her i kvarteret! Naa, svar — forsvinder du med det gode eller ikke?“

Fatter Rask stod blek og rolig. Paa „Vedstaben“'s ord svarte han ikke, bare rystet paa hodet.

„Vedstaben“ hævet stolen til slag, og fatter Rask rørte sig ikke. Men i det samme var der en liten gutt som sprang ut fra den forskræmte barneklynge i kroken, midt imellem fatter Rask og hans angriper.

„Du maa ikke, far!“ lød en liten, skingrende guttstemme, og en tynd, smudsig haand løftet sig mot den vrede mand. „Du maa ikke — fatter Rask er saa snil. — Han har gitt mig denne blusen.“

„Vedstaben“ nølte og et øieblik sænket han sitt vaaben og blev forlegen staaende.

Det var flaut at la sig sætte tilvægs av sin egen unge, men han kunde ikke andel. Den haanden og de bedende øine var ikke til at komme utenom. Kanske foresvævet det ham i øieblikket, hvilken elendig far han var, hvilken uendelig skyldner han var mot disse smaa øine og denne lille, rystende skikkelse.

De andre var ogsaa blitt stille, stod bare og saa paa „Vedstaben“.

„Det er vist bedst, vi stikker av, kammerater,“ mumlet han omsider, og mer blev det ikke. De tuslet aliesammen slukorel, næsten angerfuldt ut. — Fatter Rask hadde vundet sin første seier. —

Mange kamper ventet der ham siden, men han seiret tilslutt i dem alle. Han var utrættelig, kunde ikke knækkes av skuffelser eller motgang, fordi han hadde viet hele sitt liv til dette, fordi han aldrig tænkte paa sig selv.

I ti aar fikk han lov til at virke i kvarteret og han forvandelt det. To store, gamle eiendommer optok tilslutt av de virksomheter, han hadde faat igang, av barnekrybber, barnehaver, herberge, forsamlings-sal, læseslue. En talrig hær av medhjelpere flokkedes etterhaanden om ham, mest kvarterets egne unge som han hadde opdraget. Mest trofast av alle hans medhjelpere var Peter Mortensen — engang kjendt og berygtet som „Vedstaben“, nu portner og tilsynsmand ved fatter Rasks asyl.

Kvarteret kom til at elske fatter Rask, og han omformet dets liv, gjorde det rikt trods fattigdommen, skapte lykke og fred i de trange stuer. —

Fatter Rask faldt paa sin post. Under den store epidemi som herjet kvarteret var han utrættelig i at pleie de syke. Tilslutt fikk han selv sykdommen, og en dag gikk rygget gjennom kvarteret at fatter Rask skulde dø. Det var som om dødens kolde haand la sig over hele kvarterets liv med det samme. Leken stanset i bakgaardene, folk talte sagtere sammen paa gaten, og utenfor fatter Rasks asyl dannet der sig en frivillig garde som ikke tillot nogen vogn at passere, saa den syke ikke skulde bli forstyrrt. I selve huset var alle trapper og ganger fulde av lause, bedrøvede mennesker.

Fatter Rask laa i sitt lille værelse, det eneste, han hadde forbeholdt sig selv. Det var ganske larvelig, bare en seng, bord og paa væggen et eneste billede, en ung kvinde.

Han laa stille og ventet paa døden. Av og til gled der et smil over hans udmagrede ansigt som fyldtes hans sind av en stor glæde. Og mens han laa der i den sidste nat, han levde, fortalte han sin livshistorie til en ven som sat ved hans leie, en av dem, han selv hadde opdraget og som trofast hadde vandret med ham i dagens slit. —

Fatter Rask tilhørte en anset familie, hadde ogsaa en ganske pen formue, som tillot ham at leve som det passet ham og dyrke sine interesser. Begge hans forældre døde tidlig, mens han endnu var barn, og allerede før han blev voksen, hadde han ikke i sine omgivelser et eneste menneske, han virkelig følte sig knyttet til eller følte kjærlighet for. Selvstendig stillet som han var blev han snart en kald egoist. Intet menneske kom mot ham med krav paa hans kjærlighet; han hadde bare sig selv og det gjorde ham kald. Han dyrket sine interesser, fyltde sitt hjem med bøker og kunst og blev allikevel alltid fremmed og ensom i det. Av og til følte han selv et sugende savn, men det var ham ikke mulig at klargjøre for sig selv, hvori det egentlig bestod, eller hvorledes han skulde avhjælpe det. Koldt, selvfølgelig, uten begivenheter,

ulen sorger og uten glæder gled livet forbi ham, og han blev fem og tredive aar uten nogensinde virkelig at ha levd.

Saa møtte han Emma Lind, og fra den første gang, de saa hverandre, var det som om et panser om hans hjerte brast. Han hadde lært kjærligheten at kjende og den fylde hans liv med en ny og ukjent varme, med sorg og med glæde. Han følte at han endelig levde. Den dag, da han hjemførte hende som sin hustru, syntes han at verden og han selv var blitt en ny og anden.

De levde sammen, i tre aar — tre aar — fulde av sol og lys. Han gik op i kjærligheten til hende, saa sterkt at han helst hadde lukket den øvrige verden ute. Han følte sig saa rik, syntes, hun hadde skjænket ham al verdens lykke i eie.

Hun kunde smile, naar han sa hende det, paa en gang glad og vemodig. For med al sin kjærlighet til hende var og blev han den samme egoist. Hennes ønsker kunde han opfylde, for hele den øvrige verden hadde han ikke en tanke tilovers, ikke en følelse. Han ærgret sig ofte over hendes godgjørenhet. Hun elsket barn. Selv fik de ingen, men hun hadde en hel liten skare av smaa, fallige venner som hun tok sig av. Han kunde ofte gi ondt fra sig, naar han kom hjem og fandt deres nydelige værelser fulde av smudsige smaapiker og smaagulter.

„Hvad ialverden skal du med de unge-ne?“ kunde han spørre. Hun forklarte ham at disse barn skjænket hende mer, end hun kunde skjænke dem, men han trak paa skuldrene og mumlet noget om „sentimentalitet“.

Da de hadde været gift i tre aar, døde hun. Hennes sykeleie var kort, men smertefuldt, og mellom sine feberfantasier laa hun og talte om sine fattige, hvem skulde ta sig av dem, naar hun var død. Det skar Rask i hjertet at de kunde opta hendes tanker nu — han trodde, han eide dem alle.

Den sidste nat, hun levde, tok hun pludselig hans haand og trykket den krampagtig mellom sine.

„Henrik,“ hvisket hun, „vil du ta op min gjerning — vil du — lover du mig det?“

„Ja, ja, elskede, all skal jeg gjøre for dig,“ hadde han svart og sank graatende ned ved hendes seng.

„Saa dør jeg glad,“ hvisket hun. „Henrik, mine fallige — de er min eneste arv til dig.“

Og endnu i døden svævet der et lyst smil om hendes læber.

Rask hadde været som lammet efter hendes død. Hele den rike gave, hun hadde skjænket ham, var sænket i jorden med hende. Han var alene, tusenfold mer end før. I lang tid gik han om som en søvngjænger, uten taarer, men med fortvilelsen magende i hjertet.

Saa var det en dag, længe efter, at han stod ved hendes grav. Da randt hans løfte lil hende ham ihu, det løfte han hadde glemt. Og i det samme tanken faldt ham ind, var det som om den gav ham styrke. At han kunde gjøre noget for hendes minde, i hendes aand, det var ham næsten som var der knyttet et nyt baand mellom dem lvers over graven.

Længe tænkte han over saken og hans

grublen styrket ham. Hun hadde været alt for ham i livet, han vilde ofre alt for den opgave, hun hadde efterlatt ham. Han besluttet at føre hendes gjerning ut i større former, at paata sig det som ingen anden vilde ha noget at gjøre med. Saaledes var han kommet til det gamle kvarter, og hadde øvet sin gjerning der. —

„Det var for hendes skyld,“ sluttet Rask. „Under hendes billede øvet jeg min gjerning, og i begyndelsen var det under det — ja under det alene. Men etterhaanden forstod jeg at jeg ikke kunde være tro mot hende og den gjerning, hun hadde paalagt mig i sin dødsstund ved mine egne kræfter. Jeg evnet ikke at fornegte mig selv, som denne gjerning kræver, jeg manglet aanden som kunde hjelpe mig til at faa disse mennesker i tale. Saaledes tvang da hendes gjerning mig iknæ for den herre som ene kan skjænke kræfter og yde hjelpen. Jeg lærte at lyde ham og søke kraft og styrke i ham. Først da kunde jeg fornegte mit eget kolde og haarde selv.“

Nu dør jeg — og jeg er glad over at dø, for jeg skal se hende igjen. Timen er kommet som jeg har længtet efter i disse sidste aar — ja, først nu har jeg lært hvad livet egentlig er: at fornegte sig selv, bare det kan kaldes kjærlighet.

Ja, hun hadde ret; nu forstaar jeg det smil som laa over hendes ansigt i hendes dødsstund. Hennes arv til mig var hendes rikeste gave — og den har ogsaa gjort mig rik.“

Rausk taug. Et straalende, lyst smil laa om hans læber. Det blev liggende, ogsaa efterat døden hadde stivnet hans træk.

R.

Tankesprog.

Bare den kan vinde lykke i kjærlighet som selv kan gi den.

Der er ingen sand kjærlighet uten i det relskafe hjerte, og der er ingen trofasthet uten i det hjerte som tror Gud.

En mand uten kone er som en hest uten teiler, sier et anamitisk visdomsord.

Intet er lettere end at haane egteskapet. Alt menneskelig plettes av ufuldkommenheten. Men gaa tilbunds i saken og du vil se at under alle egteskapets skrøpeligheter skjuler sig dog selve samfundets hjerterot.

Konerne er alltid blinde for mændenes fuldkommenheter.

Intet er saa misvisende for den unge som vaklende bestemmelser hos den ældre.

Foraldrernes dyder lever i deres velopdragne barn.

Dogepaladset i Venezia.

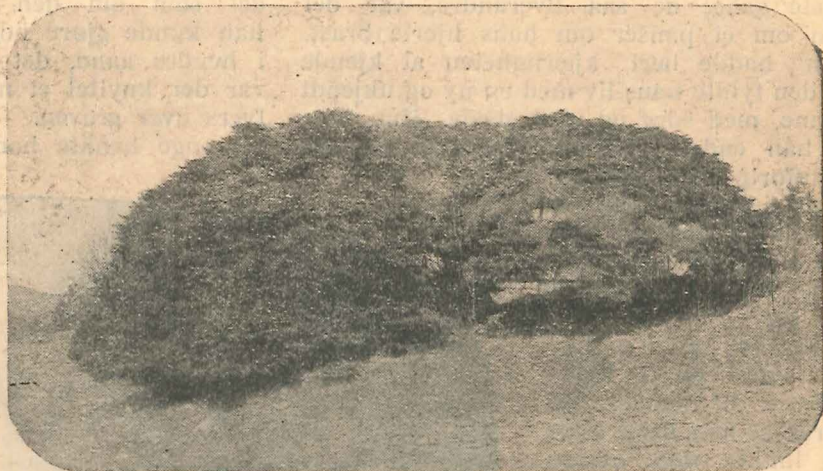
Hvad var en doge? Mange har vel av og til gjort sig selv dette spørsmaal. Ingen er jo alvidende. Men de færreste er vist kommet til den erkjendelse, at ordet er det samme som „duks“, eller for at slave det paa latin „dux“, og som betyr fører. Franskmandene sier „duc“ (utt. dyk), englænderne „duke“ (utt. djuuk) og italienerne altsaa „doge“ (utt. dosje), men det er det samme ord. De gamle venetianere hadde i spidsen for sin forfatning en doge, og selv om hans magt var indskrænket ved raadsforsamlinger som kjørte ham i stramme tøjer, saa var der dog en hel del ydre glans forbundet med dogeværdigheten. Han bodde i et palads som bar hans navn, og ved festlige anledninger, f. eks. naar han Kristi himmelfartsdag seilte ut og kastet sin ring i Adriaterhavet som tegn paa republikkens magt, viste han sig for folket i al sin pragt, med dogeluen paa hodet og i en straalende talar. Venezias dogeværdighet var over et tusen aar gammel, da den ved aar 1800 gik tilgrunde. I et halvt aartusen har godene residert i samme hus, nemlig i det prægtige palads, vi her bringer et billede av. Det er en av lagunestadens største skatter og en av Italiens mest eien-dommejige og vakreste bygninger. Det ligger ved den plads som er Venezias centrum, Markuspladsen, og dennes tilstøtende anneks, Piazzettaen. Paladset danner en regelmæssig firkant, hvis facade vender ut mot kaien ved San Marco-kanalen, den som vi ser paa billedet. Paa denne kai „il molo“, samles paa varme dager tusener av mennesker som søker kjøligheten fra lagunene, og under dogepaladsets skyggefulde bueganger utfolder der sig et broget folkeliiv. Bygningen som vi ser et hjørne av ytterst tilhøire er mynten og det gamle bibliotek. De to søjler flankerer indgangen til Piazzettaen og Markuspladsen. Paa den nærmeste søile staar Venezias skytsheigen, St. Theodor, paa en krokodille, paa den fjerneste St. Markus løve. Ved det fjerste hjørne av dogepaladset skjærer en kanal ind mellom paladset og den næste bygning. Over denne kanal er det, at broen med det meget talende navn „Sukkenes bro“ svæver høit oppe i luften. Den forbinder dogepaladset med fængslet. Saa mangen stolt venezianer som raadene i de svundne aarhundreder forsaa sig paa, har vansmægtet i dette fængsels uhyggelige fangehuller, hvis værste tortur var det berøgtede bykammer. X

NYT FRA ALLE LAND.

Redigert av Kristian H. Holtvedt.

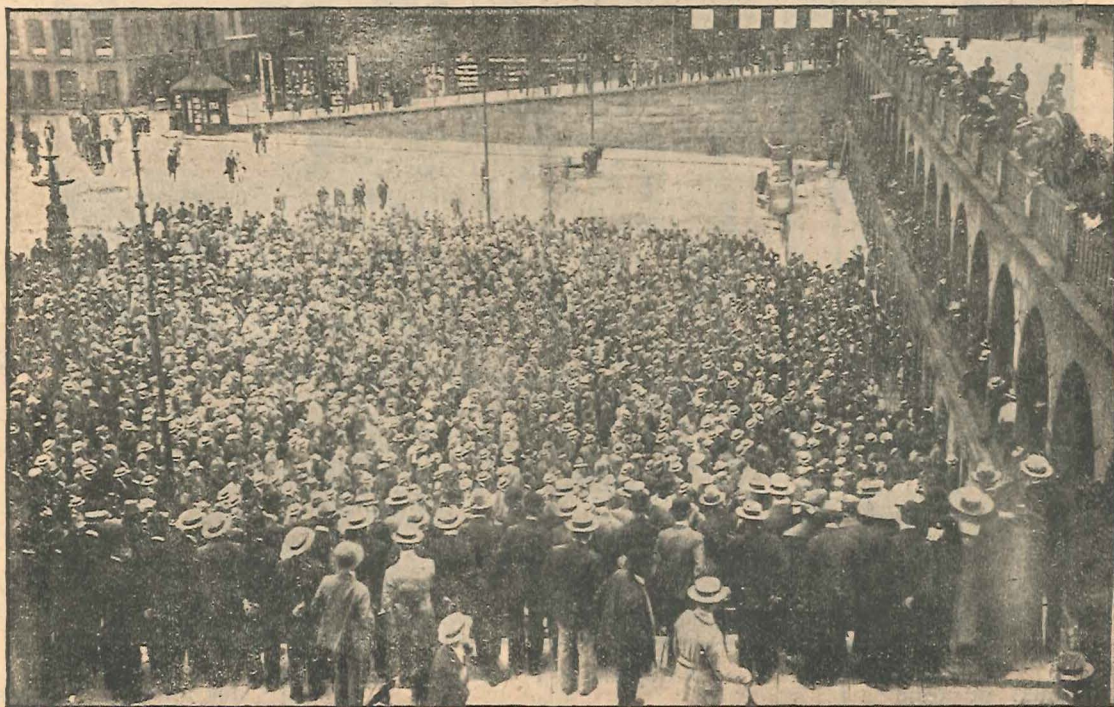
Den overvældende godstrafik som foregaar nu, da varene efter importens frigivelse strømmer ind i landet, har fuldstændig sprængt Kr.a Østbanestations gamle lagerhuser. Fra den aarle morgen til langt paa dag maa kjørerne staa i kø. — Fot. Skarpmoen.

Den fredede „Bordgran“ ved Grørud er en interessant og ganske eendommelig fremtoning. Stammen er en kæmpe av tykkelse, men høiden er bare etpar meter og grenene brer sig en 5—6 meter utover til sidene.

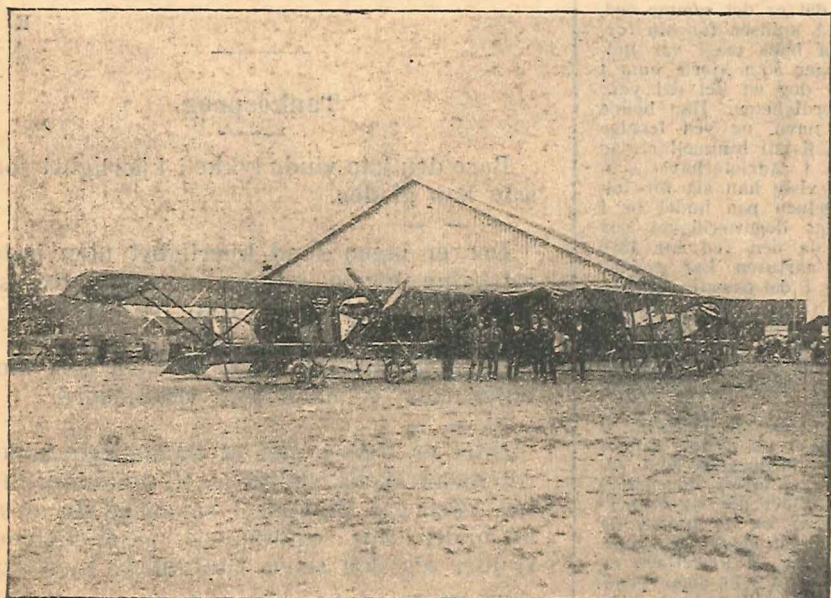
Den nye generalinspektør for infanteriet og kommandant paa Akershus, generalmajor K. S. Bull er 59 aar gl. og en av vore mest kjendte officerer. I de fire sidste aar har han været chef for 2. division. I 1905 var han militær raadgiver under forhandlingene i Karlstad og fra 1910 til 1912 var han forsvarsminister i det Konowske ministerium.

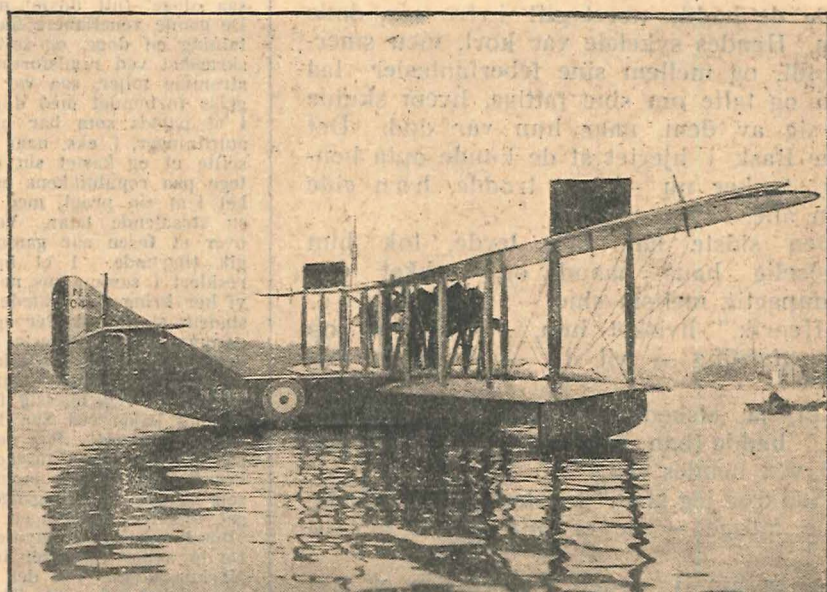
Fra folkemøtet paa Youngstorvet i Kristiania under generalstreiken den 21. juli. Denne storpøliske demonstration mot ententens indgrep overfor bolsjevismen, og agitation bl. a. for en valgordning hos os forløp som bekjendt rolig hele landet over med undtagelse av i Stavanger.

Direktør
Balthasar Schnitler, den tidligere leder av Hortens tekniske skole, døde forleden i Kr.a 77 aar gl., og budskapet herom vakte dyp vemod hos den avholdte lærers elever rundt om i landet. I 42 aar var Schnitler knyttet til den nævnte skole indtil han i 1912 trak sig tilbake. Han utgav ogsaa en række udmerkede tekniske lærebøker.

Den første norske private flyveskole aapnedes 18. juli sidstleden og dermed er et stort skridt tat til flyvningens „civilisering“ i Norge. Det er aktieselskapet Nordisk Luftkraft som har sat skolen igang og indkjøpt materiellet, men frugten av dette tiltak er et nyt selskap: Norsk flyveskole. Foreløbig har skolen av forsvarsvæsenet faat plads paa Gardermoen. Paa billedet ser man hangaren og etpar av aeroplanene. Foreløbig er anskaffet 8 Caudronapparater, engelske skolemaskiner. Skolens lærere er løjtnantene Haganæs og Vogt. Det første antal elever, 3 stkr., ventes snart øket. — Fot. Eyolfsson.

At vi lever i flyvningens tidsalder faar vi stadig nye mindelser om, og det synes nu ikke at skulle drøie lange mellem hver gang vi faar besøk av utenlandske flyvere. Forleden „landet“ saaledes den store engelske flyvebaat „N. 4044“ paa Frognerkilen utenfor „Dronningen“ efter at ha fløiet fra Dundee i Skotland over Nordsjøen til Kristiansand paa 7 timer og videre til Kristiania paa 2. Flyvningen er av den engelske regjering iverksat for at undersøke mulighetene for en luftforbindelse England—Skandinavien. En dag var ogsaa dronning Maud oppe med maskinen. — Fot. Skarpmoen.

Paa overgangen til den nye arbejdsdag.

Bela Kun, den ungarske bolsjevikfører som endnu har Buda Pest i sin magt og som har forkyndt at proletariats diktatur bare lar sig opretholde ved vaabenmagt. Hvorlænge vil det lykkes ham at beholde magten?

Tibor Szamuely, der har avløst den afskedigede general Bohm som de ungarske bolsjevikers øverstkommanderende. Szamuely har slaat ned ethvert oprør i Buda Pest. Han er jøde av fødsel likesom Bela Kun og var lidligere skriver.

Arnold von Rechberg, den tyske kaptein som har paatalt sig at forsvare ekskronprinsen, hos hvem han under hele krigen var adjutant. Han har i et brev til Clemenceau erklært at kronprinsen hele tiden har søkt at undgaa krigen.

Fhv. krigsminister Stein som i en bok har anklaget ekskeiser Karl paa det voldsomste. Han beskylder ham for troløshet, forræderi, naragtighet og for bak Tysklands ryg at ha ført forhandlinger med Tysklands fiender.

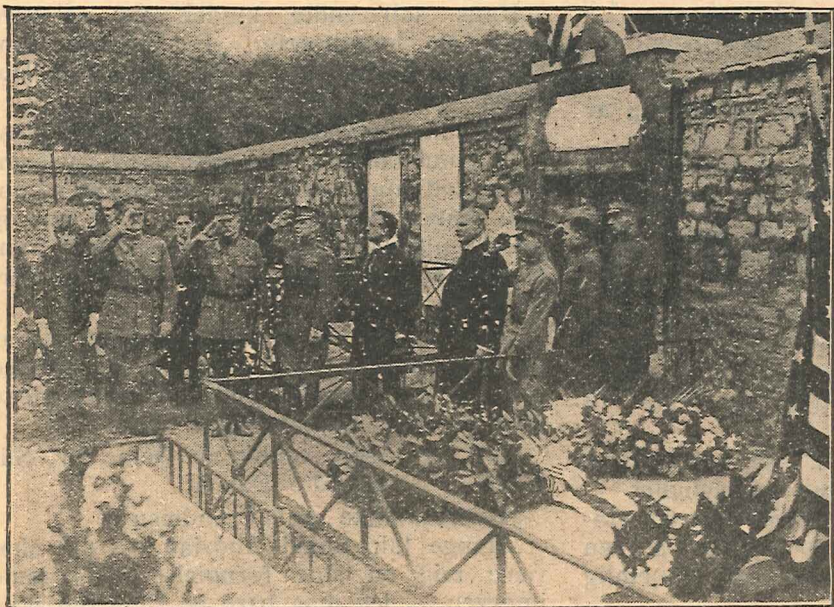
Admiral Tirpitz som har utgitt en opsigtsvækkende bok hvori han fritar ekskeiseren for enhver skyld i krigen og erklærer at skylden alene ligger hos Bethmann-Holweg, hvem han fratjender enhver dygtighet som statsmand.

Efter den store seiersfest paa den franske nationaldag bølget seiersglæden triumferende videre gennem ententelandene, hvor den især for Englands vedkommende gav sig de mest storslaatte uttryk gennem festlighederne i London og flaaalerevyen ved Southend nogen dager efter de franske festligheder. Denne seiersglæde ovenpaa fredsslutningen med den slagne hovedfiende dannel et ganske naturlig utslag av de følelser som maatte besjæle de nationer der for bare et aars tid siden stod overfor faren for et nederlag og en fred som neppe vilde bli syndelig lempeligere end den som i Versailles overgik Tyskland — og som dettes østerrikske forbundsfælle nu staar overfor. Hvor dyp rot seiersglæden har i folkens brede lag er det ikke let at lodde. Den føles her

I store skarer vender belgierne hjem til fædrelandet. Da det imidlertid er vanskelig at konstatere om folk er belgiere eller ei, og da man ikke vil ha bolsjevikere ind i landet undersøker man nøie hver enkeltts identitet. Her ses landflygtige belgiere vente utenfor et postkontor i London.

kanhænde mer som en betrielse end som en triumf, og den aapnbare uvilje som fredstraktaten har vakt inden visse arbeiderkredser taler et sprog som vistnok endnu ikke har lydt helt tilende. Efterat seiersrusen er over staar ogsaa seierherrene overfor en tung arbejdsdag som for deres vedkommende i mange henseender visselig ikke vil være syndelig lettere end den deres slagne motstandere gaar imøte. Og det er utvilsomt endnu langt igjen forinden freden har skapt den ro i landene som man har ventet at den skal medføre. Endnu gjenstaar vanskelige fredssaker og territoriale og økonomiske ordninger efter det store sammenbrud. Og til den herskende uro paa de mellemfolkelige omraaer kommer den sterke gjæring inden folkene selv.

Amerikas nationaldag den 4. juli feiredes iaar paa en særlig høitidelig maate — da dagen jo faldt kort efter fredsslutningen. Her trær den amerikanske general Pershing og den amerikanske ambassadør i Paris Wallace ind paa den lille Picpus kirkegaard og ved Lafayettes grav, som man snykker med blomster i franske og amerikanske farver, holder Wallace en tale hvori han betoner den inderlige sammenhæng mellem det gamle og det nye fransk-amerikanske vaabenbroderskap.

Tyske krigsfanger vender hjem fra Frankrike. Foreløbig er bare nogen hundre sydtyskere blit hjemsendt, og det er jo bortimot 700.000 tyskere i fransk og engelsk fangenskap. Om de andre blir frigit og hjemsendt i en nær fremtid kommer vel til at avhænge av Tyskland selv. Frankrike har krævet at Tyskland skal sende 1/2 million civile arbeidere til gjenopbygningen av de ødelagte deler av Belgien og Nordfrankrike, og fra tysk side har man pekt paa vanskelighetene hermed. Indtil disse civile arbeidere kommer maa anlageligt fangene bli.

I LEDIGE TIMER

EN UTVALGT
ROMAN- OG NOVELLESAMLING

En snare av guld.

Av
I. I. Bell.

Autorisert oversættelse.
(Fortsat.)

„Jeg vil ikke be Dem derom, førend De har sendt min check i banken; hvis De foretrækker det, vil jeg vente med at be derom, til Deres skriver er vendt tilbake med pengene —“

Mr. Silverest gjorde en protesterende bevægelse.

„De vil ha Deres fuldkomne frihet.“ vedblev David, „til at avslaa min bøn, som er av ganske venskabelig natur, og som jeg ber Dem holde helt ute fra vort lille foretningsanliggende.“

„Men hvorfor — hvorfor i himlens navn gjør De dette for mig?“

David smilte.

„Erlig talt — for det første for at De, hvad der saa end hænder, i det mindste maa ha én grund til at tænke venlig om mig.“

Mr. Silverest syntes at tænke sig om. Litt efter sa han, idet han fæstet sine ærlige øine paa den unge mands ansigt:

„De maa tilgi mig, men jeg maa ha Deres ord for, at der ikke er noget — noget uhæderlig bak all dette.“

„Jeg gir Dem mit ord derpaa,“ svarte David rolig. „Og nu —“ han aapnet sin checkbok og tok sin fyldepen, idet han saa spørrende paa den anden.

„Gud hjelpe mig,“ sa den gamle mand endelig, „jeg kan ikke avslaa denne ulvei til frelse!“

Kassereren var kommet, hadde mottat sine ordrer og begit sig paa vei til New Zealand bank.

„Jeg kan ikke tilby Dem nogen forklaring — ihverfald ikke foreløbig,“ sa David. „Jeg kan kun be Dem tro, at mine motiver er hæderlige.“

„Hvad er det, De ønsker av mig?“

„At De vil anta mig som Deres nevø, David Starforth fra Vancouver, og tillate mig at betrakte Dem som min onkel.“

„Min nevø David Starforth fra Vancouver?“ sa den anden med svak stemme og et uferstaende, haabløst blik.

„Jeg har et vanskelig og hemmelig arbeide at utføre her i landet,“ vedblev David, „og jeg trenger til en anset mands støtte. Det vilde gjøre mig meget ondt, hvis dette krevne slegtsskap skulde volde Dem nogensomhelst ubehagelighet, og det er ikke rimelig, at det blir av lang varighet. Jeg skal utnytte det saa litet som mulig — slet ikke, hvis jeg kan undgaa det. Og jeg forsikrer Dem endnu en gang om, at mine motiver er ganske hæderlige.“

Der indtraadte en taushet, indtil Mr. Silverest sa:

„Er det alt, hvad De kan si mig, Mr. Starforth?“

„Ja, det er alt — foreløbig.“

„Jeg skylder Dem al den velvilje, det ene

menneske kan vise det andet,“ sa Mr. Silverest, „men det er en svær opgave, De paalægger mig. For De er jo — desværre — ikke min nevø.“

„Tak for det, desværre,“ sa David alvorlig.

Mr. Silverest smilte trods sin sørgmodighet.

„Jeg maa si Dem,“ sa han, „at jeg har hverken nogen nevø eller niece i den hele vide verden. Min hustru som er død og jeg var begge eneste barn. Vor familie er nu splittet omkring i verden med undtagelse av min yngste datter som bor hos mig. Hun vil straks komme for at hente mig til lunch.“

„Og hun vel naturligvis, at hun ingen fætre og kusiner har?“

Mr. Silverest nikket og hensank i mørke tanker. Nu og da rystet han paa hodet.

Da ti minutter langsomt var gaat, reiste David sig. Han følte, at han hadde bedt om det umulige. Denne retskafne, retsindige, gamle herre vilde aldrig gaa med paa noget som bare smakte av bedrageri — like meget hvor hæderlige motiver det var som laa bak.

„Jeg ser, at De ikke kan gjøre det, Mr. Silverest,“ sa David. „Jeg burde ikke ha anmodet Dem om det. Jeg ber Dem tro, at jeg talte efter en pludselig indskydelse — eller noget, jeg ansaa som en lykkelig ide, da jeg i løpet av bare faa minutter planla dette. Nuvel,“ han smilte tappert, „jeg er bedrøvel over, at jeg ikke maa være Deres nevø, men jeg haaber, at vort bekjendtskap ikke skal ende her. Jeg bor paa „Hotel Planet“ — her braastanset han og vendte sig om ved at høre døren bli aapnet.

En ung pike paa omtrent tyve aar stod paa dørtreskelen — en mørk, høy, ung pike, nydelig klædt og med et absolut tiltrækkende ydre.

„Aa —“ utbrøt hun — „undskyld, at jeg glemte at forhøre om du var optat —“ Hun gjorde mine til at ville trekke sig tilbake igjen.

Mr. Silverest syntes nu at vaakne op av sine tanker.

„Bli, Dorothy,“ sa han og reiste sig. Til Davids overraskelse smilte han muntert og tilføiet: „Dorothy, dette er din fætter David Starforth, som netop er kommet fra Vancouver.“

Miss Silverest saa meget forbauset ut, men hun belænkte sig bare et øieblik. Efterat ha kastet et flygtig blik paa de to mænd gik hun etpar skritt frem og rakte ut haanden sin.

„Goddag, fætter David,“ sa hun venlig, men uten overstrømmende hjertelighet.

I dette øieblik hadde David ikke det ringeste begrep om, hvad han foretok sig, men han tok hendes haand og saa taknemlig fra hende til hendes far.

„De maa spise lunch med os, Mr. Star — jeg mener David,“ sa den gamle herre. „La os straks gaa, Dorothy. Det er tidlig, men jeg er virkelig blitt sulten,“ og han lo.

Datteren betraktet ham med glad forbauselse.

„Min, far!“ utbrøt hun. „Du ser jo ut,

som om du er blitt ti aar yngre siden frokost.“

Da de forlot kontoret, lot Mr. Silverest datteren gaa litt i forveien og hvisket til David:

„Jeg antar Dem altsaa som min nevø — saa er all jo i orden! Jeg maa forklare saken for hende, men det blir vor hemmelighet, og De maa stole paa os, likesom jeg stoler paa Dem. — Gud velsigne Dem for, hvad De har gjort for mig — David!“

Han trykket den unge mands arm og gik videre med raske skritt.

Av en eller anden grund hadde David en fornemmelse som om hans strube blev snoret sammen.

Da de var kommet til restaurationen, forlot David i nogen minutter sine nye „slegtninger“ for at telefonere til Mr. Sylvanus Phil og utsætte deres møte til klokken tre.

Mr. Silverest benyttet hans fravær til at fortælle sin datter om denne dags merkelige oplevelser. Tilslutt sa han:

„Jeg kjender intet til denne mand utover, at han likesom er faldt ned fra himlen for at hjelpe mig paa fortvilelsens rand. Jeg famler helt i mørke med hensyn til aarsakene til det ønske, han har fremsat overfor mig, og som jeg ikke kunde eller burde avslaa. Nu, kjære datter, haaber jeg, at du vil støtte mig i det, jeg har gjort.“

„Du kan fuldt ut stole paa mig, far,“ svarte hun venlig. „Jeg ønsker bare, at du tidligere hadde fortalt mig, at dine forhold var saa alvorlige. Jeg trodde, at Mr. Ashton Glade vilde gjøre dem lettere for dig. Men,“ vedblev hun, da hun saa en sterk rødme paa farens ansigt, „jeg skal ikke si et eneste ord mer derom, kjære far. Jeg vil gjøre all, hvad du forlanger, for at hjelpe dig. Mr. Starforth — eller fætter David, hvis du ønsker, jeg skal kalde ham saaledes — har et aapent og ærlig utscende. Selv om han var den største kjeltring vilde jeg være ham taknemlig, fordi han har tat den lunge byrde fra dig.“

Før hun kunde faa sagt mer, vendte David tilbake. Trods al taknemlighet kunde Dorothy ikke helt frigjøre sig for litt mistillid til ham, men hun var sikker paa at det helt lykkedes hende at skjule det overfor ham.

„Jeg takker Dem meget for det, De har gjort imot far, fætter David,“ sa hun likefrem og naturlig.

Hans solbrændte kinder fik sterkere farve, da han svarte: „Det er mig som er hans skyldner — og Deres, kusine Dorothy.“

Saa lot de ved stiltiende overenskomst dette emne falde. Under spisningen var samtalen helt upersonlig. Som fremmed i London hadde David nok at spørre om og ønske opplysning om. Da Dorothy trak hanskene paa, rakte hendes far David et kort og sa:

„Jeg haaber, De vil spise middag hos os imorgen klokken syv. Og vil De ganske ærlig si mig, om De helst vil være alene med os eller sammen med andre —“

„Det er meget venlig av Dem, Mr. Silverest —“ begyndte David.

„Hvorfor ikke onkel Andrian?“

„Mange tak, onkel Andrian, — det skal være mig en stor fornøielse at komme imorgen — jeg maa bare be Dem om ikke at være altfor ædelmodig. De vet, at jeg hadde ikke votet at haabe, at vort sletsskap skulde bli mer end bare en formsak.“ Han saa næsten ængstelig paa Miss Silverest.

„Mener De ikke at det for alle parter vilde være det bedste om vi benyttet an-

ledningen til at lære hverandre at kjende?" spurte hun med et litet smil.

"Dersom De vil være saa venlig at la det bli saaledes," sa han. Saa vendte han sig igjen til sin vert og sa: "Naar De ikke længer har samvittighetsskrupler ved at forestille mig for Deres venner, skal det være mig en ære."

Den unge pike lo muntert.

"De fremstiller det meget vakkert og godt, fætter David," sa hun. "De kan jo ikke vile, om vi ikke er nogen frygtelige mennesker og vore venner ikke bedre end vi."

"Uten tvil er risikoen stor paa begge sider, kusine Dorothy," svarte han smilende.

Saa skiltes de. Etter at David hadde røkt adskillige cigaretter inde i røkeværelset og — hvad der desværre maa indrømmes — hadde hengit sig til nogen vilde drømmer, maalte han ta sig sammen for at holde sin avtale med Mr. Sylvanus Phin, som efter hans egen uttalelse var en privat undersøkelseskommissionær.

II.

Noget som lignet en aand.

Da den middelaldrende mand med dokumentene tapte David Starforth avsyne i feriselen, tok han sit lommeløse og tørret ansigtet. Temperaturen var ellers meget moderat og den gang han nylig hadde præstert hadde ikke overskredet det normale. Saa vendte han sig om med en liten, undertrykt stonnen og gik den vei, ad hvilken han var kommet.

Efter at han i løpet av en halv times tid hadde avlagt nogen uundgaelige besøk, gik han op i anden etage av et hus i Canhill som var fuldt av kontorer. Her aapnet han en glasdør med paaskriften: „Mandrake & Glade". — Lokalene var ingenlunde moderne; det offentlige kontor var et skummelt, smudsig sted, hvor der sat etpar unge skrivere og døset over nogen bøker. Men ved den middelaldrende mands indtræden begyndte de at røre paa sig som om de var meget flittige.

"Mr. Mandrake paa sit værelse?" spurte han.

"Mr. Glade er inde hos ham," svarte den ældste skriver. „Er De ikke frisk, Mr. Styles?"

Spørsmålet blev gjort i en deltagende tone, men muligens hørte Mr. Styles det ikke. Han var allerede gaat bort til en dør merket „Privat".

Bak denne dør fandtes et værelse, møblert med den elegance og komfort som visse firmaer i vore dager anser nødvendig for at deres forretninger kan faa den rette fremgang. Værelsets utseende mindet om en privat dagligstue i en av hovedstadens mere velhavende restauranter. Og de to personer som var derinde var ialfald i del ydre ganske i stil med værelset. Begge var vel soignerte og moderne klædt — den ældre i en regelret City-klædning, den yngre i en graa promenadedragt.

Godfrey Mandrake saa langt fra ut til at være saa gammel som han var, nemlig nogen og seksli aar; han var høi og rank med isgraat haar og overskjeg, livlige, mørke øine, glatraket ansigt og tynde, sammenpresede læber. Man kunde ha anset ham for en høitstaaende bankmand. Ashton Glade, søn av Glade senior, to og tredive aar gammel, var sværere bygget; han var blond med tendens til embonpoint, men var endnu en meget net og pen ung mand med et indlagende væsen. Den ærbødighet, han viste den ældre mand, berøvet ham ikke noget av sin værdighet. Man vilde aldrig ha be-

lænkt sig paa at indlate sig med ham, enten det saa gjaldt en forretning eller selskabelig sammenkomst. Hans aapenhet og ærlighet var aabenbart hans hoveddyder. Men dog indtok han for tiden en litt beskeden stilling saavel i firmaet som i verden.

"Kom ind, Styles," sa Mr. Mandrake, der kjendte sin første kontorists banken. „Læg papirerne paa min pult. Jeg skal senere gjennemgaa dem."

"Men, Styles!" utbrøt Ashton Glade. „De ser jo ut, som om De hadde set en aand!"

"Ja, noget der ligner en aand," sa Styles med en svak latter.

Mr. Mandrake vendte sig om.

"Er De syk, Styles?"

"Nei, ikke just syk, men litt utilpas." lød det stammende svar, „for jeg har netop nu staat ansigt til ansigt med David Bethune eller hans livagtige gjembillede."

Der indtræadte en liten pause, saa spurte Glade:

"Og hvem er saa denne Mr. David Bethune — enten han nu er i levende live eller en aand?"

Styles aapnet munden for at svare, men Mr. Mandrake kom ham i forkjøpet og sa rolig:

"Han har levet i Deres tid, Ashton. Nu maa De hellere gaa og spise lunch, Styles, skjont det er litt tidlig. Jeg vil ha bruk for Dem her inden klokken to."

Der kom et uttrykk av forstaaelse i kontorists forstyrrede ansigt; han fik aabenbart sin fatning igjen.

"Som De ønsker, Sir," sa han og gik ut.

Ashton Glade tændte sig en cigaret og reiste sig.

"Jeg begynder ogsaa at trænge til lunch," sa han. — „Men det navn forekom mig bekjendt. Hadde ikke De og far i sin tid en kompanion, som het Bethune?"

"Det hadde vi. Og det var den person, Styles hentydet til."

"Kom han ikke — i en litt ubehagelig situation? Jeg har hørt litt om det, men al domme efter den værdige Styles' sindsbevægelse skulde man tro, han hadde begaaet selvmord."

"Aldeles ikke. Han reiste utenlands."

Mandrakes stemme hadde faat en skarpere klang.

"Naa, saa var historien jo ikke saa tragisk endda! Styles maa ha hat meget tilovers for denne mand, siden han blev saa belat efter saa mange aars forløp — det maa jo ha været hans søn, han saa. Var der en søn, Mr. Mandrake?"

"Det er mulig. Jeg husker slet ikke noget om denne mands familieaffærer."

Mandrake reise sig, gik hen til sin pult og begyndte at gjennemse de papirer, hans kontorist hadde lagt der.

Glade tilkastet ham et hastig, nysgjerrig blik og gik bort til døren, da denne i det samme blev aapnet av Styles.

"Der er netop blit ringt fra Silverest & Søn vedrørende regningen paa de olte tusen pund. De sier, at de vil ikke begjære den prolongation av vekselen, som vi har tilbudt igaar."

Efter at ha avlevert denne kategoriske besked trak Styles sig tilbake igjen.

"Nu har jeg ogsaa hørt det!" utbrøt Glade i den høieste forbauselse. „Mon det er lykkes Silverest at opdrive pengene?"

Mandrake, der sat bøiet over et papir, svarte ikke, men der var i hans uttrykk noget, der mindet om et vildt dyrs, naar det slaar paa sprang efter sit bytte.

III.

Mr. Sylvanus Phin.

I et hjemlig, hyggelig arbeidsværelse, der støtte op til et forretningsagtig kontorlo-

kale, der ved glasvægger var avdelt til en mængde smaa værelser, fra hvilke man hørte lyden av klaprende skrivemaskiner, møttes David med Mr. Sylvanus Phin for at holde sin avtale med ham.

Mr. Phins utseende er tilstrækkelig beskrevet, naar man sier at han helt igjennem mindet om en „privat sekretær". — Hans lille skikkelse var tynd og mager likesom hans ansigt. Hvad manden selv angik, vil læseren faa leilighet til at bedømme ham.

Han mottok David meget elskværdig.

"En ven av Roddie Boon," sa han hjertelig, „er velkommen, enten han kommer som klient eller ikke. — Det er skade, at Roddie er reist bort, netop som De kom. Dersom jeg paa nogen maale kan indta hans plads, saa raad over mig. Ønsker De at begynde paa forretningerne straks, Mr. Starforth?"

"Ja, hvis De ikke har noget imot det," sa David, som straks — hvad hans ven hadde forutsagt — syntes godt om manden, „og senere vil jeg ta Dem paa ordet og befale Dem at spise til middag med mig. Jeg formoder, mit telegram fra Montreal naadde Dem omtrent likesaa hurtig som mit brev fra Christehusch."

"Dagen efter. Jeg har gjort, hvad jeg kunde i disse faa dage, men der vil hengaa langt mere tid, hvis De vil ha mig til at opdage noget opsigtsvækkende — ifald der overhodet er noget opsigtsvækkende at opdage. Som De ser, gaar jeg ut fra, at De ønsker at faa klarhet over noget av den slags."

"Indgav mit brev Dem disse forestillinger?" spurte David og smilte uvilkaarlig over den andens livlige, energiske væsen. „Det var skrevet i hast, men med mindre min hukommelse svigter mig, omtalte det bare vor fælles ven og bad Dem om at faa saa mange oplysninger som mulig om et visst firmas historie i de sidste tyve aar."

"Ja, netop," svarte Mr. Phin. „Men det faldt mig bare ikke ind, at De netop ønsket en liste over de gode gjerninger, som i den nævnte periode var utøvet av de herrer Mandrake og Glade baade som forretnings- og private personer. Naturligvis — her blev det melankolske ansigt oplivet av et humoristisk uttrykk — „hvis det er gode gjerninger, De ønsker oplysninger om, skal jeg gjerne overlata undersøkelsen av saken — alene for nyhetens skyld!"

David lo.

"Nei, det er ikke min hensigt at be Dem om at opdage skjulte dyder hos de nævnte personer, Mr. Phin." Han blev pludselig alvorlig, og der kom et haardt uttrykk i hans ansigt. „Selv om De kunde bevise, de var helgener, vilde det ikke forandre min beslutning eller min fremgangsmaate. Men for oieblikket ønsker jeg bare at vite, hvad slags mennesker de er, hvilken art av forretninger de utfører, og lignende —"

"Tør jeg spørre," avbrøt Mr. Phin ham med et ærlig blik i sine trøtte, venlige, smaa øine, „om det er hevn, De er ute efter? For i saa fald maa jeg advare Dem — og jeg gjør det av sorgelig erfaring — og minde Dem om, at hevnen er sjelden søt. Jeg taler som en praktisk, koldt beregnende mand. Det lønner sig som oftest ikke at arbeide alene for hevn."

"Jeg takker Dem, Mr. Phin, men det er reifærdighet, jeg ønsker," sa David.

"Ak!" mumlet den anden. „Hvad er reifærdighet?"

"For tyve aar siden," sa den unge mand varmt, „bragte Mandrake og Glade min far til ruin — ikke gjennem forretninger paa almindelig vis, men med fuldt overlæg og for at redde sig selv."

"Hm —" mumlet den anden deltagende.

— „De kan vel,“ tilføide han spørrende, „skaffe bevis for denne paastand, Mr. Starforth.“

„Jeg har kun min fars ord. Mandrake og Glade er i besiddelse av de dokumenter, som kan bevise deres skyld og min fars uskyldighet — altsaa den falske tilstaaelse, de avlvang ham.“

„Hm —“ sa den private opdager med en betænkelig mine. „Mandrake og Glade — del er nu en søn av den Glade som Deres far hadde at gjøre med — vil efter al sandsynlighet passe godt paa disse dokumenter — forutsat at de endnu eksisterer.“

„Jeg ber Dem om at gaa ut fra denne forutsætning, indtil vi kan faa bevist, at de er ødelagte.“

Mr. Phin nikket.

Efter et øiebliks betænkning sa han:

All dette fandt sted for tyve aar siden. Nu vel, Mr. Starforth, der er et spørsmål som er saa soleklart og likefrem, at jeg betænker mig paa at gjøre Dem det —

„Jeg skal besvare det,“ sa David hurtig. „Fra ulykkens dag og indtil for faa maaneder siden hadde hverken min far eller jeg penger til at kunne apta kampen med vore fiender. Men for faa maaneder siden blev jeg pludselig arving til en eiendom der eides av en onkel av mig; han døde i Vancouver. Det er en temmelig stor formue, Mr. Phin, men jeg er villig til at ofre min sidste øre for at skaffe frihet for far og mor til med ære at kunne vende tilbake til dette land. Skjønt de aldrig har beklaget sig, vet jeg dog at de længes meget efter sit gamle land. Vil De hjelpe mig?“

Mr. Phin nikket og svarte sagte:

„Roddie Boon fortalte mig noget — bare et brudstykke av historien — og jeg ønsker Dem held og lykke til Deres foretagende. Mine ringe evner staar til Deres disposition.“

David lakket ham hjertelig og tilføiet:

„Jeg venter til iaften med at fortælle Dem hele fars historie — det vilde ellers ta

hele eftermiddagen. Men før jeg gaar, vil De kanskje gi mig et litet vink om, hvad De har erfart om Mandrake & Glade?“

„Her,“ sa Mr. Phin, idel han viste David en omfangsrik pakke som han tok frem fra pulten, „er kopier av min rapport, — jeg frygter for at det vil bli etpar timers kjedelig læsning. Mandrake og Glade holder for tiden paa med en forretning som, om den end ikke er særlig beundringsværdig, dog er fuldstændig lovlig — ialfald overfladisk set.“

„Av hvilken natur er egentlig Deres forretninger for tiden?“ spurte David. — „De pleide tidligere at bestaa i aktier og fonds, ikke sandt?“

„I de senere aar synes de at være mindre begeistret for fonds og aktier. En god del av deres forretninger bestaar i at overta de risikoer som banken ikke vil overta.“

„Det ser ikke videre fint ut!“

„Og dog ser det slik ut — ogsaa paa overflaten! Men De vil finde flere enkelt-heter i min kopi.“

„Anser De Mr. Mandrake for en klok mand?“ spurte David.

„Ja, del gjør jeg.“

„Muntre musikanter“

1. „Se den søte, lille gutten der med eplekurven paa ryggen!“ sa min hustru forleden, da vi var ute paa embeds vegne for at fryde folk med vor musik. „Jeg kunde ha den største lyst til at gi ham et kys!“ fortsatte hun.

„Og tviler De om at han er retskaffen?“

„Hvad skal jeg svare paa det?“ sa Mr. Phin med en liten blinken. „Han beskæftiger agenter, spioner og tar imot bestikkelse i sine forretninger —“

„Gjør han det?“

„Men hvad, del gjør jeg jo ogsaa, og jeg mener om mig selv, at jeg er en fuldt ut hæderlig og retskaffen mand. Det er bare mit arbeide som er litt tvilsomt og ufinl.“

„Javel, naturligvis,“ svarte David litt forelegen og med en svak følelse av uvilje.

„I denne sak som De nu har overgitt til mig, Mr. Starforth, blir jeg vist desværre nødt til at gripe til mindre fine midler, hvis De skal bli tilfreds,“ vedblev Mr. Phin venlig. „Men De har jo paalagt mig at forfølge saken, saa jeg advarer Dem —“

„Aa, jeg tænker slet ikke paa at trekke mig tilbake,“ svarte David hurtig. „Men nu er det vist bedst jeg til at begynde med skriver en check til Dem.“

„Ja tak. Jeg er ikke kapitalist, skjont der ofte gaar mange penger gjennom mine hænder. Personlig er jeg alltid mer eller mindre paa knærne.“

David som nu hadde overvundet sin flyglige uvilje, smilte, da han sa:

„Roddie Boon har omtalt Deres — lille svakhet, Mr. Phin. Hvor stort beløp ønsker De?“

Mr. Phin blev rød.

„Det er bedst at begynde med tusen pund,“ svarte han. „Jeg skal gi Dem en kvittering, men av hensyn til Deres finere følelser haaber jeg, at De ikke vil be mig om nogen detaljert beretning om utgiftens natur.“

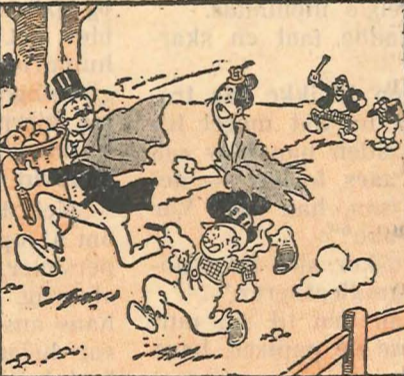
Litt efter rakte han kvitteringen til sin klient som hadde reist sig, og bød ham samtidig sin velpleiede haand.

„Hvis De vil ta den,“ sa han. „Roddie Boon fordrer ikke, at jeg skal ha hansker paa.“

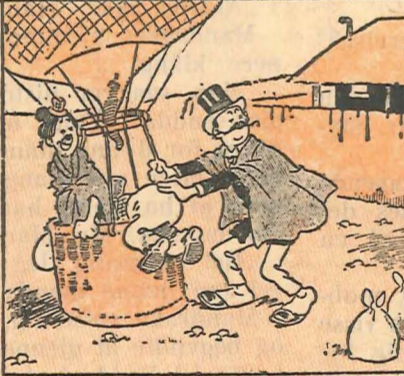
„Den haand som sætter vippen igang!“

2. „Da skulde du virkelig gjøre det!“ sa jeg. Nepppe hadde jeg uttalt dette, for min hustru hadde grepet den lille fyr og kysset ham saa voldsomt, at alle eplene trillet ut av kurven og ned i vor lille Toms trompet.

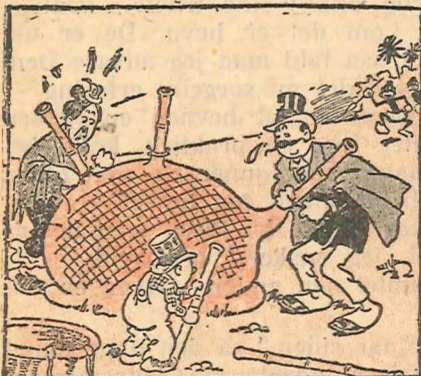
3. „Nu faar vi vist ta benene paa nakken!“ ropte jeg og grep trompeten. „Hvis jeg ikke tar feil, er det den søte, lille guts far som kommer efter os, og det kunde hende, at faren ikke er saa søt som gutten!“

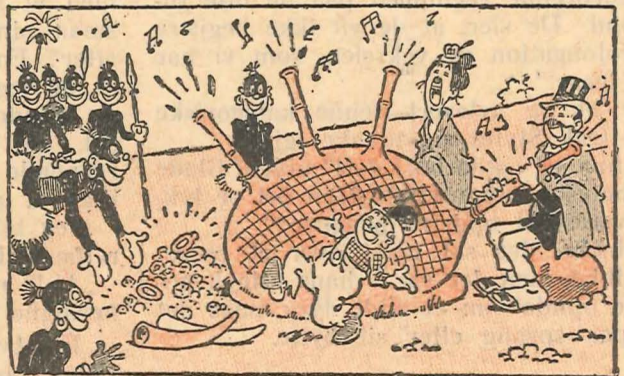
4. Til alt held og lykke traf vi paa vor hurtige flugt paa en luftballon som netop holdt seiklar, og i største hast indskibet vi os med epler og trompet og hvad vi ellers hadde paa os av jordisk gods, — det var ikke meget.

5. For en frisk bris av syd sydvest — eller var det øst? — drev vi utover havet. Efter bare en times seilas kom vi til en ø nede i tropene, — hvad den het vet jeg ikke, men pen og yndig og frugtbar var den.

6. Desværre var den endnu mer, — den var bebodd av vilde kannibaler! Disse lækkerstulne medskapninger indfandt sig straks for at „smake paa os!“ „Nu, hurtig til verket!“ sa jeg og om-dannet ballonen til en sækkepipe.

7. Da kannibalene litt efter ankom — med høvdingen i spidsen, — gav vi dem et saa henrivende nummer paa „egte skotsk sækkepipe“, at de avljevte alle sine kostbarheter til os som tak for den sjeldne nydelse. Det var slet ikke smaating, det dreide sig om, — der var baade guldørenringer, ankelbaand, elefanttænder m. m. m.

8. Der var kort sagt saa meget, at da vi solgte det alt-sammen, var vi velstaaende folk og kunde kjøpe os pene klær, saa vor ydre person kom til at svare til den indre. Saa indskibet vi os til Europa, og da rygget om vor lykke var illet forut for os, blev vi ved landgangen mottatt av byens honoratiøres. Det var en stolt dag!

sa David med et betydningsfuldt smil. „Alt-saa klokken syv i Hotel Planet,“ tilføide han i en mer forretningsmæssig tone og lok nu avsked, efterladende Mr. Phin rød-mende for anden gang og mumlende et: „Pokker ta Roddie Boon.“

IV.

Mr. Glade spiller nogen kort ut.

Dorothy fulgte faren tilbake til hans kontor. Hun var ikke rigtig tilfreds med ham. Mens de spiste lunch hadde han forekom-mel hende yngre og livligere end paa flere maaneder; men da David Starforth var gaat hadde hans munterhet begyndt at forsvin-de, og da han nu var kommet ind i sit private værelse, hadde hans øine og an-sigt faat det gamle, trætte, ængstelige ut-tryk.

Hun foreslog at han for den dag skulde opgi forretningene og straks følge hjem med hende. Men han rystet paa hodet. Der var allfor meget at gjøre, og han var slet ikke træt, men meget arbeidsdygtig.

Litt nølende sa hun:

„Gid du vilde sig mig en ting, far — befri disse penger dig for hele din penge-forlegenhet?“

„Vilde det ikke være et allfor stort mirake! til at være sandt?“ svarte han med et smil som ikke skuffet hende. „Men jeg sier med taknemlighet at de har hjulpet mig ut av den værste knipe. Men gaa nu, min pike. Der kommer vist snart nogen for at tale med mig.“

„Jeg vilde ønske at du hadde trukket dig ut av forretningene for tre aar siden, da du hadde det gode tilbud,“ sa hun med en pludselig indskydelse.

„Det vilde jeg ogsaa, kjære Dorothy. Men for tre aar siden ønsket jeg ikke at trække mig tilbake.“

„Og nu?“

„Nu kan jeg ikke — ikke foreløbig.“

Efter en kort pause sa hun:

„Kommer du tidlig hjem i eftermiddag?“

„Jeg skal ikke komme senere end seks,“ svarte han, og det maatte hun lade sig nøie med.

Da hun kom ut paa gaten hørte hun pludselig sin navn nævne og vendte sig hurtig om.

„Aa, er det Dem, Mr. Glade,“ sa hun.

„Er De paavei hjem til far?“

„Ja,“ svarte han, „men maa jeg ikke først følge Dem et litet stykke?“

Der var en svak rødme paa hans kinder.

„Jeg skal bare bort til Mansion House station.“

„Det er bedre end ingenting.“

Hun mer følle end saa hans beundrende blik, som imidlertid ikke indeholdt noget som kunde vække en ung pikes vrede. — Dorothy var det sidste aar kommet meget sammen med Asthor Glade, men var ikke klar over sine følelser overfor ham. Paa en maate kunde hun godt like ham. Han

var allid underholdende, og hans væsen var indlagende høilig og hensynsfuldt.

„Hvorledes har Deres far det idag?“ ved-blev han. „Han lot ikke til at være helt vellilpas da jeg saa ham sidst.“

„Han sier, at han føler sig sterkere idag,“ svarte hun. „Men jeg kan ikke be-fri mig for den tanke, at han er over-anstrengt. — Han tok ingen ferie sidste sommer.“

„De er meget ængstelig for ham, Miss Silverest.“

Der var en deltagende klang i den unge mands stemme.

„Ja, jeg indrømmer at jeg er det, Mr. Glade.“

Hun saa ikke paa ham. Hendes far hadde engang henlydet til, at Mr. Glade var en ven som kunde hjelpe ham. Vilde Mr. Glade kanskje endelig gjøre det nu?“

„De maa ikke være saa bekymret,“ sa han venlig. „Er De hjemme imorgen af-ten?“

„Ja.“ Hun husket pludselig David Star-forth. „Vi venter en fætter som netop er kommet hjem fra Vancouver,“ tilføide hun litt tvungent.

„Ja sa!“ — Etter en næsten umerkelig pause tilføiet han: „Saa vil jeg utsætte mit besøk, Miss Silverest, — men ikke saa længe, haaber jeg.“

Hun betænkte sig litt. Skulde hun be-ham om at komme den næste dag? Nei, det maatte hun heller overlate til sin far.

„Det vil glæde os snart at se Dem,“ sa hun. „Kanskje har far og fætter noget at tale om.“

De var nu kommet til indgangen til sta-tionen og hun rakte ham haanden. Han holdt den et øieblik i sin, saa forskræk-ket han hende pludselig ved at uttale disse ord, sagte, men dog klart og tydelig:

„Dorothy, vil De gifte Dem med mig?“

„Mr. Glade!“ utbrøt hun. „Hvad er det dog, De sier?“

„Jeg elsker Dem,“ sa han, „og jeg ber Dem om at gifte Dem med mig.“

„Aa — hvor urimelig! — Jeg ber Dem undskylde — jeg mente det ikke. Men her paa dette sted — blandt alle disse men-nesker —“ hun holdt forvirret inde.

„Ja, hvad har stedet at si? Dorothy, vil De gifte Dem med mig?“

„Aa nei, aa nei. Det kan jeg ikke, Mr. Glade.“

„Vil De gi mig en grund?“ Hans stemme lød meget blid.

„Jeg holder ikke av Dem paa den maaten.“

Der indtraadte en kort taushet. Idet han saa ned mot jorden, sa han:

„Jeg kunde hjelpe Deres far, Dorothy.“

„Aa —“

„Har det nogen betydning for Dem?“

Hun saa ham like ind i øinene som han nu hadde løftet op mot hendes ansigt, og hun var blitt blek.

„De sier, at De kan hjelpe min far, Mr. Glade. Det er vel ikke Deres mening at la mig forstaa at der er nogen forbindelse mellom denne hjelp og — og det ærefulde tilbud, De netop har gjort mig?“

„Naa ja,“ sa han med et svakt smil. „Hjælpen vil kanskje bli gjort avhengig av om De mottar dette tilbud eller ikke —“

„Hvor lør De vove —“

„Vær ikke vred paa mig. Jeg maa vinde Dem paa en eller anden maate. Naar jeg først har vundet Dem, vil De nok komme til at holde av mig. Jeg skal lære Dem at elske mig —“

„Det er jo den rene taabelighet.“

„Tänk over det — det ber jeg Dem om.“

„Nei! Farvel, Mr. Glade!“ Hun vendte sig om for at gaa.

„Miss Silverest,“ sa han med en litt tyk stemme. „ha ikke en slik hast. — Jeg kunde hjelpe Deres far — men jeg kan ogsaa — gjøre det motsatte.“

„Aa — De maa jo skamme Dem!“ utbrøt hun og skyndte sig gjennom indgangen.

Elpar minutter stod han og stirret dumt efter hende. Saa opdaget han at folk saa paa ham, og han strammet sig op og gik videre.

„Dumrian!“ mumlet han og forbandet den champagne, han sammen med en eventuel klient hadde drukket til lunch — noget han bare sjelden gjorde, for han pleide at været meget forsiktig i arbeids-liden. „Avskum! Kunde jeg nu ikke ha hat litt mer taalmodighet? Der var ingen grund til dette fordømte hastverk!“

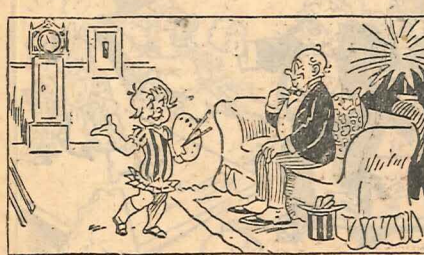
Inde i røkeværelset drak han en kop sort kaffe før han gav sig paavei til Sil-verests kontor.

„Jeg maa se at faa vite, hvor den gamle mand har faat pengene fra,“ tænkte han. „Dersom denne fætter er kommet ham til-hjælp vil Mandrake faa bruk for hele sin klokt. — Men Mandrake skulde være mer aapen overfor mig. Jeg er begyndt at bli lei av denne fordømte hemmelighetsfuldhet. Han tar sig saa megen ubillig fordel — men Silverest maa ikke faa lov til at slippe ut av nettet.“

Litt etter traadte han ind i Mr. Silverests værelse, fast besluttet paa at skaffe sig de ønskede opplysninger. Hans venlige, ærbødi-ge væsen hadde hittil været ham til god nytte overfor Mr. Silverest som var kom-met til at føle en viss taknemlighet mot ham. Deres forretningskonferanser hadde været alt andet end behagelige for den gamle mand, men den unge mands sympatiske og oppmuntrende væsen hadde hjulpet ham utlover det og gjort det mindre bittert for ham. Derfor bød han nu sin gjest vel-kommen, skjønt han helst vilde ha været alene denne eftermiddag.

Han hentydet straks til det telefonbud, hans skriver hadde sendt til Mandrake og Glade.

„Jeg tilstaar, jeg var meget glad over at

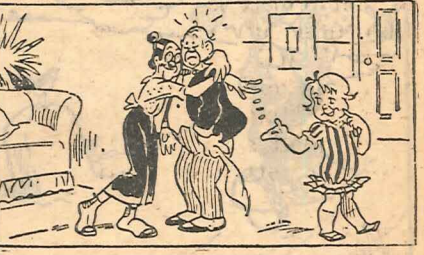
Fanget.
„Aa, kjære hr. Rose! Vil De ikke være saa søt og staa model for mig et øieblik?“ sa lille Marie. „Jeg vilde saa gjerne male en frierscene.“ Den godmo-dige hr. Rose la ikke merke til skjel-men i lille Mariens øie og sa ja.

Lille Marie gik til sit staffeli, og den gode hr. Rose la sig paaknæ foran det gamle stueur, anbragte den ene haand paa hjertet, mens han slog ut med den anden og sa: „Hudsalige elskede! Vil du altid være min?“

„Om jeg vil?“ lød det pludselig med tantens kjendte stemme, idet døren til uret gik op. „Og det kan du spørre om? Har du aldrig merket, at mit hjerte bare slog for dig — for dig og ingen anden, du kjære, kjære mand? Kom i min favn!“

Forbløffet lot hr. Rose sig gli ind i tantens armer. Men at si at han saa glad ut, vilde være at fordreie sandhe-ten. Det gjorde derimot lille Marie, da hun av tantens haand tok imot beønnin-gen for sin medvirkning.

kunne betale den veksel," sa han. „Min gjæld til Deres firma var begyndt at pine mig meget.“

„Det gjør mig ondt at høre Dem si det, Mr. Silverest," lød svaret. „Som De vet, kunde De jo godt ha faat vekslens prolongert. Men for mit personlige vedkommende er jeg glad over, at De ikke mer har bruk for pengene. Det betyr, at Deres afrikanske handel er blomstret op — noget, vi naturligvis alle har haabet.“

Mr. Silverest smilte paaskjønnende, men paa en maale, paa hvilken han aldrig før hadde smilet — litt listig.

„Ja," sa han, som om han følte sig litt forlegen ved sit gode held. „Tingene ser ganske vist litt lysere ut nu." Han rømnet sig let. „Men jeg glemmer ikke, at der vil forfalde en anden veksel —“

„Den behøver ikke at trykke Dem, Mr. Silverest," sa Glade skjødesløst.

Den anden ryslet paa hodet.

„Dersom jeg var blit tvunget til at mota Deres tilbud om fornyelse av denne sidste veksel, saa vilde jeg ha en gjæld paa femten tusen pund — som skulde betales om tre maaneder. Det var allfor meget i disse vanskelige tider, Mr. Glade, altfor meget!"

„De maa virkelig ikke føle Dem saa trykket. Husk, at vi staar til Deres tjeneste — saalænge som det er mulig for os at tjene Dem.“

Glade la merke til at hans tilhører for let sammen ved denne tilføielse, og følte sig Alfreds i denne henseende. Med mindre hans nevø var en Krøsus, var det ikke rimelig at Mr. Silverest skulde slippe ut av nettet.

„Jeg tviler ikke om," sa den gamle mand svakt, „at jeg inden længe skal klare skjærene —“

„Naturligvis, naturligvis —" sa Glade hjertelig og med en gestus, som om han ønsket at la dette tema falde. Han vilde netop omtale sit møte med Miss Silverest i haab om paa den maale at faa noget at vite om fætteren fra Vancouver, da telefonen paa pullen ringte.

Mr. Silverest tok hørerøret og hørte sin datters stemme si:

„Bli ikke forbauset eller ængstelig, far, og la dig ikke merke med at det er mig, som er i telefonen. Jeg er paa den underjordiske station ved Charing Cross. Jeg steg ut av toget for at si dig noget. Er du alene?"

„Nei," svarte han og tvang ansigt og stemme til at være rolig.

„Er Mr. Glade hos dig?"

„Ja."

„Har du fortalt ham noget om fætter David?"

„Jeg vilde netop gjøre det —“

„Gud ske lov, at du ikke har gjort det! Si ham ikke noget — si ham ikke noget om noget som helst. Han er ikke til at stole paa — nei, nei, jeg kan ikke forklare det nærmere — du maa stole paa mig — ikke paa ham. Forstaar du det?"

„Ja — a — men —“

„Farvel, kjære far!"

Mr. Silverest ventet etpar sekunder før han la hørerøret fra sig. Han maatte samle tankene og bringe nervene tilro. Det lyktes ham ogsaa, og han vendte sig om mot gjesten og sa ganske rolig:

„Jeg maa be Dem undskylde mig, Mr. Glade. En viktig sak kræver mit nærvær.“

Glade reiste sig straks og tok avsked med tilsynelatende ro og avstand, men han var oppfyldt av ærgrelse og nysgjerrighet.

„Jeg hadde tænkt at se ind til Dem imorgen aften, Mr. Silverest," sa han borte ved døren.

„Jeg er desværre optat imorgen aften," lød svaret. „En anden aften skal det være mig en fornøielse at se Dem, Mr. Glade.“

Glade gik, mens han undret sig over, hvad der hadde bragt den kjølige klang i den andens stemme, og hvorfor han ikke hadde omtalt sin nevø.

Da døren lukket sig efter ham, begravet Mr. Silverest hodet i hendene. Dagens begivenheter hadde været for overvældende for ham. Litt senere fandt hans fuldmægtig ham i en halvt besvimet tilstand.

Glade traadte ind i sin kompagnons værelse netop som Styles kom ut derfra.

Styles saa ikke gladere ut end om formiddagen.

„Naa?" sa Mandrake og saa op fra sin pull.

„All i orden," svarte Glade. „Jeg kunde ikke opdage, hvorledes det er lyktes ham at betale den første veksel, men han plager sig allerede med at tænke paa den anden.“

„Er det alt, hvad De kan fortælle mig?"

Glade salte sig ned.

„Mr. Mandrake," sa han, „der er et gammelt ord som sier at fortrolighet avler fortrolighet. Jeg vilde gjerne be Dem om at besvare et spørsmål som jeg gjentagne ganger har rettet til Dem.“

„Naa?"

„Hvorfor skal vi bringe denne gamle mand til ruin?"

„Fordi," svarte Mandrake, „at hans ruin betyr vor frelse.“

Glade bleknet let.

„Er det saa slem?"

„Ja.“

Efter en kort pause sa Glade:

„De er ældre end jeg, Mr. Mandrake, og jeg staar i gjæld til Dem; men jeg er

dog berettiget til at fordre litt nærmere forklaring. Hvad er det vi vil vinde ved at bringe Silverest til fallittens rand om tre maaneder? Saavidt jeg vet, er al den sikkerhet, vi har, et pantebrev paa noget land elsted over i Vestafrika.“

„Jeg kan ikke si Dem mer, Glade," sa Manrake rolig.

„Hvorfor ikke? Stoler De ikke paa mig?"

„De er forelsket i denne mands datter, og De har lovet mig at undgaa alle den slags ting." Mr. Mandrake fortsatte sit skriveri.

Glade hadde inlet at svare hertil og forlot værelset.

V.

Dorothy tar affære.

Mr. Silverest naadde sit hjem i St. Johns Wood er time før datteren ventet ham. — Hans første ord var et spørsmål angaaende den mystiske advarsel han hadde faat pr. telefon. Hvilket pludselig og ubehagelig kjendskap hadde Dorothy faat til Glade, siden hun kunde uttale sig slik overfor faren?

Dorothy var imidlertid kommet til det resultat at det vilde være vovelig at fortælle faren — i den nervøst oprevne sindstilstand, i hvilken han nu befandt sig — om Mr. Glades avskyelige frieri. Det vilde smerte og saare ham ubeskrivelig, og hun kunde ikke indse at det vilde hjelpe ham det allerringeste. Saa hun negtet at diskutere denne sak yderligere, før han hadde drakk en kop te og sat sig makelig i rette i sin særlige lænestol. Saa sa hun:

„Jeg ber dig bare om at ha fuld alid til mig, kjære far, og foreløbig la dig noe med det som jeg har sagt. Jeg kan ikke si dig hvorledes jeg fik mine oplysninger, men du vet, at jeg ikke vilde ha meddelt dig dem, hvis jeg ikke hadde været overbevist om deres rigtighet.“

„Du visste ikke noget derom, da du idag forlot mit kontor," sa han efter en pause.

„Nei," svarte hun overensstemmende med sandheten.

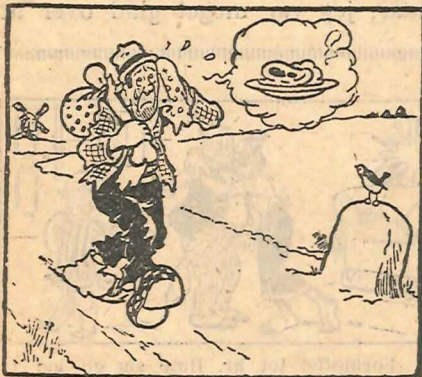
„Da maa du ha erfart det i løpet av de næste tyve minutter eller saa. Møtte du ikke Mr. Glade?"

„Far, jeg vilde ønske, du vilde stole paa mig.“

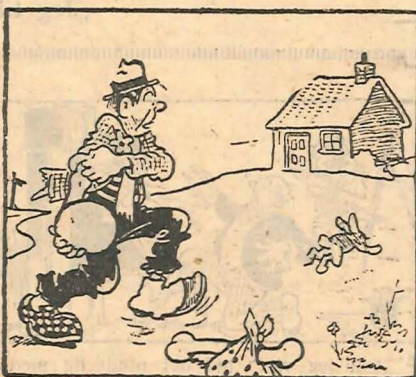
Mr. Silverest sukket og gjorde en træt bevægelse.

„Det er ikke, fordi jeg ikke stoler paa dig, Dorothy," sa han. „I samme øieblik jeg fik dit budskap had jeg har om at gaa. Men din beskyldning mot ham er saa daarlign underbygd — allfor daarlign og usikker.

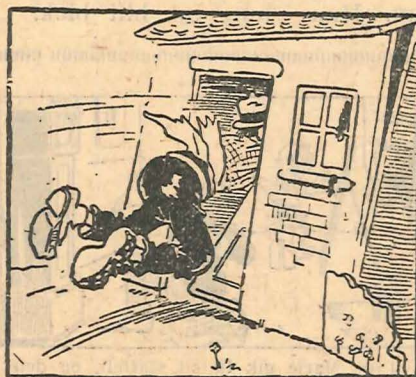
Naar der filmes.

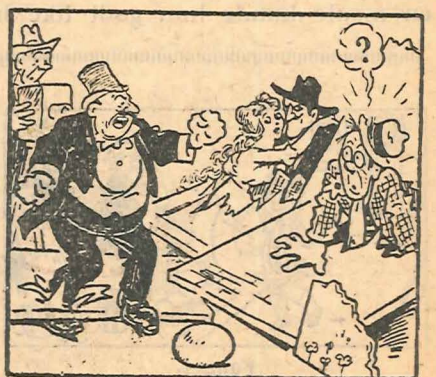
„Jeg var forleden ute for at gaa fottur. Det var meget varmt, og jeg var ikke fri for at være litt sulten. Derfor skyndte jeg mig for at naa det nærmeste vertshus.

Da hørte jeg pludselig hjerteskjærende nodrop fra et nærliggende hus og beredte mig straks paa at ile til hjælp, — der maatte jo være nogen som var i nød.

Uten betænkning sprængte jeg døren. Det gik meget lettere end jeg hadde tænkt, og i farten tok jeg hele huset med mig. Det var et merkelig let bygget hus.

Et sekund efter fik jeg forklaringen. Det var et teaterhus' av lerret, — et selskap holdt paa at ta op en meget spændende film. Jeg vil ikke paastaa, jeg fik tak for min 'hjælp'!

Til min egen beskyttelse maa jeg vite hvorledes vi staar os med hverandre — han og jeg.“

„Til din egen beskyttelse?“
„Ja, kjære Dorothy, jeg har ikke raad til at bli venner med Mr. Glade.“

Den unge pikes kinder bleknet.
„Har du nogen forrelning med ham? Skylder du ham allerede penger?“ spurte hun med hæs stemme.

„Hvorfor „alderde“, Dorothy?“
„Aa — bry dig ikke om det. Kjære far, skylder du denne mand penger?“

„Jeg skylder hans firma penger — imorgen avbetaler jeg det halve.“

„Aa — fætter David?“
Han bøide hodet.

„Og den anden halvdel, far?“
„Forfalder til betaling om tre maaneder.“

Dorothy trak veiret dypt.

„Vil den utbetaling imorgen kræve alle de penger som fætter David forstrakte dig med?“

„Ja, den alle.“

„Tilgi, at jeg gjør saa mange spørsmaal,“ sa hun blidt. „Er der ingen utvei til, at den anden halvdel kan bli betalt med det samme?“

„Nei, slet ingen.“
„Vil den kunne bli betalt, naar tiden er uløpet — om tre maaneder?“ (Fortsættes).

Løsninger paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 29:

103. De to reisende venner: Denne opgave løses let ved ligning. Man vet, at Bang gir 150 kroner ialt, og da Stranges utgift beløper sig til 2 2/3 ganger dette beløp, maa han altsaa gi ut 390 kroner. Ligningen kan da gis denne form, idet x er det beløp, Bang hadde ved reizens begyndelse: x-150 = 1 1/2 x-390. Herav findes x at være 480, og man vet da, at Bang hadde 480 kroner og Strange 480 x 1 1/2 = 720 kroner, da de drog avsted.

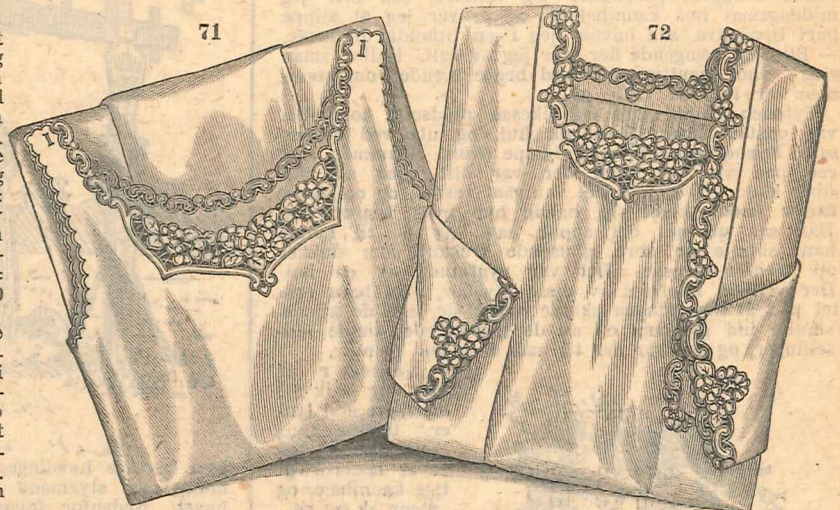
104. De tre kopper og de ti stykker sukker: Man lægger først fem stykker sukker i den første kop, derpaa tre stykker i den anden og endelig to stykker i den tredje kop. Fiffet bestaar nu i at man derpaa anbringer kop nr. to oppi kop nr. tre. Man har nemlig da fem stykker sukker i den første kop, tre stykker i den anden og fem stykker i den tredje, — nemlig de tre stykker som er i kop nr. to plus de to stykker som ligger paa bunden av kop nr. tre.

105. Dr. X's „A-B-C“: 1. Baal, 2. barkskib, 3. bombardement, 4. bal, 5. bandit og 6. balkon.

32te haandarbeide.

Linnenet og natlinnet med venetiansk broderi.

Et meget pent blomstermotiv prynter dette damelinnenet av hvit staut, hvortil vi i de følgende numre vil bringe tilsvarende underliv og benklær.

Materiale til linnenet: Paategnet staut og garn, pris kr. 8.50.

Materiale til natlinnet: Paategnet staut og garn, pris kr. 12.00 gjennom „Nordisk Monster-Tidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren“ paa side 28.

Noter for de som ellers ikke kan spille.

Sang av Tryllefløyten:
„Jeg er en fuglefænger.“

glaed
jeg
sa!
Jeg
ker
de
maa.
Ja
stær.
har
dem
jeg
stær.
jaar
dem
le
bur.

er
en
le
er
ger.
Og
sa
sa
hop-
lok-
for
fug-
smaa,
og
klang
de
dros-
sel,
sol-
stil-
jids.
jeg
ke
kjaer!
læg-
ger
li-
styg
mig
og
tur

er
her
stai-
tens
jeg
ke
læg-
ger
li-
mig
og
tur

Tølebladet stikkes ned bak de sorte tangenter mens den øverste del av bladet bøies ned bak om loket. Følg zikkzakkstreken innd øinene, anslaa tangenterne i den rækkeløge streken angir, og hold tangenten nede længere eller kortere tid, alt eftersom merkerne er bredere eller smalere, og følg sagte med i teksten stavelse for stavelse.

I kanibalernes klør.

IV.

„Det er en nydelig situation, denne her,“ brummet styrmand Beck, han sat paa en rullende træstamme, som for nogen timer siden havde været kanoens utligger; „svømmer jeg tilhøire, saa blir jeg middagsmat hos kannibalene, og prøver jeg at slippe bort tilvenstre. Saa havner jeg i en tilfældig haimave. — Blir jeg hængende her, dør jeg av sult. Hallo, smaa siag.“ Han maatte gripe med begge hænder om stammen for ikke at falde av.

Tyfonen hadde lagt sig likesaa pludselig som den var opstaaet, men sjoen gik hul, og ute ved revene satte brændingen ind med dumpe drøn. Stammen han red paa var alt hvad der var blit igjen av den store kano. Hvorledes det var gaat resten, og om hans fæller hadde klart sig, hadde han intel begrep om. Han saa ut mot det aapne hav. Av og til kunde han skimte en sort, glinsende trekant som dukket op utenfor revene. Det var rygfinnen av en hai. Der vrimlet likefrem av disse utysker, som hare ventet paa at brændingen skulde lægge sig, saa de kunde smutte ind gjennem en av de lavvandede, smale indseilinger, og saa var der til ham i en god mening.

„Ne nesker er mig dog alik vil nærmere end hai-er,“ tænkte han; „selv om det bare er nederdrægtige kannibaljer og menn sk æt re. saa tror jeg al- likevel, at jeg foretrækker høvdingens middagsbord.“

Han satte resolut et ben ut til siden og begynde paa den maaten at ro stammen ind mot kysten. En halv time efter sat han paa en korablok og tænkte ond om skjæbnen. Han

var nu akkurat likesaa langt som igaar ved samme tid. Nu hadde han ovenkjøpet mistet sit vaaben. — Naa, denne gang vilde han nu se sig bedre for. Han søkte langs strandbredden, til han fandt en stor sten, om- trent paa størrelse som en knyttet haand. Den bandt han ind i sit skjortearme, som han rev av til samme bruk, og fik paa den maate et ypperlig vaaben, som nok kunde gjøre det av med en kannibal, selv om hodeskallen var saa tyk som paa en flodhest.

Forsigtig trak han kraftets grener tilside og saa speidende ind i skogen. Aft var rolig, og det eneste han hørte var det susende brus fra brændingen langt ute. Skridt for skridt snek han sig frem. Han maatte paa en eller anden maate faa sit vaaben tilbake; men først og fremst vilde han ha noget at spise. Han lovet sig selv, at for nogen kannibal fik lov til at sætte tænder i hans kjøl, vilde han ha sin egen sult alvorlig stillet.

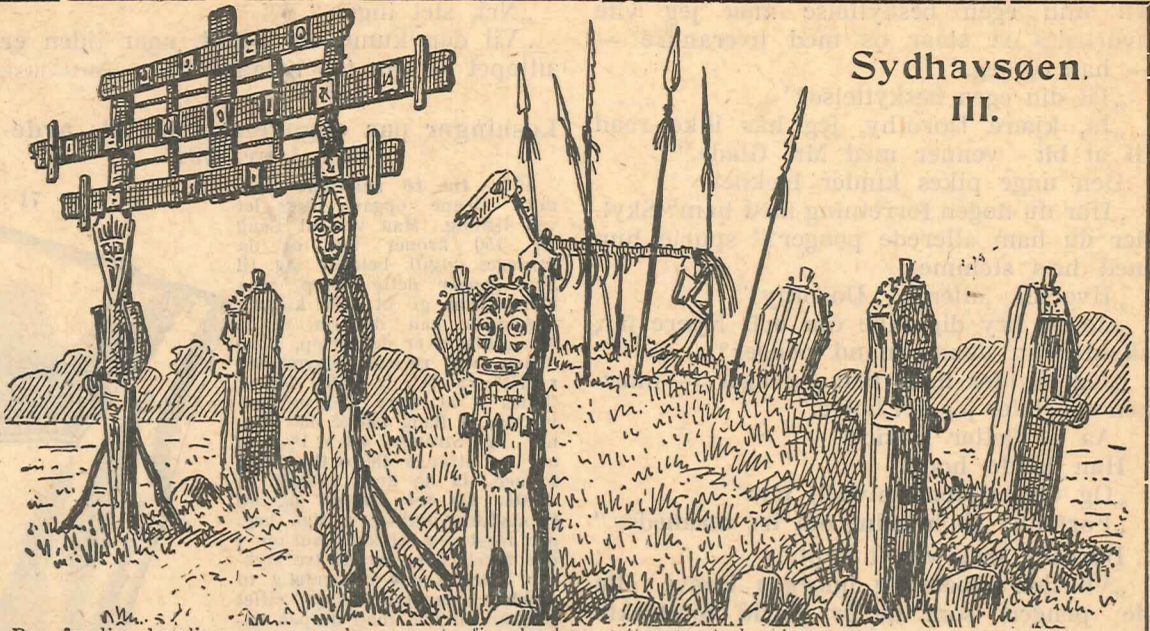
Pludselig stanset han. Hans vaksomme ører hadde opfattet en støi, som hverken kunde skyldes brændingen eller vindens svake sus i palmenes blader. Han snudde sig hastig rundt og rak saavidt at faa se et glimt av et mørkt ansigt, som lynsnart forsvandt bak en tyk stamme. Hans første indskydelse var at springe frem og overraske sin forfølger og saa gjøre kort proces med ham. Men saa fik han den idé at jekte litt gjemsel med ham først. Han gik derfor langsomt videre, mens han spændt lyttet. Av og til raslet det svakt bak ham, og en enkelt gang knak en tør, nedfalden gren. Længe gik han frem uten at vende sig, indtil han tilsidst kom til en kjæmpemæssig, tyk stamme, som var hejt overvokset med linear. Han slentret rolig forbi, men neppe var han kommet i ly bak stammen, før han vendte sig om og for tilbake paa den motsatte side. Overraskelsen lyktes over al forventning. Med et brak tørnet han sammen med en høj, kraftig polynesier, og begge tumlet om.

Beck, som ikke for første gang i sit liv var i alvorlig slagsmaal, kom snart ovenpaa, og idet han med den ene haand holdt sin motstander nede, svingte han sit hjemmelagde vaaben høit over hodet.

„O mamu tabosa“ (du maa ikke saa ihjel), rop- te den sorte, „a dalangu — a dalam“ (mit blod — dit blod). Han vilde dermed uttrykke, at de i virkeligheten var venner. Beck, som fandt at alle sorte lignet hverandre, hadde ikke straks kjendt motstan- deren, men nu opdaget han, at det var høvdingen fra baaten. Han hadde altsaa ogsaa reddet sig iland. Han slap fangen løs, og høvdingen reiste sig grinende, mens han holdt de forpjuskede rester av brand-ullen frem. Han var paa vei til bopladsen.

„O ma lei lae lou“ (aldrig rødt), lo han. Beck blev glad over at faa en hjælper, og i taushet fort- satte de veien, indtil de naadde skogkanten like uten- for haugen med gudebilledene. Der var ikke en levende sjæl at se, men over fra landsbyen hørtse lar- mende hyl og dundrende trommer, mens en klingende rasten forkyndte, at man holdt paa at feire en danse- fest. Formodentlig tænkte beboerne, at deres fiender var gaat tilgrunde i tyfonen, og nu feiredes denne glæde- lige begivenhet ved en vældig takkefest til gudene.

Høvdingen og styrmanden nærmet sig uantastet gu- dehaugen. De gik ind gjennem den maatte, røde port, som bestod av to stolper med en række utskaarne tverhjelker oventil. Gudebilledene stirret stivt ut for sig, men de to mænd lot sig ikke avskrække. For Beck var det ikke andet end maatte træstøtter, og høvdingen frygtet ikke fremmede guder, som ikke en- gang kunde gjøre det av med sine folks fiender. I sit overmod brak han de fem smaa pinder av brand-ullen, saaledes at han derved lovet at sætte ild paa bopladsens hytter endnu samme dag. Beck begynde

Sydhavsøen. III.

Den færdige høvdingegrav, saaledes som de fire kakke gutter laget den i saa nær overensstemmelse som mulig med styrmand Bechs mundtlige beretning fra sit spændende skibbrud dernede paa korajøen i Stille- havet. Nedenfor følger smaa detaljtegninger og kortfattet beskrivelse, til bruk for den som kan ha lyst til at indrette sig en sydhavsø til lekeplads.

Porten.

Til portstolper tar man bedst to høie planker som ikke behøver at være like tykke. De graves ned i jorden og støttes med stener, saa de staar fast. Hvis det er nødvendig støttes de yderligere av en skraa pæl. Oventil dannes porttjen av tverbord, som males røde og smykkes med ornamenter. Det ser bedst ut, hvis hvert enkelt ornament males paa et jilet, firkantet stykke træ, som er sjaal fast paa selve porten. Side- plankene dækkes av de utskaarne gudebilleder.

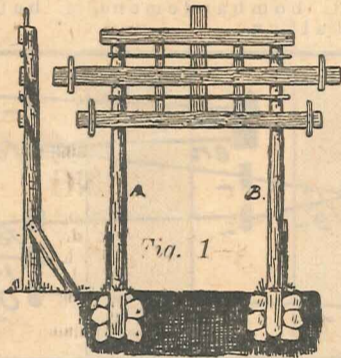

Fig. 3.

Side- plankene dækkes av de utskaarne gudebilleder.

Hesteskelettet.

Paa høvdingegraven kniser der et hesteskelett om- git av lange spyd, smykket med brogede dusker. Heste- skelettet spikres sammen av tynde bord og stænger. Til ribben bruker man opskaarne tøndestaver eller og- saa krokete grener. Hæten lages av en sivdot, som farves sort. Langs den stang, som forestiller ryggraden og

Fig. 1.

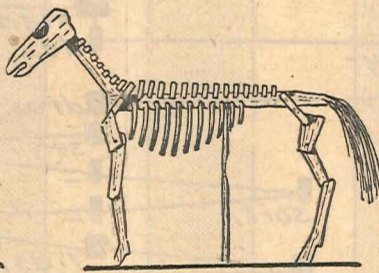

Fig. 2.

halsen, slaas smaa tverklodser, som ligner ryg- og haalsvirvler.

Til hode kan anvendes en raadden træstub, som skjæres til, eller ogsaa kan man, som tegningen viser, spikre sammen et kranie av bord, som sages litt till. Hvis man har hvite bord, saa er skelettet færdig naar det er sat op, ellers maa det heje males eller kakes skinnende hvitt. Haugen omgis med skinnende hvite korablokker, det vil her si flinte- knoller eller ogsaa almindelige stener, som er kalket hejt hvite. Hvis man kan faa fat i en humperanke eller anden hurtig voksende slyngplante, saa ser det godt ut, naar det grønne faar jøv til at sno sig op langs portens stolper.

Fig. 3.

Avgudsbilleder.

Graven voktes av tikibilleder, som er sat op for at skræmme onde aander bort. Men ifølge den polynesiske overtro saa optrær disse billeder ikke gratis som gravvoktere. Man maa ofre forskjellige ting til dem. Ofret putes ind gjennem et hul i maven. Derfor maa gude- billedet lages hullt. Det spikres sammen av bord, som sages til; fig. 1 viser de enkelte stykker. For- og baksiden lages av to bord, som sammenhøides ved et litt tverbord. Like under hullet i maven anbringes en liten hyde. (Se D, fig. 2.) Ansigtet males paa en fjæl, som slaas fast

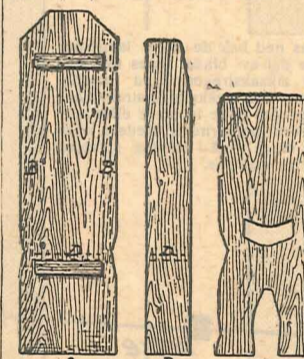
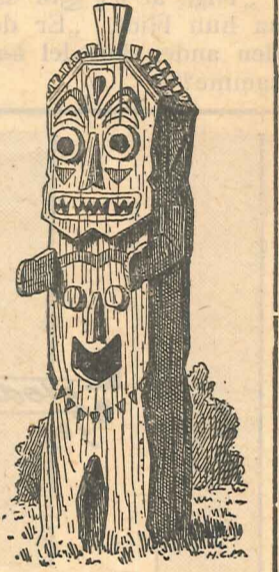

Fig. 1.

litt paaskraa. Næse og øine slaas fast ovenpaa ansigtsfjæ- len. Armene spikres til sidene, og hele avguden holdes op- retstaaende ved smaa pæler som graves ned i jorden (A—A, fig. 2.) Det gjælder jo om at støtten ikke staar paa saa svake føt- ter at den væjter ved det første det beds'e vindpust. Tikibilledet males med skrikne farver som rigtig kan lyse op i landskapet. Særlig skal avgudens ansigt være levende. — De to figurer som smykkes portstolperne, skjæres ut av en flat fjæl, ansigtet, ar-

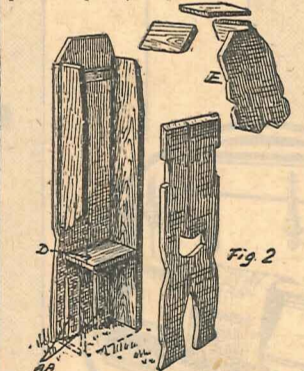

Fig. 2.

Fig. 3.

Fig. 4.

mene og drysiet i hvert sit stykke. Nedentil slaas saa et skjold, eller hvad man ellers synes vil ta sig ut. Hvis man vil kan man ogsaa pynte op paa billedenes baksider ved at male figurer og ornamenter.

imens at undersøke de fire gudebilleder. De var i virkeligheten yderst primitive. Hver især bestod av en lang, tyk bjelke, som var hugget ganske raat til. Øverst oppe var der sjaat en avlang fjæl paaskraa, og herpaa var ansigtet maalt med sterke farver. Midt paa bjelken var der udmeislet et litt hul, som kunde lukkes med en liten klaf, heri puttades de gjen- stander som ofredes til guden. Der var smaa ben- stumper og metalstykker. I det ene gudebillede fandt han en brukket lommekniv og et par rustne briller av gammeldags type. Der var imidlertid ikke tid

til at henfalde i grublerier over, hvem de muligvis hadde tilhørt. I det fjerde billede laa revolveren, og alle patronene sat i kamret. Nu var hevrens time sjaat.

Han skulde netop til at vinke til høvdingen, som holdt paa at anbringe brandullen paa et av de seks spyd som omkranset hesteskelettet, da der i det samme hændte noget som hensatte ham i den allerhøieste grad av bestyrrelse. Han grep sig til hodet og var nær ved at tvile, at hans sanser var hejt normale efter de sidste dagers strabadser. (Fortsættes.)

En liten historie om eu prinsesse.

Da det store ur i slottstærnet slog fem, vaaknet den lille prinsesse Marguerite, satte sig op i sengen og gned sine øine. Hun kunde ikke sove mer, og derfor sprang hun ut paa gulvet, løp bort til vinduet og trak gardinene fra. Solen var netop staaet op, himlen var blaa, og fuglene sang nede i slottshaven. Prinsessen sukket; hun hadde slet ikke lyst til at gaa tilbake i sin seng og ligge der og kjede sig og vente paa, at kammerpiken skulde komme med hendes morgenchokolade. Hun vilde heller ut i skogen og plukke sop.

Men i forværelset, som hun maatte igjennem for at komme nedover trappen, laa hendes strenge, franske guvernante, som sov saa let at hun vilde vaakne. Hvis prinsessen bare rørte ved døren, og som straks vilde sende hende tilbake iseng med strenge paalæg om ikke at staa op, for hun lik tilladelse til det. Ak nei — prinsessen sukket igjen — hun var nødt til pent at bli hvor hun var.

I det samme kom en rødkjelle flyvende. Den satte sig i det store pærtra, som strakte sine krokete grener helt bort til vinduet, og sang i vilden sky.

„Nu vet jeg hvad jeg vil gjøre!“ sa prinsesse Marguerite til sig selv. „Jeg vil kle paa mig ganske stille og saa klyve ut av vinduet og nedover pærtraet! Der kan mademoiselle da ikke fange mig.“

Som sagt, saa gjort. Hun kom lykkelig og vel ned paa jorden og løp saa hurtig igjennem haven og igjennem en liten aapning i muren, ut i skogen. Der var saa deilig derute, og prinsessen nød riktig at gaa omkring ganske alene uten sin guvernante eller hofdamene; — men sopper var det ingen av.

Hun løp omkring en halv times tid uten at finde en eneste, men saa endelig kom hun til en stor skogeng, hvor der vokste i hundrevis av sopper i alle mulige farver og størrelser.

Hun holdt op sin lange kjole med den ene haand, og med den anden pluk-

ket hun saa hurtig hun kunde, og fyldte kjolen med de største og mest brogede sopper hun kunde finde; hun vilde bruke dem til at lage paraplyer og huser av til sine dukker. Hun hadde næsten faat samlet nok, da hun fik se en som var meget, meget større end de andre, og den maatte hun da ha med. Men den sat saa fast, at hun blev nødt til at legge de andre sopper i en liten haug i græsset, mens hun av alle kræfter trak i den med begge hænder. Endelig løsnet den, og med et dump faldt prinsessen bakover i græsset.

„Aa, jeg har faat en hej mængde græs med!“ utbrøt hun anpusten, da hun fik reist sig op igjen og saa, at en stor græstorv var blitt revet op sammen med soppen. „Og hvad er det der for noget? — En liten trædor i jorden, tror jeg, det er da underlig!“

Hun plukket nysgjerrig ved den, og pludselig sprang den op, og en lang stentrap, som førte like lukt ned i jorden, kom tilse.

Prinsessen kikket litt betuttlet ned i det mørke hul, saa samlet hun sine sopper sammen og begynte tappert, men med bankende hjerte, at gaa nedover trappen. Det blev hurtig forferdelig mørkt og uhyggelig, men netop som prinsessen holdt paa at miste modet og tænkte paa at vende om igjen, begynte det at bli litt lysere, og hun skimtet et rødt lys under sig.

Saa sluttet trappen pludselig, og hun stod i en stor, stor hule. Der var et ildsted i den ene ende av den, og foran

Den lille prinsesse stod længe med fingeren i munden og stirret paa dem.

det sat en sort kat og to smaa, gamle mænd med langt, hvitt skjeg.

„Ho, ho, hvad er det?“ utbrøt den ene. „Se, bror Snap, hvad tror du det er?“

„Jeg — jeg er bare en pike,“ svarte Marguerite beskedent.

„Saa, er du det!“ sa Snip. „Det er virkelig synd, du er kommet herved.“

„Hvorfor det?“ spurte prinsessen beklemt.

„Fordi du aldrig kommer op igjen,“ svarte Snap, „vi to har været herved i saa mange aar, at vi ikke mer kan tælle dem. Har vi ikke, Snip?“

„Jo, i mange, mange aar,“ svarte Snip sørgmodig.

„Skal jeg altid bli her?“ utbrøt prinsessen graatefærdig. „Kommer jeg aldrig mer hjem til min far?“

„Nei,“ Snip rystet paa hodet, „jeg vet ikke hvorledes du skal bære dig ad med det. Snap og jeg har prøvd saa ofte, men det har aldrig lyktes os.“

„Aa, hvorfor gik jeg da herved!“ hulket prinsessen og krøp sammen paa gulvet ved ildstedet. „Uh-hu, jeg vil ikke være her, jeg vil hjem!“

De smaa mænd saa medlidende paa hende og forsøkte at faa hende til at holde op at graate, men det var forgjæves, hun var aldeles utrokelig.

„Men hvad er det du har der?“ spurte Snip og pekte paa soppene.

„Det er bare nogen sopper,“ svarte prinsessen likegyldig.

„Sopper!“ ropte Snip. „Hurra hurra, hun har sopper!“ Han snappet nogen av dem og danset rundt i hulen med dem.

„Den onde heks kun dræpes kan med sopper, som er kokt i vand,“ sang han triumferende og kastet soppene ned i gryten.

„Der er ingenting som kan skade heksen, undtagen sopper,“ forklarte Snap prinsessen; „hvis hun spiser suppen, hvor soppene ligger i, saa dør hun, og vi er fri!“

I det samme hørte de slæpende trin paa trappen, og litt efter stod den gamle, stygge heks i hulen.

„Hi, hi, hi!“ lo hun, da hun saa prinsesse Marguerite, „jeg har nok faat en ny, liten fange idag!“ Saa satte hun sig ved ilden med den sorte kat paa fanget.

„Snap, gi mig min suppe!“ befalte hun.

Snap skyndte sig at øse litt suppe op i en skaal, og han, Snip og prinsessen stirret forventningsfulde, men litt ængstelige paa heksen, mens hun puslet paa den varme suppen og rørte omkring i den med sin ske.

Saa førte hun skeen op til læbene, men neppe hadde hun sunket litt av suppen, før hun skrek: „Sopper!“ og forsvandt med sin kat i en sky av damp.

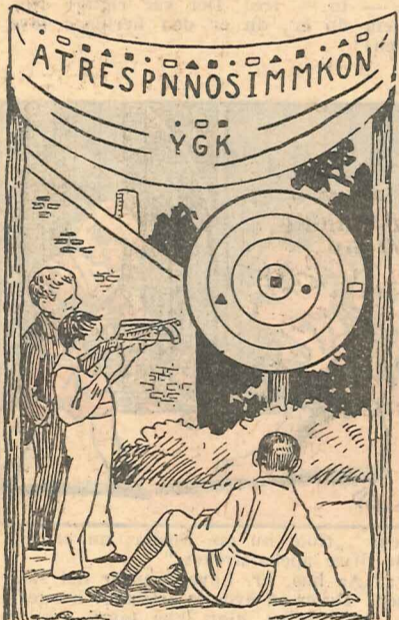
Prinsessen, Snip og Snap skyndte sig opover trappen; den lille dør stod nu paa vid gap, og da de først var oppe i skogen, varte det ikke længe før de stod i slottshaven.

De gik alle tre ind til kongen, og prinsessen fortalte ham om hulen, hun hadde været nede i, og om den stygge heksen og de stakkars, smaa mænd, som hadde været fanget dernede i saa mange aar. Saa gav kongen dem lov til at bli paa slottet, og der bodde Snip og Snap i mange aar, ikke til de døde, og de var meget lykkelige.

DR. X's AVDELING M. D. LOMMEPENGER OG DR. X-KONVOLUTTER FOR BARN.

1. Ved lommepege- og konvolutopgaverne faar I løser som lommepenger 5 kroner, og 25 faar ukens dr. X-konvolut.
 2. Ved konvolutopgaverne far 25 løser ukens dr. X-konvolut.
- Alle indsendte løsninger henligger uløst indtil den 18. august. — Den paa denne dag først utagne, rigtige løsning tilsendes lommepengene, de følgende 25 faar dr. X-konvoluterne.

Lommepege- og konvolut-opgave nr. 114.

Hvem kan læse indskriften over portalen?

Der var forleden ungdomsselskap i dr. X's have. Mens de yngste møret sig med at leke „sisten“ og „gjemsel“ hengav de ældre sig til den eller deres egen mening mere ædle skiveskytnings-spørt. De skjøt med flitsbue, og de piler som blev benyttet var forskjellig formet, saa de satte hver sit karakteristiske merke i skiven. Da dr. X paa en tur rundt haven kom til de smaa skytter var der i skiven sat 4 merker. Dr. X fik da øieblikkelig idéen til en liten opgave som han forela sine maa gjester, idet han paa et dråperøi bragte en indskrift som den der ses paa billedet her, og bad barna om at lyde den. Hvorledes lød tydingen?

Om lommepeger og dr. X-konvolutter for barn ved denne opgave se ovenfor.

Løsningene paa opgavene i dette nr. offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepege i bladets nr. 35.

Løsningene paa opgavene i dr. X-avdelingen i nr. 29 findes i dette nr av bladets side 21.

Lommepege- og konvolut-opgave nr. 115.

Hun hadde et øieblik gaat op til kirken som laa med de hvite murer tæt omslynget av roser. Da var der med et noget som fanget hendes oppmerksomhet. Hun stanset og stirret ut over det bakkede land, og jo mer hun stirret desto mer interessert syntes hun at bli. For hvem var det som kom dernede? Var det ikke . . .? Ja, det er netop det spørsmål, dr. X stiller til læserne: Hvem er det den unge dame kikker efter? Eller rettere: Hva er det? Er det et dyr, et skib, et menneske, og i sidste tilfælde: er det en mand, en dame eller et barn? Prøv at undersøke billedet — som er et fikserbillede — nærmere, og svaret vil snart melde sig.

Om lommepege- og dr. X-konvolutter for barn ved denne opgave se ovenfor.

Lommepege- og konvolut-opgave nr. 116.

Med	gik Georg	og hans
opover	Her	Georgs
møtte han	mørket en	de, og de to
ældre	Pludse-	thi det viste sig, at
lig oplystes		var Georgs
da den ældre mands		far

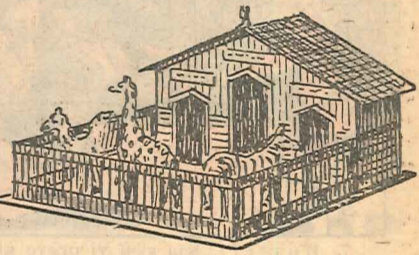
Hvem kan læse ovenstaaende? Der er mange maater at uttrykke sine tanker paa. En ven av dr. X har fundet paa at gi sine tanker luft i en slags kaudervælsk, en blanding av almindelig skriftsprøg og noget som minder om hieroglyfer. Ovenstaaende er en prøve paa hans skrivemaate. Er det nogen av læserne som er istand til at lyde hans runer? Hvorledes læses med andre ord ovenstaaende, naar det skal være nogen mening og sammenheng i det? Om lommepege- og dr. X-konvolutter for barn ved denne opgave se ovenfor.

Konvolut-opgave nr. 117.

Hvem kan læse kirgisisk? Om dr. X-konvolutter for barn ved denne opgave se ovenfor.

Denne uke har ny dr. X-konvolut for barn: Nr. 41 Den zoologiske have. V.

Giraf, zebra og dromedar.

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 29:

- Opg. nr. 103: Torgeir Høverstad, Lena st., 5 kr. Alexander Pihl, Kong Oscarsgat. 60. Bergen, 2 kr. Magda Hansen, Oddegården, Y. Enebak, 2 kr.
- Opg. nr. 104: Ingeborg Kristensen, Industribazaren, Hamar, 5 kr. Hanna Böhmer, Seglbakken, Moelven st., 2 kr. Kristine Hoggen, Wolda pr. Aalesund, 2 kr.
- Opg. nr. 105: Trygve F. Bull, Gjeilo pr. Bergensbanen, 5 kr. P. Johannessen, Bodtkergt. 12. Kristiania, 2 kr. Johan A. Randli, Bratsberg pr. Strinden, 2 kr.

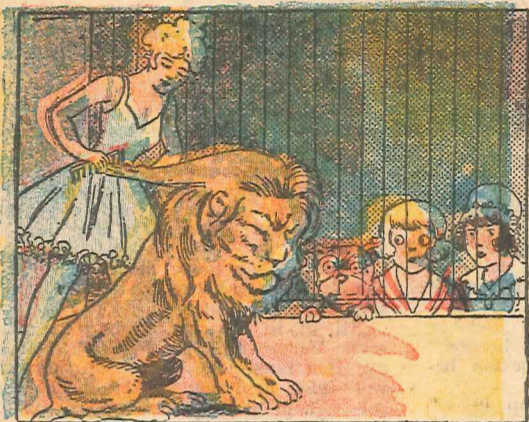
Løsninger til Dr. X adresseres saaledes:

Til dr. X (nr. 32), „Allers Familie-Journal“, Kristiania.

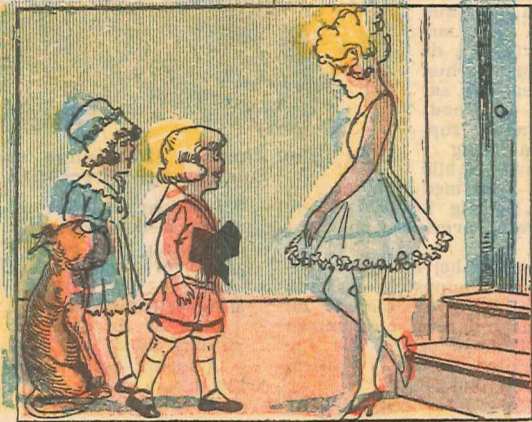
Enhver som indsender løsning kan sikre sig ovennævnte dr. X-konvolut for barn ved at vedlægge et 10-ores fri-merke.

Onkel tegner og fortæller.

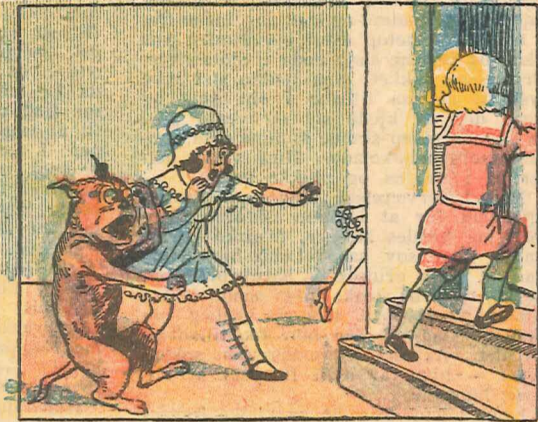
Buster Browns spilopper. Det er slet ikke saa vanskelig at tæmme løver.

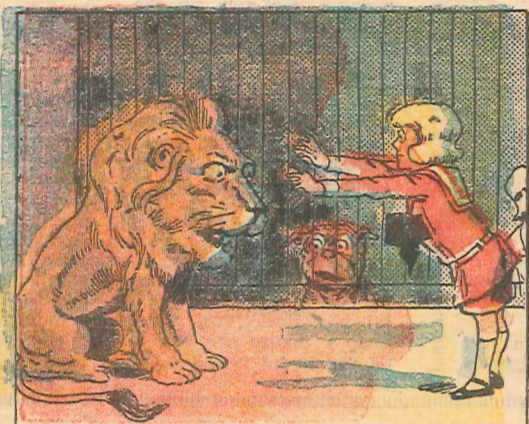
1. Buster: „Jeg har aldrig set noget lignende, hvor den løven er tam! Se, hvor taalmodig den sitter og lar damen rede sin manke!“
Tiger og Mariane. „Ja, Buster, saa rolig sidder ikke du, naar du skal redes.“

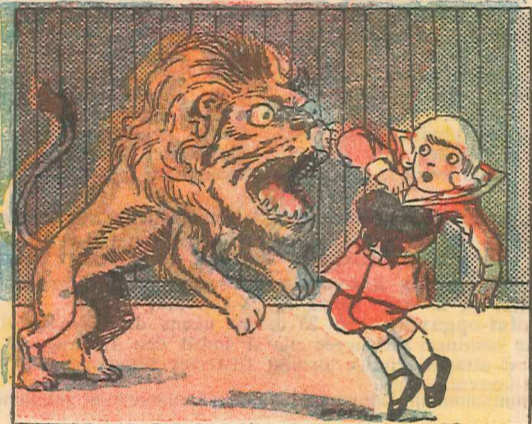
2. Buster: „Maa jeg spørre Dem, frue, er det meget vanskelig at tæmme løver? Jeg vil saa gjerne lære hvorledes man gjør det.“
Løvetæmmeren: „Det er meget let. Man tæmmer dem med blikket, man hypnotiserer dem.“

3. Buster: „Nu gik damen, saa vil jeg imens lære løven nogen kunster. Jeg vet godt hvorledes man hypnotiserer.“
Mariane og Tiger: „Aa, Buster, gaa ikke ind til den frygtelige løve, den river dig ihjel!“

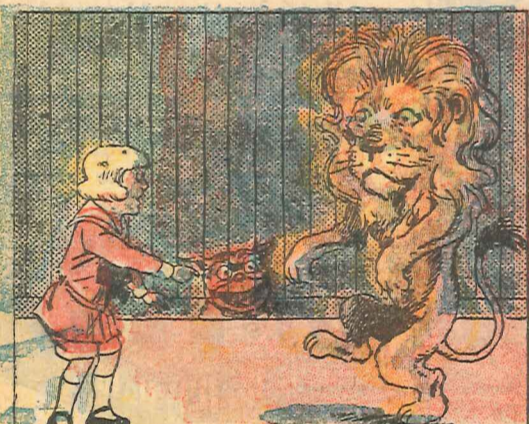
4. Buster: „Se saa, lille ven, nu har jeg fanget dig med blikket! En — to — tre, sit nu stille, mens jeg hypnotiserer dig færdig —“
Løven: „Br-r-r-r!“

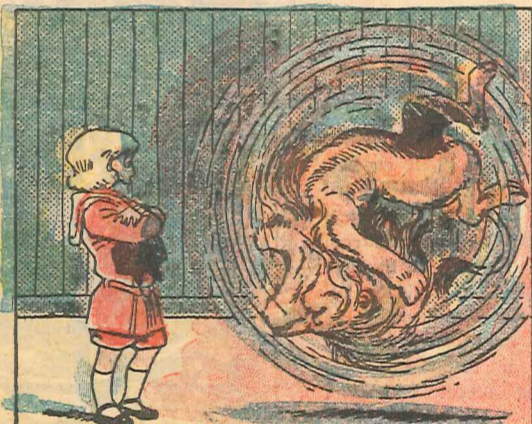
5. Buster: „Saa, gamle gut, staa nu ret op! Op paa bakkbenene! En — to — tre!“
Løven: „Br-r-r-r!“
Buster: „Jeg tar ikke mine øine fra dig, saa du er i min makt, gamle gut!“

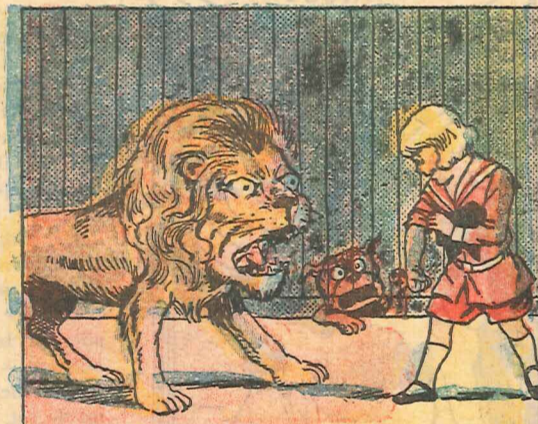
6. Buster: „Det gaar jo godt! Staa nu paa hodet! En — to — tre! Det var rigtig! Nei, hvor lærenem du er; du er den herligste løve i hele verden!“

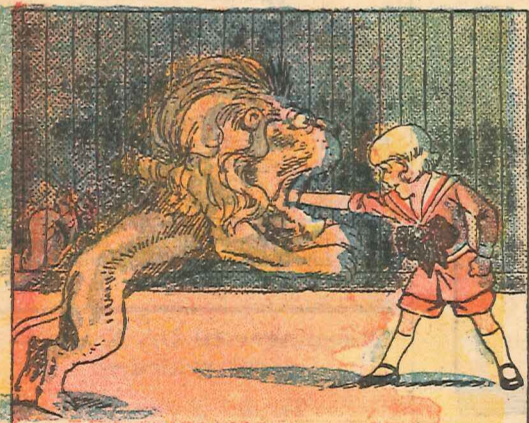
7. Buster: „Saa skal vi prøve at lære dig en dans. Valse kan du vist ikke endnu, men stæppe er du jo flink til, gamle gut! Hop, hop, se hvor det gaar! Hurtigere, hurtigere!“
Tiger: „Ha, ha, ha, for nogen lovehop!“

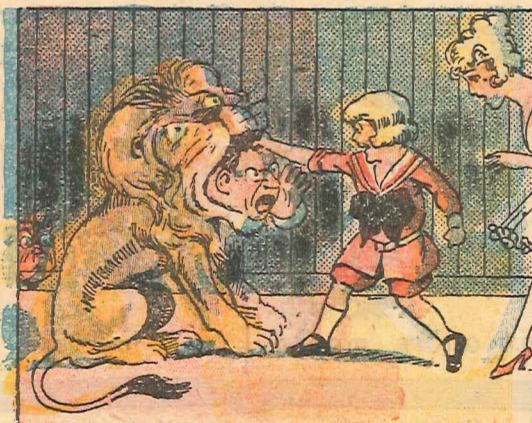
8. Buster: „Hurtigere, hurtigere, spring rundt, gamle gut, rundt og rundt og ned paa benene i-jen! Kan du merke den magt som ulgaar fra mine øine — aa, alle mulige ting skal jeg faa dig til at gjøre!“

9. Løven: „Hold nu op, Buster, nu er jeg træt av alle disse apekatstreker!“
Buster: „Aa haa, hr. Løve, hænger det saaledes sammen! Du er en nydelig orkenens konge!“
Tiger: „Aa, Buster, gjør ikke løven vred!“

10. Buster: „Skal vi ha os en liten boksekamp, hr. Løve? Kom bare an! — Der fik du et ordentlig stot; man maa jo avparere slike angrep!“
Løven: „Aa, min næse, aa, min næse!“
Tiger: „Hjælp, Buster er bliit gal!“

11. Buster: „Amen, gamle løve, at du ikke skammer dig! Hvad er det da du gjemmer indenfor din præglige løvehud: Klønnen Peter! Men nu ser han ikke særlig munter ut!“
Peter: „Hjælp, hjælp, min næse er næsten knust!“

12. Buster: „Aa, jeg har slik lyst til at lække lovætammer igjen! Tiger, nu maa du være løve, saa vil jeg hypnotisere dig!“
Tiger: „Buster, gamle gut, nei, det gaar ikke en gang til! Husk paa, jeg er ikke en løvehud, og der er ingen Peter inde i mig! Du maa finde paa nogen andre løier!“

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Over grænsen.

Av Alfred Aatoft.

„Vi maa sætte alt ind paa at faa smuglet denne sending over grænsen,“ henvendte den tykke vertshuseier og kjøbmand Pietro Falento til en mand ved navn Oliver Bull, — „husk paa hvad vi kan tjene bare paa denne ene sending; de er minsandten istand til paa den anden side grænsen at betale paragummien vegt i guld,“ tilføide han, idet hans lure oine fik et glimt av begjærighet eller kanske snarere griskhet.

Samtalen mellem de to mænd fandt sted i Falentos skjenkestue i den lille italienske grænseby M..... Den tiltalte Oliver Bull tømte sit ølkrus langsomt ut til bunden, hvorefter han med en eftertænsksom mine atter satte samme krus fra sig. — Falento, som efter Oliver Bulls miner kunde forstaa, at denne øiensynlig interesserte sig for hans plan, skyndte sig at fylde hans krus igjen og rykket tættre ind til ham paa bænken.

„Jeg tilbyr denne gang halv gevinst,“ hvisket han ham ind i øret, „det er enslags erkjendtlighet for alle de tjenester du har gjort mig.“

„Ja, ja,“ svarte Bull og nikket frem for sig, „tilbudet er godt nok, Falento, men gendarmene har mig i kikkerten fra sidst; desuten saa har den præmie som regjeringen har utsat for paa-gripelse av smuglere gjort sit til at lukke de ellers søvnige gendarmers oine op, — og Oliver Bull har netop ikke det bedste ry paa sig i de kredser,“ tilføide han med et grin, som avsvørte en række store, hvite, sterke tænder.

Oliver Bull hadde forsaavidt ret i sin dom om sig selv. Der paa egnen viste ingen egentlig hvorfra han stammet, — meksikansk av fødsel hadde han tumlet rundt i verden i sin ungdom, og utallige var de eventyr han hadde oplevd, indtil han nu var havnet i den lille, italienske grænseby, hvor han paa en omend ulovlig saa dog fredelig maate ernærte sig ved smugleri. Parolen: Ven eller fiende, det var ham likegyldig, naar der bare var tale om en liten forretning.

„Du er ikke saa begeistret for foretagendet, Oliver Bull,“ utbrøt vertshusholderen, idet han forskende sat og betragtet den andens vekslende miner.

„Jovist er jeg saa,“ svarte Oliver og slog i bordet, mens han samtidig leende viste sine hvite tænder, — „det skulde netop rigtig mere mig, hvis vi kunde faa det hundre kilo paragummi over grænsen like for næsen av gendarmene, og ser du, Falento, det er jo bare maaten det kommer an paa.“

„Ja, jeg har nu klart min part av saken,“ svarte Falento og gned sig tilfreds i hændene. „Gummien ligger velforvart nede i min vinkjelder!“

„Hvorledes har du faat det uopdaget ind i huset?“ spurte Oliver Bull, „statskommissærenes folk er da ellers ivrig paaferde for at opsnuse, at ingen ulovlig handel finder sted!“

„Jeg fik gummien sendendes skjult i et vinanker, hvor bunden var til at ta av,“ svarte Falento, — „men den forsendelsesmaaten duer ikke, naar partiet skal videre over grænsen!“

I det samme gik døren op, og en gendarmersjant slentret ind. Den indtrædende, hvis navn var Machelto, lot til at være lokalkjendt, idet han uten videre selv gik bort til skjenket og skjenket sig et stort krus øl. Derefter gik han bort og slog sig ned ved det bord, hvor de to andre sat.

„Hvad godt bringer du med av nyheter, Machelto?“ spurte vertshusholderen i en liten fortrolig tone.

„Nyheter? B-a-h! — der hænder saamen innt nyf mer derute,“ svarte han, mens han gjorde et drabelig indhug paa ølkrusets indhold, — „det sies, at vore tropper har seierrik fremgang mot øst, — om det passer, det vet jeg ikke, en anden en forsummer jo her i dette rottehul, hvor man bare er henvist til at foreta nogen smaa streiftog og patruljeringer efter deser-

tører eller smuglere eller andet skrap, — det er ikke noget at by en ærlig kriger, hvis far og bedstefar alle dager har ført sverdet, — ærlig talt, Falento, hvis du ikke var til og din lille, hyggelige rede her, saa tror jeg at jeg kjedet mig ihjel!“

„Saa længe der er øl og vin, saa længe skal du ikke komme til at kjede dig ihjel,“ svarte vertshusholderen og skjenket i krusene.

„Det er hørt!“ ropte den anden med en støende latter, — „saa heller drikke sig ihjel. Hvorfor er du saa laus, kammerat?“ spurte han henvendt til Oliver Bull, som ikke netop befandt sig allerbedst i dette uventede selskap, men sat litt tilbaketrukket i det ene hjørne. „Op med humøret, saa længe der er øl i kruset, saa længe bør du være i huset,“ tilføide han og støtte sit mot Oliver Bulls, — „ja, jeg kjender dig just ikke, men naar du sitter her i selskap med Falento, saa er det jo en borgens for, at du er en hædersmand.“

„Naturligvis,“ skyndte Falento sig falde ind, — „det er en handelsmand, jeg har forbindelse med inde i byen.“

„Skaal og lykke med vore hæres vaaben,“ utbrøt sersjant Machelto og tømte sit krus til bunden. Denne vending yndet han gjerne at bruke, ikke netop fordi det var ham saa meget magtpaaliggende, om der fulgte seire med hans lands vaaben, men det gav ham alltid anledning til at tømme sit krus og det helt til bunden, for ellers var det ikke ærlig ment. — Etterat ha sittet endnu nogen tid og gjort sig tilgode med Falentos drikkevarer, reiste Machelto sig imidlertid op og gjorde sig rede til at gaa.

„Jeg kommer forresten forbi imorgen eftermiddag med en liten eskorte; der er en østerriksk flyverkaptein som er død i vort fangenskap, og ved en særlig begunstigelse er det blit tillatt hans etterlevende familie at faa utlevert liket, — han tilhørte vist en fornem adelslegt.“

„Saa kommer dere kanskje denne vei forbi og kikker indenfor hos Falento og faar en drik gravøl?“ spurte verten og fulgte ham til døren.

„Det gjør vi sikkert, det er jo en forbandet varme.“

„Hvorledes foregaar en saadan transport?“ spurte Oliver Bull interessert.

„Den foregaar pr. vogn,“ svarte sersjanten, „vi kjører kisten ind over grænsen, jeg og to soldater ledsager den over paa den anden side, hvor den saa blir mottat av autoritetene.“

„Jamen, skal kisten da ikke passere toldvaktens?“ spurte Bull videre; det syntes som om den sak særlig interesserte ham.

„Jo,“ svarte den anden, — „men jeg faar naturligvis en passerseddel, vi er jo endnu ikke kommet saa vidt, at vi skal betale told av døde mennesker; sæt nu, at det var et menneske som hadde drukket sig ihjel, saa skulde man altsaa betale spiritustold, det var en nydelig historie, ha—ha—ha!“

Falento lo pligtskyldig med over denne vittighet, det gjaldt jo om for hans vedkommende at staa sig godt med sersjant Machelto, det var alltid godt at ha nogen venner blandt militæret, særlig i disse tider. — Kort efter lukket døren sig efter Macheltos litt slingrende skikkelse.

„Det har sin fordel at staa paa en god fot med denslags karer,“ utbrøt Falento med et litet grin, da sersjanten var gaat, — „derfor faar han ogsaa lov til at drikke alt det øl han vil; men naar han blir fuld, saa har jeg vand i det, — saa kan han nemlig ikke smake det!“

„Jeg ynder nu helst dit øl uten tilsætning,“ svarte Oliver Bull og klappet med lokket paa kruset.

Falento, som forstod vinket, skyndte sig at fylde hans krus.

„Naa — Bull, hvad mener du saa om den gummitransporten?“ spurte han, mens han oppmerksomt betragtet ham.

„Nu mener jeg at den kan lykkes,“ svarte Oliver Bull, mens han behagelig strakte benene fra sig.

— „Sersjant Machelto maa hjelpe os, enten han vil eller ikke.“

„Nei, det gaar ikke,“ svarte Falento med en betænkelig hoderysten, — „vel har han mange ganger underhaanden for nogen flasker vin og tobak hjulpet mig med forskjellige ting, men direkte at staa i ledtog med mig og støtte mig med at faa varer over grænsen, — nei, den risiko kan han nu ikke løpe. At varene vilde bli beslaglagt, hvis det blev opdaget, det var ikke det værste, men kom det frem, at sersjant Machelto hadde en finger med i spillet, saa mistet han jo uniformen.“

„Jeg sier allikevel, at Machelto skal hjelpe os,“ utbrøt Oliver Bull og rykket tættre ind til verten og førte resten av samtalen i en dæmpet hvisken, idet der nemlig kom flere gjester ind og satte sig ved bordene i nærheten. — Paa Falentos smil og paa den veltilfredse maate, hvorpaa han gned de tykke hænder mot hverandre, kunde det tydelig ses, at Oliver Bulls plan fuldt ut vandt hans bifald.

— Den samme dags aften blev der arbeidet ivrig i Falentos vinkjelder. Midt paa gulvet mellem alle vintøndene stod en stor kiste, hvis lok var tat av, og Falento og Oliver Bull var ivrig optat av fra et vinanker at tomme en mængde gummiplater og bakefter stable dem paa plads i likkisten.

„Naar vi nu bare kan faa drukket ham tilstrækkelig fuld, saa vi kan faa listet papirene fra ham, saa skal jeg nok klare resten,“ utbrøt Oliver Bull.

„Hvad angaar de vaate varer, da skal nok jeg ordne det,“ svarte Falento, „og jeg skal garantere for, at Machelto skal faa en saadan general-ure som han aldrig før i sit liv har faa,“ tilføide han og kluklo sagte ved tanken paa det, — „desuten er der jo ogsaa noget som heter sovedraaper!“

Etter at ha anbragt gummien i kisten blev lokket skrudd paa, og den første forberedelse til kupet, som skulde foretas den næste dag, var dermed gjort.

— Ganske rigtig, som vertshusholderen hadde formodet, kunde Machelto ikke staa for fristelsen, da han næste dag skulde forbi vertshuset, hvorfor han gjorde holdt utenfor, da han ankom til stedet. Et øieblik efter stak han sit hode indenfor døren til skjenkestuen.

„Er ikke fatter Falento her?“ spurte han en pike som stod og tørret av glas.

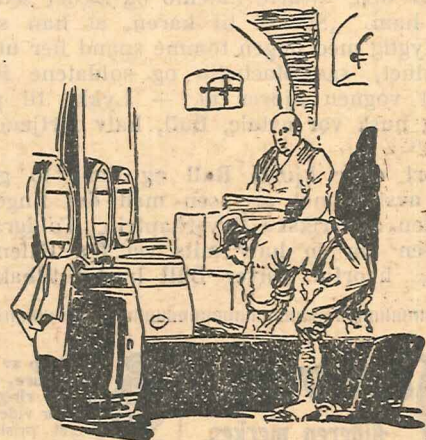
„Jo, han er, nu skal jeg rope paa ham,“ svarte hun og forsvandt ind i baklokalet, og kort efter kom Falentos smilende ansigt tilsyne i døraapningen.

„Ja, tænkte jeg det ikke, du kunde ikke dy dig,“ utbrøt han og skallet til Machelto, for muligens at finde tegn paa, om tørsten skulde være særlig sterk.

„Nei, naar tungen holder paa at hænge fast i ganen paa en av tørst, saa maatte man være en daarlig kar, hvis man kjørte forbi et vertshus,“ svarte Machelto og lot sig falde ned paa en stol, — „men,“ tilføide han og saa ut av vinduet efter vognen, — „jeg liker ikke rigtig at holde her ute paa veien.“

„Jeg tilbyr dig denne gang halvparten av utbyttet,“ hvisket Falento til Oliver Bull.

Falento og Oliver var ivrig optat av at tomme en mængde gummiplater fra et vinanker ned i en likkiste.

„Jamen, det behøver du sandelig heller ikke,“ svarte Falento ivrig, „la dem kjøre vognen ind i gaarden og la forresten guttene komme ind og faa en liten hjertestykning.“

„Ja, det var forresten en idé,“ svarte Machelto,

„flyverkapteinen flyver saamen ikke fra os, han blir nok hvor han er.“

Derpaa gik han ut og gav soldatene besked om at kjøre om hjørnet og ind i gaarden, mens Falento satte de fyldte krus paa bordet, og snart efter sat Machetto og de to soldater godt bænket ved vertshusholderens bord, og længe var det ikke, før der var god gang i diskussionen og terningene. —

Mens dette stod paa, holdt Oliver Bull og to av hans fæller paa at klæ sig om nede i kjelderen. Det var lyktes ham ved litt bestikkelse at faa fat i tre uniformer, og prægtig tok den store og sterke Oliver Bull sig ut i sersjantuniform, mens et kraftig helskjeg satte hodet paa spikeren og gjorde ham fuldstændig ukjendelig. Likeledes blev hans to fæller et par upaaklagelige gendarmar. — Kisten med gummien blev stillet op paa vognen, som skjult holdt parat i vognporten, og alt var saaledes klappet og klart, bare manglet Oliver Bull at komme i besiddelse av passersedlen til toldvakten.

„Hvorledes ser igrunnen en s'ik passerseddel ut?“ spurte Falento i en let henkastet tone, — „hvem utsteder den?“

„Den er utstedt av chefen for den fangeleir, hvor flyveren hørte til, og derefter er den paategnet av kommandøren,“ svarte Machetto, — „hvis du har lyst til at se den, saa værsgod, men det koster en ny omgang øl i krusene,“ tilføide han, mens han samtidig hante en blaa konvolut med papiret op av sin uniformlomme.

„Ja, la gaa med det,“ svarte Falento og tok sedlen og betragnet den.

„Ja, ja, men glem nu ikke ølet,“ lallet Machetto, — „der skal være orden i tingene.“

„Selvfølgelig

skal der det,“ svarte verten og gik bort til skjenken for at fylde nogen nye krus. Her skyndte han sig ubemerket at putte et stykke ubeskrevet papir i konvolutten, mens han samtidig stak passersedlen til sig. — „Værsgod, ny forsyning,“ sa han derpaa, og med en rolig mine som om intet var passert satte han øllet fra sig paa bordet og rakte samtidig Machetto konvolutten tilbake.

„Tak, kammerat,“ utbrøt denne og pullet konvolutten i lommen igjen. — „Skaal, alle sammen, og lykke med vore hæres vaaben,“ utbrøt han derpaa og drak sammen med de to soldater kruset med sovedraapene ut til bunden.

„Er dere klar til start?“ lod Falentos stemme ned gjennom kjelderlemmen til Oliver Bull.

„All er i orden, vi mangler bare passersedlen for at kunne kjøre avsted!“

„Her er den,“ svarte Falento og kastet sedlen ned til ham. „Si saa til karen, at han skal buldre dygtig med nogen tomme spand her utenfor vinduet, saa Machetto og soldatene ikke hører at vognen kjører ut. — Lykke til paa turen og husk vor avtale, Bull, halv fortjeneste til hver!“

— Kort efter kjørte Bull og hans to gendarmar avsted mot grænsen med det fingerte lik av den østerrikske flyverkaptein. Toldgrænsestationen laa en halv mils vei fra Falentos vertshus, hvorfor Oliver Bull hurtig tilbakela

denne lille strækning og var nu bare fjernet en halv kilometer fra den lille, røde bygning med toldporten, hvorigjennem han skulde med vognen.

Vilde de aapne kisten for at se, om liket virkelig befandt sig i den, trods det at han var i besiddelse av passersedlen? Eller var der muligens et feltrop eller stikord, som Machetto hadde faat, og som han, Oliver Bull, ikke var istand til at fremkomme med? Disse og mange andre tanker beskæftiget Oliver Bull, eftersom de nærmet sig toldstedet. — Pludselig fik han en idé, — han vilde i tilfælde av, at han blev avkrævd et pasord, anstille sig litt beruset, det var da saa antagelig at han hadde glemt pasordet.

Imidlertid hadde smuglerne lykken med sig, idet vaktmandskapet, som paa dette tidspunkt sat i et godt spillelag, hvor kortene flittig gik rundt, ikke ytret synderlig lyst til at kikke smuglerne i kortene, hvorfor de, efterat ha set og paastemplet passersedlen, lot den formentlige sersjant Machetto og hans eskorte passere med liket av den avdøde østerriker.

Paa den anden side av grænsen var resten bare et øieblikks sak at klare for Oliver Bull — nemlig avlevere gummien til bestemmelsesstedet, faa utbetalt den store sum og saa vende hesten og hurtigst mulig ta veien hjemover igjen. For anden gang slap han uten hindringer av nogen slags gjennom toldporten, og hurtig gik det henover landeveien den halve mil til vertshuset.

— Her var imidlertid Machetto og hans to kammerater faldt i en lang og rolig søvn, idet sovedraapene hadde gjort den ønskede virkning, og da de langt om længe vaaknet op hen mot aften, var de øre og fortumlet i hodet av den sterke drik. — Machetto reiste sig op fra bænkene, hvor han laa utstrakt, og gned sine øine.

„Hvor — er — jeg, — — hvad — er — der — hændt?“ spurte han og saa sig forundret omkring i skjenkestuen, og litt efter litt syntes det at dæmre hos ham, hvad der var foregaaet. — I det samme sprang han op med en droi ed: „Flyveren!“ utbrøt han og saa paa uret, som hang paa væggen. Det viste syv. — „Se til at komme op, dere døgenikter!“ ropte han med tordenstemme til de to gendarmar, paa hvem Falentos gode øl heller ikke hadde undlatt at gjøre sin virkning. — Machetto tok sig til lommen for at føle, om konvolutten med passersedlen var der, og da han hadde overtydet sig om dette, skyndte han at gjøre sig klar til start, og et øieblik efter rullet det forsinkede liket mot grænsen.

Ankomsten til toldbygningen hoppet Machetto av vognen og gik ind til den vakthavende toldembedsmand.

„Sersjant Machetto fra 131te infanteriregiment anmoder om passage for befordringen av den østerrikske flyverkaptein Valentins kiste, det er ifølge ordre fra kommandoen.“

Tolderen stirret paa Machetto, som om han ikke vildt tro sine egne øine.

„Hvad er det De sier? Er De sersjant Machetto, og De har en kiste til befordring over grænsen?“

„Ja, det er netop det jeg har,“ svarte Machetto, — „vi holder utenfor!“

Toldembedsmanden kunde ikke rigtig klare den opgave, han her blev stillet overfor, idet han jo nogen timer iforveien hadde latt sersjant Machetto passere med den omtalte kiste, og passersedlen, som var blit forevist ham, hadde været gyldig nok, baade hvad underskriftene og seglet fra kommandoen angik, hvorfor den tanke straks slog ned i ham, at han her stod overfor et frækt bedrageri, og at den person, som i øieblikket stod foran ham og kaldte sig sersjant Machetto, maatte være en durkdriven, dumdristig smugler, som i likkisten vilde forsøke at smugle nogen kostbare, utførselsforbudte varer over grænsen.

Efter dæmpet at ha vekslet nogen ord med sin kollega, en anden toldembedsmand, som sat og skrev, og hvis forbauselse ikke var mindre end den førstes, fulgte han med Machetto utenfor — og ganske rigtig — der holdt vognen med kisten.

„Men De maa jo ha en passerseddel,“ henvendte han sig derpaa til sersjanten, „ellers kan jeg ikke la dem passere!“

„Naturligvis har jeg det!“ svarte Machetto og tok frem fra sin brystlomme den blaa konvolut og rakte ham den.

„Det forstaar jeg ikke et muk av,“ kom det omsider overrasket fra toldembedsmanden.

„Det staar der da ellers tydelig nok altsammen,“ svarte Machetto og gik ham nærmere.

„Hvor?“ spurte den anden og undertrykte et litet smil, — „jeg kan ikke se en eneste bokstav!“

Dermed rakte han Machetto papiret, — denne stod maalløs og stirret paa det.

„Det forstaar jeg ikke et ord av,“ utbrøt han og vendte papiret og holdt op imot lyset.

„Det er jo netop mine ord,“ svarte toldembedsmanden og saa stivt paa Machetto, — „bekjend heller med det samme,“ fortsatte han, „De er slet ikke sersjant Machetto, men derimot en fræk smugler, som vil forsøke at føre os bak lyset, og den kisten der indeholder vist alt andet end en avdød flyverkaptein!“

„Nei, det er da for galt!“ for Machetto op, — „hvorledes tør De vove at tvile paa mine ord, naar jeg møter med legitimation fra kommandoen?“ Her stanset han med en droi ed ved tanken paa forvandlingen, som var foregaaet med hans paa.

Toldembedsmanden gik nærmere bort til ham, og der var ikke saa litet hoveren i hans miner.

„Nei, saken er den, min gode mand, De kommer desværre forsent, — den rigtige sersjant Machetto med den rigtige passerseddel har passert grænsen her for etpar timer siden. — Toldvæsenet lar sig ikke narre saaledes, — nei, vi lar os ikke føre bak lyset. — Naa, folk, skal vi saa bære kisten ind og undersøke den litt nærmere,“ henvendte han sig til etpar toldbetjenter, som sammen med de to gendarmar derpaa bar kisten ind i toldkammeret.

— Det var bare et øieblikks sak at faa skrudd lokket av, men til gjengjæld var det ogsaa bare et øieblikks sak for toderne at bli overbevist om, at kisten ikke indeholdt smuglergods. Sersjant Machetto kunde ikke betvinge en høi latter, da han saa de andres flau ansigter.

„Nei, hvis d'herrer vilde ha fat paa Oliver Bull, da skulde De ha været litt mer lure da kiste nr. 1 passerte, det har nok ikke været nogen anden end Oliver Bull. Paa veien hit var jeg indom et vertshus, hvor jeg fik nogen krus øl, og naar jeg skal være ærlig, saa fik jeg mig ogsaa en liten blund, saa det maa være under den at min passerseddel er blit listet fra mig — ja, mig faar De nu ingen præmie for at utlevere som Oliver Bull,“ tilføide han leende.

Et øieblik efter blev der drukket et bæger inde paa kontoret for gjensidig tausket om det passerte, for det vilde være like kjedelig for begge parter, hvis saken kom frem.

„Held med vore hæres vaaben,“ utbrøt Machetto og hævet sit glas. —

Den næste dag blev belønningen, som var utsat for paagripelsen av smugleren Oliver Bull, forhøiet med fem hundre lire.

„Det koster et nyt krus øl at se passersedlen,“ sa Machetto, idet han av sin lomme tok frem en konvolut og rakte Falento den.

„De kommer forsent,“ sa toldembedsmanden. „Den rigtige sersjant Machetto med den rigtige passerseddel har passert grænsen her for etpar timer siden.“

Novocrin
Alderen merkes,
naar de første graa haar begynder at komme. — Lad ikke verden se dem. Du er endnu ung av sind. Bruk „Novocrin“. — Denne elixir er ifølge offentlig analyse fri for alle skadelige stoffer. „Novocrin“ gir haaret sin oprindelige farve, sin ungdommelighet og voksekraft tilbake, og har varig virkning. — Forsendes utenbys med bruksanvisning mot postopkrav eller forskuttsbetaling for kr. 5,50 pr. flaske + porto fra „Morseagenturet“, Ruse-løkveien 12, Kristiania.

Ved kjøp av lomme-, væg- og vækkeure, urkjeder, medaljoner, ringe m. m. billigste pris for videreforhandlere. Illustreret prisliste sendes gratis.
Jared Johansson, urlager,
Värnamo, (Sverige).

Musikinstrumenter
Norsk katalog nr. 189 gratis.
Edmund Paulus,
Markneukirchen nr. 189, Tyskland.

Abonner paa Nordisk Monster-Tidende!

Generende haarvekst
fjernes straks ved bruken av
Dr. Thompsons Depilatorium.
Kr. 4.25 pr. æske. Porto for utenbys 50 øre.
Wolffs Magasin, Grænsen 10, Kristiania A.

Vigor
er bevist at være den bedste barneernæring. Barna kan forlange det bedste.

Imiterede malerier.
Netop utkommet ny katalog over imiterede malerier (oljetryk) i størrelsen 32 x 42 cm. og 39 x 51 cm., samt mange andre let sælgelige artikler. Katalogen sendes gratis og franco. Vi sælger kun til handlende og agenter.
Abels Kunstforlag,
Christiania. Post box 496.

Slipning av barberknive utføres av Bergs Bolkag Eskilstuna. Guldmedaille: Stockholm 1897. Paris 1900.

„NORSKE FOLK“
Livsforsikring med maanetlig præmiebetaling.

Kjøp
„Allers Familie-Journal“.

A's Sun.

Verdens ældste
Brandforsikringsselsk. **A. Aanonsen,**

London. Stiftet 1710.
Generalagent for Norge:
Dronningensgade 26.
Telefon Nr. 112 og 19512.
Agenter med gode Referencer antages.

Parba

Gjør et forsøk med Parba, der er hudens naturlige næringmiddel; den rensar alle porer og gir den fine hvite feint, som er saa eftertragtet av alle.

Parba crème i tuber, i krukker.

ALT PAA EN HAAND

Kalk, Sand, Mursen, Håf. Sten, Taksten, Skifer, Pap, Cement, Gibs, Bolgeblik, Kokolit, Fliser, Netting

BYGNINGSARTIKEL COMP.
Drammensveien 6. Kr. a. n.

Otto Grande

EIENDOMS-AVDELING
STORGT. 10. TELEF 26114
KRISTIANIA

MUSIK.

Prislister mot 30 øre i porto.
A. TH. NILSSONS MUSIKHANDEL,
Norrköping 1.
Musikinstrumenter, strenge og tilbehør bedst og billigst. Violiner, gitarer, messinginstr., sextetnoder, taleapparater og plater, ital. trækspill m. m.

BERTR. C. MIDDELTHON,
FRIMERKEFORRETNING,
Stavanger, Norge.
Utvalg tilstilles samlere og handlere i Skandinavien. Samlinger kjøpes gjerne.

ERNEMANN CAMERAS

anses for uovertræffelige. Vore stadi-ge Bestræbelser for yderligere at fuldkommengøre selv de allerbedste Modeller retfærdiggjør denne Tillid og gør enhver Køber til en overbevist Ven af vort Fabrikat. Erholdes gennem alle Forretninger for fotografiske Artikler. Prislister gratis.

ERNEMANN-WERKE A.G.
DRESDEN 269.

Den norske Handelsbank

Forhen TRONDHJEMS HANDELSBANK opprettet 1885.
Kristiania, Kirkegaten 17. Trondhjem, Søndregate 13.

Aktiekapital og fonds kr. 80.000.000.
Forvaltningskapital pr. 30/6 1918 kr. 325.000.000.

Mottar midler til indskud paa 6 maaneders opsigelse paa 5 pct. rente.
" " " " " sparevilkaar 4 1/2 " "
" " " " " folio 2 " "

Utfører alle arter av bankforretninger.

FLØTE-LANOLIN SÆPEN

brukes av tusinder.
Bedste barnesæpe.
M. ZADIG A/S.
Kristiania.

Deres graa Haar
gjenantager sin naturlige farve ved 8 dages bruk av det prisbelønnede, vandklare, franske haarmiddel **Jouventne de Junon.** Faaes å kr. 3,00 pr. flaske i parfumerier, damefrisørsaloner. Hovedoplaget **Olga Bakke, Akersgt. 20, Chr.a.**

Presten: „De skal alltid tale godt om Deres nabo.“
Fru Madsen: „Det gjør jeg ogsaa ... og allikevel forsikrer jeg presten, hun er det mest onskapsfulde kryp, der kan gaa paa jorden.“

AMERIKANSK SKOTØI

12 Grandsens Skotøismagasin 12
Christiania.

Gramofoner og plater.

Norges største utvalg. Forlang katalog. Avbetaling indrømmes solide kjøpere.

Imerlund & Co. A/s.
Kristiania, Torvgaten 18.
Musik- & Fotohandel

Fregner

fjernes paa faa dage kun med **Crème Any.** Efter at ha prøvet alt mulig uten resultat bør De gjøre et sidste forsøk med **Crème Any;** det vil De ikke angre! Pris kr. 4.50. Utenbys porto 50 øre.

3-dobbelt portion 10 kr. postfrit mot beløpet kontant i rekomm. brev. Kun egte fra

Apotheker Wolff's Magasin,
Grønsen 10, Kristiania. A.

Cyklen Gjøa

fabrikeres av **Hjalmar Johnsen,** Møllergate 17, Xania. Alle mesterskaper og landsridt er i aar vundne paa **GJØA CYKEL.** Kun kontant salg, men rimelige priser.

Alf Bjerckes FERNISSER

„Allers Familie-Journal“s Sykurv.

Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med 15 øre i frimerker, til „Allers Familie-Journal“, Storgaten 49, Kristiania, og De vil pr. post porto frit, motta nedenstaaende snitmønstre utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Kaape for piker paa 5-7 aar.

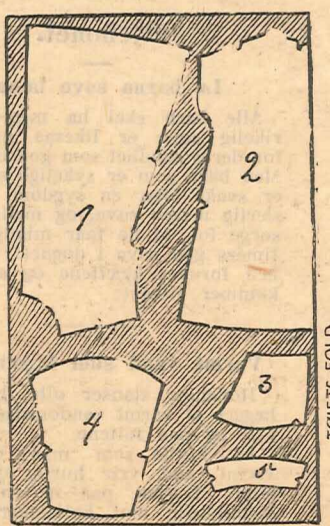

Meget klædelig kaape av stengraat stof. Den holdes sammen av et foran slynget belte. Forstykkene ombøies til opslag, og hertil bærer sig matroskraven av dobbelt stof.

Der brukes 1 m. stof av 140 cm.s bredde. Mønsteret bestaar, som bill. viser, av 5 deler:

- Fig. 1. Forstykke.
- 2. Den halve ryg.
- 3. Den halve krave.
- 4. Ærme.
- 5. Ærmeopslag.

Ved tilklippingen lægges mønsteret langsmed stoffet saaledes at ryggens og kravens midte ligger langsmed stoffets bredt.

TØJETS FOLD

„Allers Familie-Journal“.

Bestillingsseddel paa

Sykurv nr. 32 Pris 15 øre.

Navn: _____

Adresse: _____

Skriv tydelig navn og adresse.

Hvorfor behøver manden en medhjælper?

Hvorfor behøver manden en hustru, en medhjælper? Er det ene og alene for at hun skal feie hans stue, rede hans seng, stoppe hans strømper og tilberede hans maaltider? Naturligvis maa en hustru ogsaa, hvor det behøves, gjøre alt dette for sin mand og gjøre det glad og villig, men hovedsaken, hvorfor han behøver hende, trænger til hende, er ikke det. Var det tilfældet, kunde han jo ta sig en husholderske, hun kunde kanskje gjøre alt dette likesaa godt og kanskje villigere end hustruen.

Naar en ung mand, som bare fordret dette av sin tilkommende hustru, gikk ut paa „frierfotter“, saa maatte den unge pike ta ham med ut i kjøkkenet og vise ham hvorledes hun kokte suppe: hun maatte føre ham ind i spiskamret og la ham smake paa det brød og de kaker hun hadde bakt, hun maatte ta en kost i sin haand og vise ham at hun forstod at feie, og hun maatte vise ham sine haandarbeider for ogsaa at tilfredsstille ham paa dette omraade. Sikkert og visst er det, at alle disse ting er me-

get viktige for en husholdning, og man kan ikke undre sig over at en ung mand, som synes godt om en ung pike, i al hemmelighet speider litt efter, om ogsaa disse belingelser for et lykkelig samliv er tilstede, men hovedsaken er og blir det ikke. Hvad en virkelig mand, en mand som sætter pris paa et lykkelig hjem kan og maa forlange av sin tilkommende hustru er tillid, forstaaelse og kjærlighet.

La os anta at en mand har megen motgang at kjæmpe med; det ene tap efter det andet rammer ham, den ene fristelse nærmer sig efter den anden — er det saa ikke en trøstende, en beroligende tanke: „La alt andet svigte, i min hustru har jeg en trofast ven som aldrig vil svigte mig, en forstaaende, deltagende fortlørlig som vil staa mig bi, hvad der saa end kommer, og hjelpe mig til at bære alle byrder.“ Han kjemper kanskje mot falligdom og mangel eller med indre og ydre fiender, er det da ikke en løftende tanke at kunne si: „Jeg kjemper ikke alene! Jeg har en medhjælper, som ved bøn og arbeide hjælper mig ut

Ennas fotografier-
apparater er de bedste, med dem kan enhver straks fotografere overalt. Pris fra 9 kr. 50 øre komplet. „Amator-Fotografen“, Vmmel-skaflet 47, Kbhvn. Forl'ng prisliste.

Husmødre

forlang

MARINE PUDSEKREM

hos Deres købmand.

Ny illustrert
frimerkekatalog
Nr. 47 mot 25 øre frim.
Harry Wennberg,
Stockholm 1.

METALUTSTYR.

Oppudsning. Patinering. Oksydering. Reparationer. Metaltrykning. Fornikling. Formessing. Forkobring. Dor- og firmaskilte i messing. Metalarbeide efter bestill. og tegn.
John Heide. Metalutstyr, Dronningensgt. 40, Kr.ania. Tll. 21058.

Enhver, som lider af Blegssot, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøielsesbesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Guldmed.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn. Neapel, Malmö. Guldmed.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

Reparationer av **trækspil** og **talemaskiner** utføres paa vort verksted av førsteklases fagfolk.
Nordisk Musikforretning A/S, Søgaten 2, Kristiania.
(No ges største specialforretning i trækspil og talemaskiner).
Luksuskatalog gratis og franko.

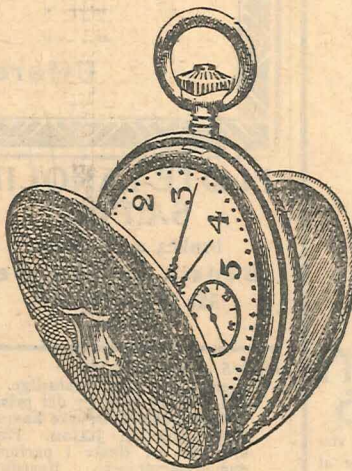

Lomme-, Væg- og Vække-Uhre, Uhrkæder, optiske Artikler m. m. kjøbes billigst i Skandinavien fra Aug. Peterssons Uhrflager, Gislaved Sverige. Illustr. Prisliste gratis.

Dette smukke gentleman-ur

med tilhørende moderne kavalier-kjede for kun

kr. 10.65.

Uret er elegant i enhver henseende, forsynet med dobbelt bakkapsel samt springkapsel. Det er smukt med holdbar forgyldning — i utseende nøagtig som **et ekte guldur** til den tyvedobbelte pris.

Uret maa ikke forveksles med de mange minderverdige kvaliteter, som findes paa markedet og som sælges til billig pris. Dette ur er i enhver henseende første klasses og sælges ellers for 25—30 kr. Kjeden, som medfølger gratis, er en med 14 karats guld belagt fin og moderne silkebaandsurkjede. Denne kjede sælges overalt for kr. 15.00. Hos os faar De imidlertid saavel ur som kjede for **kun kr. 10.65.**

BESTILLINGSEDEL

A. F. J.

indsendes til

A/S PROPAGANDA,

Brogaden 13, Frederiksstad.

Send mig mot postoprævning plus porto det annoncerede gentleman-ur samt den lovede herrekjede for tilsammen kr. 10.65.

Navn

Adresse

Poststation

— 106 —

over de bitre og tunge timer og hjælper mig at bære alle tilskikkelser." Hvem er det som forsøker at hæve hans sunkne mod og staalsætte hans kræfter? Hans hustru, hans medhjælper i li. e's strid. Sammen med hende gennem livets solskin og uveir, gennem medgang og molgang — saaledes skal det være. I sorg som i glæde behøver en mand sin hustrus kjærlighet — hans hjerte trenger til den. Mor- og søsterkjærlighet, la den være noksaa stor, den opveier allikevel ikke den virkelige egtehustrus dype, opmuntrende og overbærende kjærlighet — og allikevel er der mænd som i sine hustruer bare ser en god husholderske; det er ogsaa en kjendsgjerning, at da finder de næsten heller aldrig andet i hende end netop det de søker. Men den „medhjælp“, Gud bestemte for manden, var noget andet og mer. Held dem som i sit egteskap har fundet ut dette, som har fattet egteskaps fulde, velsignede betydning!

Itide.

Hvor ofte hører man ikke den klage: „Aa, bare jeg hadde gjort det itide, nu er det forsent!“ Snart dreier det sig om materielle, snart om mer abstrakte ting, snart beklager en husmor sig over at hun lider under husvæsenets byrder, fordi hun ikke itide lærte alle en vordende husmors pligter, eller fordi man aldrig lærte hende kunsten at forvalte penger, snart sørger en far

over at han ikke itide holdt sin søn til at passe skolen og sine lekser, saa han er vokset op til en dagdriver.

Der er saa meget et menneske maa lære itide og saa meget man maa venne sig til itide. —

Øv dig for eksempel itide i at ha et mildt sind og et kjærlig væsen. Selv om hjertet er godt, er man allikevel saa tilbøielig til at ta paa sig et bydende væsen og føre bitre, satiriske eller ironiske talemaater i sin mund. Og naar du en dag blir overvældet av dine følelser — da kan du ikke finde de rette ord eller ordene kommer saa fremtvunget og ubehjælpsomt over dine læber, at det kommer til at lyde unaturlig og usandt.

Luk itide ukrudtet i din have; men luk det saa længe, det endnu er lavt og fremspirende. Det samme gjelder for dit hjerte! — Vær itide og daglig paa post overfor dine smaa fejl og faa dem utryddet, før de er blitt til indgrodde vaner. Før de spirer hurtig i veiret og vil saa snart kvæle mange av dine gode egenskaper. —

Stop og lap itide! Av en liten rift kan der snart bli et stort hul, og hvad man idag neppe kan faa øie paa, har kanskje imorgen ødelagt et helt klædesplag. — Men ogsaa smaa rifter i ven-skabet skal du prøve at utbedre hurtigst mulig. Gaar du likegyldig herover, vil de daglig bli større og større. Et eneste ord kan gjøre skaden uoprettelig. Du vet ogsaa godt at bibelen sier: „Vær føielig overfor den gjenstri-

dige.“ — Der er ogsaa et mundheld som sier: „Sen anger er ingen anger.“ La os derfor aldrig nøle med at uttale det forsonende ord — og hvad mer er, la os gjøre det straks, mens det endnu er tid.

„Opsæt ikke til imorgen, hvad du kan gjøre idag,“ det gjelder for alt det materielle arbeide som hviler paa os, og det gjelder i næsten endnu høiere grad hensynet til vore medmennesker og alle de forpligtelser, livet paalægger os. Her menes ikke i tom selskabelighets, men i almen menneskekjærlig henseende; det kan tilsynelatende være smaa ting, det dreier sig om, men din forsømmelighet kan faa tunge og bitre følger, som du snart vilde gi meget for at kunne utslette.

Hjemmet.

La barna sove længe.

Alle barn skal ha megen søvn; rikelig søvn er likesaa nødvendig for deres sundhet som god ernæring. Men barn som er sykelige eller som er svake efter en sykdom, skal ha særlig megen søvn, og mødrene bør sørge for, at de faar minst 10—11 timers god søvn i døgnet. Ved søvnen fornyes kræftene og appetitten kommer tilbake.

Varmt vand som lægemiddel.

Hodepine stanser ofte, hvis man lægger et varmt vandomslag i nakken og paa føttene.

Et klæde som man dypper i varmt vand, vrir hurtig op og deretter lægger paa maven, virker øieblikkelig mot koliksmarter. Latet helbreder en lungekongestion,

en halsbetændelse eller en reumatisme saa hurtig som meget varme varmvandskompresser.

Et klæde som lægges fire ganger sammen, dyppes i varmt vand og derpaa vris hurtig og lindrer meget hurtig tandpine og neuralgi, hvis man lægger det paa det smertende sted.

Dissse erfaringer har en engelsk læge gjort.

Sommerstrømper uten hæler.

Et par deilige sommerstrømper som er umaadelig hurtig at strikke lages paa følgende maate:

Til et par sommerstrømper til barn i 8—9 aars alderen bruker man omtrent 5 lod fint uldgarn. Der blir slaat op 20 masker paa hver pinde og saa strikker man 2 masker ret og 2 vrangt, saa stor som man ønsker borden. Derpaa blir maskene strikket av, saa igjen tat op paa pindene og saa strikker man 115 rette omganger, uten at ta ind. Saa strikker man 1 maske, lar 1 falde, strikker 1, lar 1 falde og saa fremdeles, indtil man bare har 10 masker paa hver pinde. Man lukker saa strømmen saaledes som man lukker enhver strømpefot og derefter strækker man den færdige strømpe dygtig, saaledes at de masker, man har latt falde, synker helt ned. Denne strømpe er meget behagelig at gaa med og den er overraskende let og hurtig at strikke.

Fra „Nordisk Mønster-Tidendes broderi-avdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 32

Pris _____ kr. _____ øre.

For beløp under kr. 2.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen tas pr. postopr. uten utgift for abonnenterne.

— 127 —

Hvad der interesserer damerne.

Bred, heklet blonde.

(Hertil hører bill. 1 og 2.)

Paa et opslag av 63 l. (luftmasker) hekles i frem- og tilbagegaaende rader saaledes:

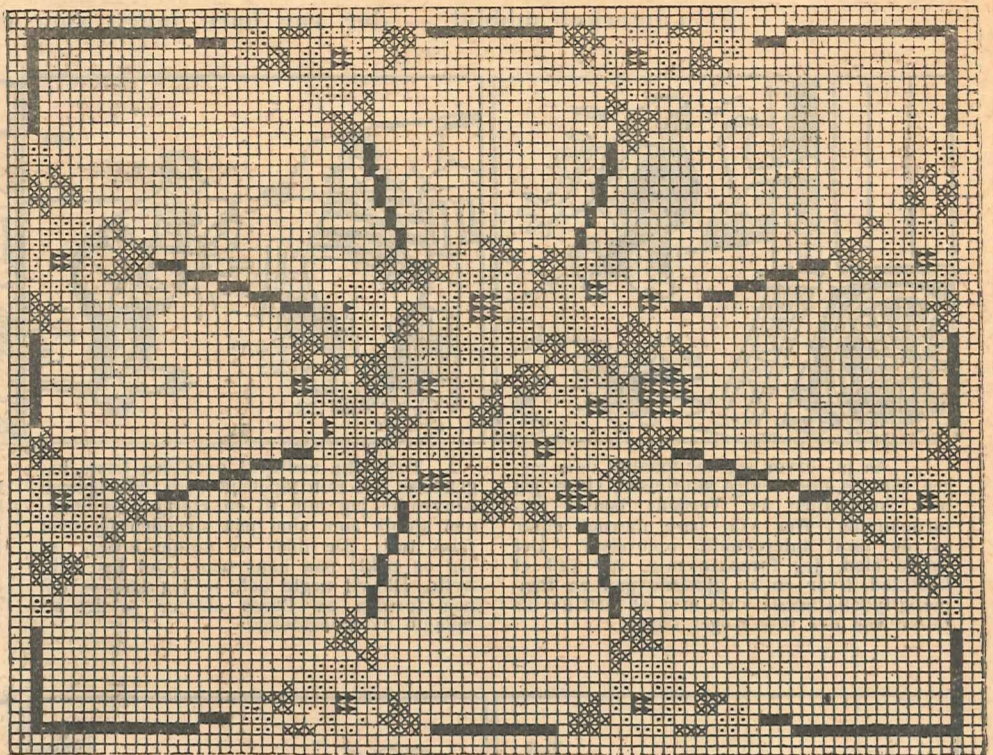
1. rad: 1 st. (slang- eller pindemaske) i den fjerdesidste l., 8 st. ved siden av (d. v. s. 1 st. i hver av de følgende masker), 5 l., 1 st. i den sjettefølgende l., 3 l., 1 f. m. (fast maske) i den trediefølgende l., 3 l., 1 st. i den trediefølgende l., 5 l., 1 st. i den sjettefølgende l., 12 st. ved siden av 7 ganger avvks. 2 l. og 1 st. (enhver enkelt st., som nævnes efter 2 l., træffer altid

Bill. 1. Bred, heklet blonde.

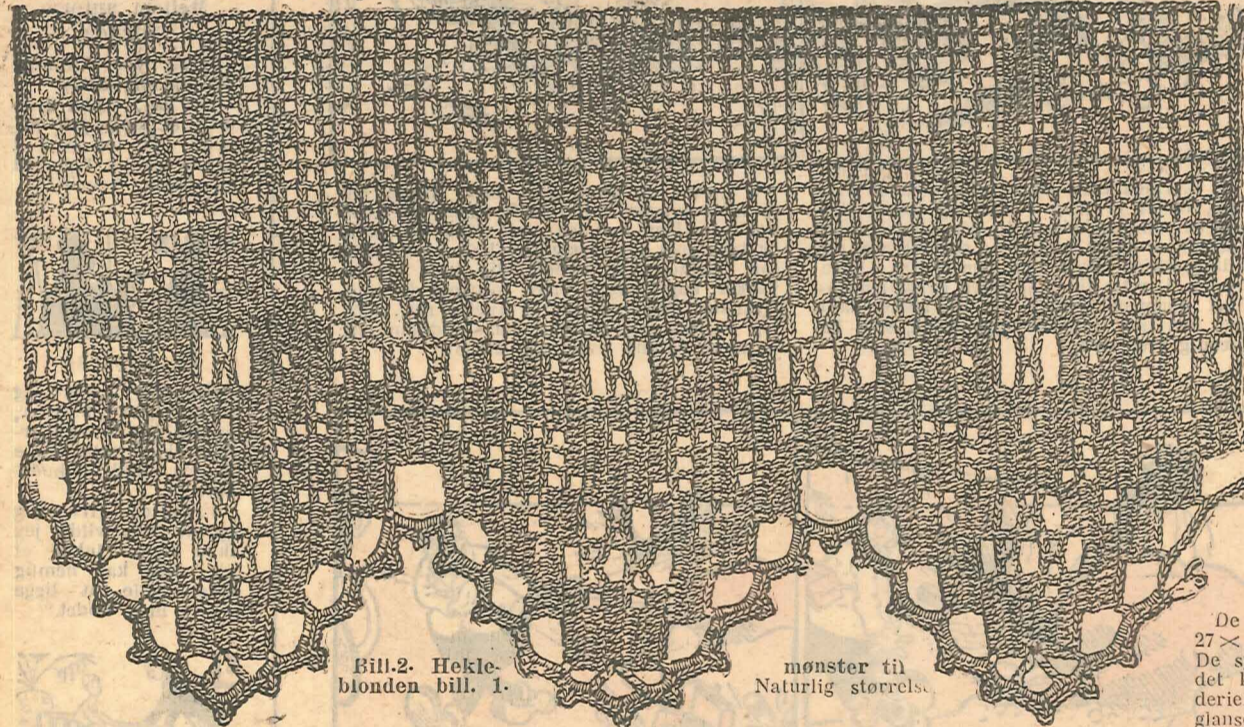
i den trediefølgende maske), 5 l., arbeidet vendes. — 2. rad: 1 st. (ved begyndelsen av radene med like tal træffer den første enkelte st. altid i st. efter de følgende 2 l.), 10 ganger avvks. (avvekslende) 2 l. og 1 st., 6 st. ved siden av 5 l., 1 st. i den følgende st., 3 l., 1 f. m. i den 3. av de følgende 5 l., 3 l., 1 st. i den følgende st., 2 l. og 7 st. (av de st. som følger efter 2 l., træffer den 1. altid i den trediefølgende maske og de andre ved siden av denne), 8 l., arbeidet vendes. — 3. rad: 1 st. i den fjerdesidste l., 8 st. ved siden av 2 l. og 4 st., 5 l., 1 st. i den følgende st., 6 st. ved siden av, 13 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 4. rad: 1 st., 14 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 12 st. ved siden av 2 l. og 7 st., 8 l., arbeidet vendes. — 5. rad: 1 st. i den fjerdesidste l., 8 st. ved siden av 2 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 6 st. ved siden av 17 ganger avvks. 2 l. og 1 st., 5 l., arbeidet vendes. — 6. rad: 1 st., 6 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved si-

den av, 2 l. og 7 st., 3 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 15 st. ved siden av 3 l., arbeidet vendes. — 15. rad: 1 st. i den næstsidste st., 8 st. ved siden av, 2 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 6 st. ved siden av, 2 l. og 16 st., 2 l. og 7 st., 4 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved siden av, 5 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 16. rad: 1 st., 9 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 6 st. ved siden av, 2 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 9 st. ved siden av, 2 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 6 st. ved siden av, 2 l. og 7 st., 3 l., arbeidet vendes. — 17. rad: 1 st. i den næstnæste st., 8 st. ved siden av, 2 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 6 st. ved siden av, 17 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 18. rad: 1 st., 14 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 12 st. ved siden av, 2 l. og 7 st., 3 l., arbeidet vendes. — 19. rad: 1 st. i den næstsidste st., 8 st. ved siden av 2

Bill. 5. Typemonster til den firkantede bretserviet bill. 3.

forklaring af Tegnene: □ lysrød, ◻ mellemrød, ⊠ grøn, ■ mørkebrun.

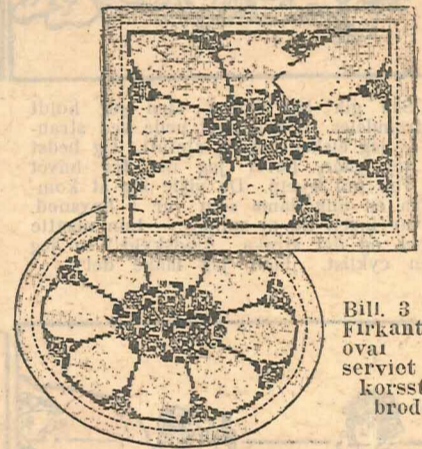
Bill. 2. Hekleblonden bill. 1.

mønster til Naturlig størrelse.

den av, 2 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 6 st. ved siden av 2 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 9 st. ved siden av 2 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 6 st. ved siden av 2 l. og 7 st., 3 l., arbeidet vendes. — 7. rad: 1 st. i den fjerdesidste l., 8 st. ved siden av 2 ganger avvks. 2 l. og 1 st., 6 st. ved siden av, 2 l. og 16 st., 2 l. og 7 st., 2 l. og 10 st., 6 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 8. rad: 1 st., 5 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 9 st., 4 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 6 st. ved siden av 2 l., og 7 st., 3 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 15 st. ved siden av, 8 l., arbeidet vendes. — 9. rad: 1 st. i den fjerdesidste l., 8 st. ved siden av, 5 l., 1 st. i den sjettefølgende st.; 6 st. ved siden av 2 l. og 28 st., 2 ganger avvks. 2 l. og 1 st., 6 st. ved siden av, 7 ganger avvks. 2 l. og 1 st., 5 l., arbeidet vendes. — 10. rad: 1 st., 2 l. og 16 st., 2 l. og 4 st., 2 l. og 13 st., 8 l., 1 st. i den niendefølgende st., 12 st. ved siden av, 5 l., 1 st. i den sjettenæste st., 3 l., 1 f. m. i den 3. av de følgende 5 l., 3 l., 1 st. i den følgende st., 2 l. og 7 st., 3 l., arbeidet vendes. — 11. rad: 1 st. i den næstsidste st., 8 st. ved siden av, 5 l., 1 st. i den følgende st., 3 l., 1 f. m. i den 3. av de følgende 5 l., 3 l., 1 st. i den følgende st., 6 st. ved siden av, 2 l. og 4 st., 4 l., 1 f. m. i midten av de følgende 8 l., 4 l., 1 st. i den følgende st., 3 st., 2 l. og 7 st., endnu en gang 2 l. og 7 st., 2 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 12 st. ved siden av, 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 12. rad: 1 st., 9 st. ved siden av, 2 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 6 st. ved siden av, 2 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 12 st. ved siden av, 8 l., 1 st. i den følgende st., 12 st. ved siden av, 5 l., 1 st. i den følgende st., 3 l., 1 f. m. i den 3. av de følgende 5 l., 3 l., 1 st. i den følgende st., 2 l. og 7 st., 3 l., arbeidet vendes. — 13. rad: 3 l., 1 st. i den næstsidste st., 8 st. ved siden av, 5 l., 1 st. i den følgende st., 6 st., 2 l. og 28 st., 3 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 9 st. ved siden av, 3 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved siden av, 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 14. rad: 1 st., 4 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 9 st. ved siden av 5 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 6 st. ved

den av, 2 l. og 7 st., 3 l., 1 st. i den næstsidste st., 6 st. ved siden av, 13 ganger avvks. 2 l. og 1 st., 5 l., arbeidet vendes. — 20. rad: 1 st., 10 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 15 st. ved siden av, 5 l., 1 st. i den sjettefølgende st., 3 l., 1 f. m. i den 3. av de følgende 5 l., 3 l., 1 st. i den følgende st., 2 l. og 7 st., 3 l., arbeidet vendes. — 21. rad: 1 st. i den næstsidste st., 8 st. ved siden av, 5 l., 1 st. i den følgende st., 3 l., 1 f. m. i den 3. av de følgende 5 l., 3 l., 1 st. i den følgende st., 5 l., 1 st. i den sjettenæste st., 12 st. ved siden av, 7 ganger avvks. 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — Nu gjentar

man stadig fra 2. til 21. rad: — Til avslutningen paa blondens takkeside hekles: 1. rad: Stadig avvks. 1 f. m. i den følgende takkespids og 7 l.; inderst i takkefordypningen hekles dog istedetfor 7 l. bare 5 og ved den ytterste spids 3 l., 2 ved 5 l. adskille st., 3 l. — 2. rad: Om hver bue som bestaar av 7 l., hekles 4 f. m., 1 picot (d. v. s. 3 l. og 1 f. m. i den første l., 4 f. m., 2 f. m. om hver 3 l. 1 picot, 2 f. m., 3 f. m. om 5 l., 1 picot, 3 f. m.

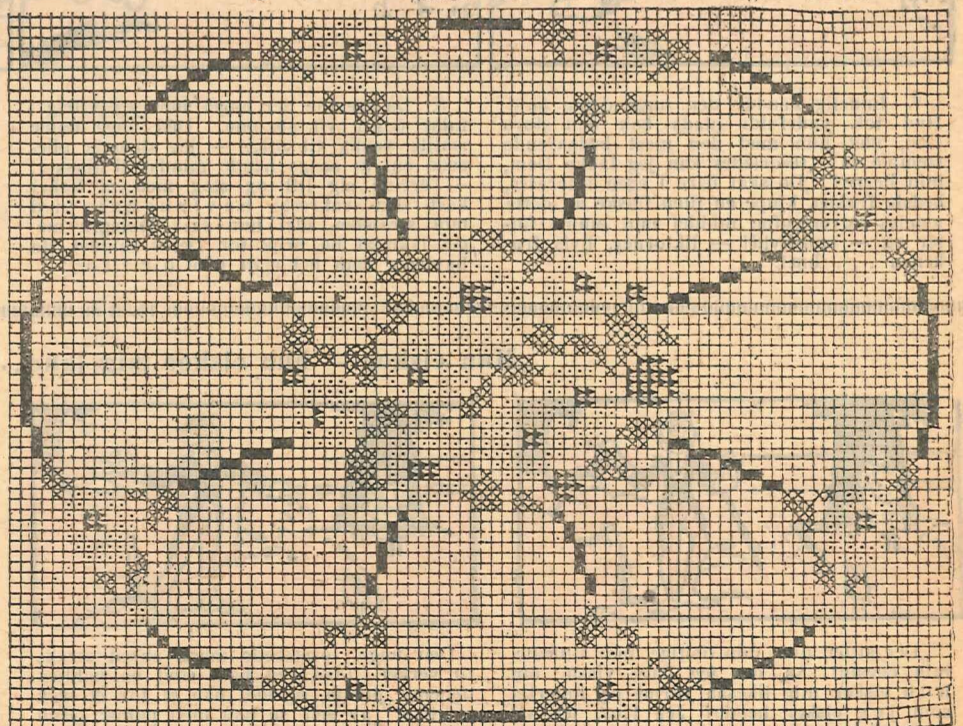

Bill. 3 og 4 Firkantet og oval bretserviet med korsstingbroderi.

Firkantet og oval bretserviet med korsstingbroderi.

(Hertil hører bill. 3-6.)

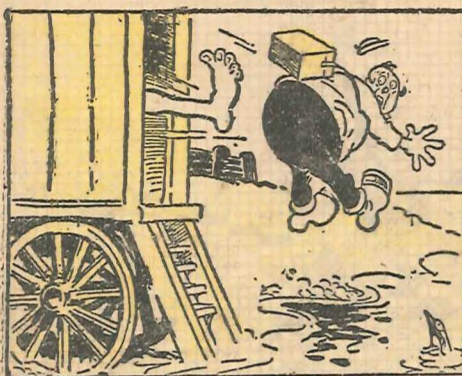
De to pene og praktiske bretservietter er hver 27x34 cm. store med en 2 cm. bred fald i kanten. De syes av hvit kanava, aidastof, jvalerret eller andet korsstingstof, hvori traadene kan tælles, og broderiet utføres efter typemonsteret bill. 5 og 6 med glanse- eller perlegarn i de angitte farver.

Bill. 6. Typemonster til den ovale bretserviet bill. 4.

Forklaring af Tegnene: □ lysrød, ◻ mellemrød, ⊠ grøn, ■ mørkebrun.

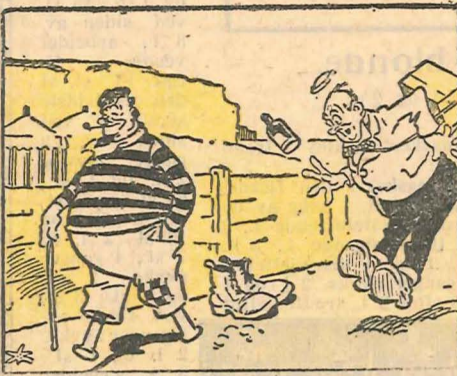
Et udmærket middel — der var bare ingen som vilde kjøpe det.

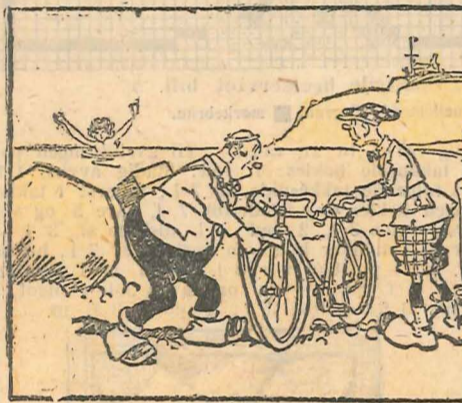
1. „Aa ja! Hvor jeg har maattet doie megen tort og lide mange skuffelser, siden jeg blev forhandlet af „Verdens bedste liktornemiddel“. Her skal bare nævnes et par av de mest interessante oplevelser. Det første sted, jeg forsøkte mig, var ved et badested, hvor en av gæstene paa en temmelig tydelig maatte vise mig, at med hans fætter var der ikke noget iveien.

2. Temmelig nedtrykt over den triste begyndelse paa min løpebane som liktornelæge henvendte jeg mig til en rigtig egte, gammel sjouk som stod paa stranden og trak frisk luft. „De lider av omme føtter!“ sa jeg og pekete paa hans ben. „Det kan ikke nytte, De vil negte det, — jeg kan se det paa formen av Deres støvler, — det er oplagte liktornestøvler!“

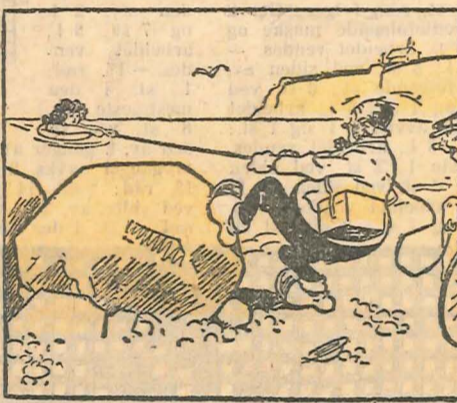
3. „Det er ikke umulig at støvlene som De sier er oplagte liktornestøvler!“ svarte han og smilte saa merkelig poisik. „Jeg skal ikke uttale mig nærmere om det, da støvlene ikke er mine. Forresten har jeg ikke tid til at staa her og snakke. Adjø!“ Dermed vendte han sig om og gik, og jeg saa nu, at manden gik paa to træben. Nei, der er ingen liktornestøvler! tænkte jeg.

4. Saa gik jeg videre. Men jeg holdt mig fremdeles til kvarteret nede ved stranden, — jeg elsker nemlig sjouluft. Og bedst som jeg gaar, hører jeg ute fra havet høie rop om hjælp. De viste sig at komme fra en ung dame som var i havsnød. Her var ingen tid at spille, — hun maatte hjælpes og det straks. „Undskyld!“ sa jeg til en cyklist. „Faar jeg laane det?“

5. Dermed trak jeg ringen av hans forhjul, bandt et taug i den og kastet den som en redningsboie ut til den unge dame. Oppfyldt av bange anelser og spændt paa, om redningsboien viide nra den vakre, unge dame i rette tid, fuge jeg cykkelringens flugt gjennem luften. Til al lykke daltte den ned lige ved den unge dame, som behændig grep den.

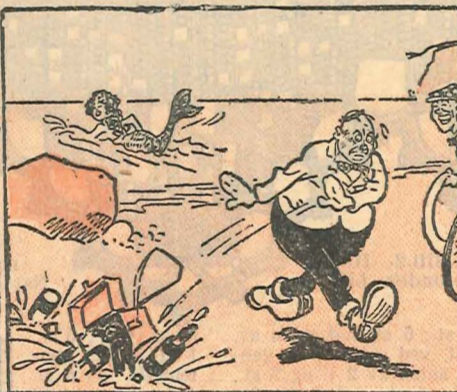
6. „Atid nu bare godt fast!“ ropte jeg av mine lungers fulde kraft, mens jeg satte det ene ben mot en stor sten og halte og trak som jeg aldrig har halt og trukket før. Damen var ualmindelig tung av en vakker, ung dame at være, forekom det mig. Cyklisten tilbød galant at hjælpe mig, men jeg frabad mig venligst hans indblanding, — æren skulde være min alene!

7. Endelig naadde den unge dame land. Hun tok yndefuldt plads bak den store sten, idet hun med den mest bedarende stemme sa: „Hvorledes kan jeg takke Dem, min herre?“ „De skal bare i egen interesse, bedste frøken, kjøpe en liten flaske av dette aldeles uovertrufne middel mot omme føtter og — undskyld! — liktornestøvler, hvis frøkenen . . . hm!“

8. Da hændte der noget som jeg aldrig i mine dager vil glemme. Den unge dame smilte venlig til mig, — jeg drømte allerede om at sælge hende mindst ti flasker, — dreide sig litt og slog med et koket kast den vakreste havfruehale ind mot stranden, idet hun sa: „Beklager meget ikke at ha bruk for Deres middel, da havfruer som bekjendt ikke har føtter!“

9. Men da var ogsaa mine lidelsers maal fullt. Rasende kastet jeg hele beholdningen av „Verdens bedste liktornemiddel“ fra mig, saa flaskene knustes. Men i klangen fra de knuste flasker blandet sig den lille havfrues spottende stemme, idet hun ute fra havet ropte: „Jeg trodde, De visste, at havfruer ingen føtter har, — vi har bare hale!“

„Hun elsker — hun elsker mig ikke . . .“

„Der siller hun, min deilige, min tilbedte, min eneste! Aa, om jeg bare visste, om hun elsker mig likesaa varmt og inderlig som jeg elsker hende! Jeg tror, jeg vil prøve det gamle middel: at spørre blomstene om det!“

Den unge, forelskede mand skred straks til verket. Like ved ham stod en kaktuslignende plante, og idet han ét for ét trak et „haar“ av den, sa han med patos: „Hun elsker — hun elsker mig ikke, — hun elsker — hun . . .“

Længer kom han nu ikke dengang. Han blev nemlig pludselig avbrutt ved, at „kaktus“en begyndte at tale — og det paa en meget haandgrikelig og nærgaende maate. Det var den elskede fars hode han hadde plukket!

Smaapluk.

I zoologisk have.

Opsynsmanden: „Dette er en blaaræv . . . De vet . . . hvis skind betales med 1000 kroner!“
En dame (mistroisk): „Javel . . . men er det egte?“

Mor: „Jamen, hvad er det da du gjør med lille søster, du ruller hende jo rundt i sengen?“

Peter: „Jeg glemte at ryste medicinen, jeg skulde gi hende . . . Derfor ryster jeg nu hende selv!“

Mellem automobilister.

„Fik vor formand en lykkelig død?“
„Ak ja . . . han døde med et smil paa læbene. Vi lot ham i sidste øieblik lugte til en flaske benzin.“

En skrythals.

Hansen: „Naar jeg sover paa hoteller, lægger jeg for sikkerhets skyld alltid mine penger under hodeputen.“

Frandsen: „Hvis jeg gjorde det, vilde jeg ikke kunne lukke et øie. Jeg kan nemlig ikke taale at ligge høit med hodet.“

Den første vrede.

Den nyforlovede: „Altsaa . . . sote Amalie . . . du tilgr mig og vil prøve paa at glemme, at jeg sendte dig det avskedsbrevet igaar? . . . Men hvor er din forlovelsesring?“

Amalie (forlegen): „Den . . . den pantsatte jeg . . . i den første vrede . . .!“

Faren: „Du kat har ni liv.“

Lise (4 aar): „Far! Hvis nu vi tok vor graa kat med ombord paa dampskibet, og den saa faldt i vandet . . . vilde den saa behøve ni redningsbeller?“

Hvad er

„MACKO“ er en balsam, en uædergjørende salve, fremstillet af de rene, mest lægende og velgjørende stoffer. — „MACKO“-balsam helbreder for utslet, fjerner kviser og hudorm. „MACKO“-balsam har endog helbredet ondartet exeme. „MACKO“-balsam er det bedste middel mot den plagsomme hudkløe og rød, irriteret hud. „MACKO“-balsam er et uovertruffet middel mot flass i haaret. „MACKO“-balsam er en utmerket hjælp mot ophvnedede og ømme hænder og fødder. „MACKO“-balsam fjerner al urenhed i huden og gjør den fløielsblød og fin. „MACKO“-balsam kan bruges i ansigt, paa hænder, paa hals og bryst og hele legemet. — Bor stadig bruges efter vaskning av hænder og ansigt eller efter bad, hvis huden er tør. — „MACKO“-balsam bør ikke mangle i noget hjem. Drøi i bruk. Sendes utenbys mot postoprav eller forskuttsbetaling for kr. 3.50 eller kr. 5.00 pr. krukke + porto fra „Morseagenturet“, Rusløk. 12, Kristiania. — Forhandlere antas.

Gratis livsfortolkninger for alle, som skriver straks!

Den berømte amerikanske astrolog, Professor Roxroy har endnu en gang besluttet sig til som bevis paa sine evner GRATIS at udtale her i landet fra sit kontor i Holland et antal FORSØGS-FORTOLKNINGER.

Professor Roxroy er saa vel kjendt her i landet, at nogen introduktion næppe er nødvendig. Hans evne til at tyde menneskers liv, hvor lang afstanden end er, paastaas at være aldeles utrolig. I august 1913 forutsagde han paa en tydelig maate den store krise, og meddelte alle sine kunder, at et tab i de kongelige kredse i aaret 1914 skulde komme til at ramme flere av Europas kronede hoveder. Til og med andre, mindre kjendte astrologer, bosiddende i andre lande, hylder ham som deres mester og træder i hans fodspor. Han utpeger for Dem, hvad De duer til og hvad De bør gjøre for at gjøre lykke her i livet, nævner deres venner og uvenner og beskriver de gode og de onde perioder i Deres liv. Hans beskrivelse av skete, nu indtræffende samt kommende begivenheter vil forbygge, men ogsaa hjælpe Dem. Herr Paul Stahlmann, en erfaren astrolog, bosat i Ober-Nieuws-aderm, Tyskland, skriver som følger:

„Det horoskop, som Professor Roxroy har utarbeidet for mig, er fuldstændigt ovenstemmende med sandheten. Det er et meget samvittighetsfuldt og med stor sikkerhet utført arbejde. Da jeg selv er astrolog, har jeg kunnet kontrollere hans planetiske beregninger og indikationer og kan bekrefte, at hans arbejde er i enhver henseende korrekt og baseret paa de allernyeste principper.“

Hvis De ønsker at benytte Dem av dette specielle tilbud, samt skaffe Dem en forklaring over Deres liv, behøver De kun at sende Deres fuldstændige navn med adresse, tilikemed dato, maaned og aar for Deres fødsel, samt Deres fødested (alt skrevet tydeligt og klart). Tilføi om De bliver titulert herr, fru eller frøken, samt angi navnet paa dette blad. Penge behøver De ikke at sende, men hvis De har lyst, saa kan De vellegge 50 øre (i Deres eget lands frimerker) for at dække porto og kontoromkostninger. Adresser Deres brev til: Roxroy, Dept. 4631 U. 42 Emmastraat, Haag, Holland. NB. Portoen til Holland er 20 øre.

„Handy“ cykler, cykkeldeler og alle slags sportsartikler. = Fama symaskiner =

i stort utvalg til billigste priser.
En gros og en detail. o Forlang tilbud.

Bernh. Øye's Maskinforretning, Sportsavdelingen, Kristiania.

Beskyt Deres Idé ved et Patent.

Hos os faar De hurtig, grei og samvittighetsfuld behandling.

Det Tekniske Finansiinstitut a.s.

Aktiekapital: Kr. 1,000,000.00.

Chr. Augustgt. 14. Telefon 16176. Telgr. adr. „Teknikerbanken“. Kristiania.

Ure en gros.

Jens P. Larsen. Aarhus, Danmark.

Kun salg til forhandlere. Forlang tilbud.

VIL DE BLI dygtig el. montør, maskinist, verkemester, tegner, dampmaskinist, fyrbøter etc., saa deltag i vor velkjendte undervisning pr. korrespondence. Ingen forudskaper fornødne.

Bemerk. Vore kurser anbefales av flere av Sveriges mest fremragende ingeniører. Flere anbefalinger bekræfter dette. Vi underviser ogsaa i enkelte fag saasom matematik, mekanik, maskintegning, elektr. ledningers montering, elektr. maskiner, vandturbiner, dampkjøledere, dampmaskiner, dampmaskiner, deres pasning og drift, landmaaling m. m. Forlangprospekt for det fag eller den beskæftigelse, som interesserer Dem! De faar det gratis. Sveriges Tekniske Korrespondens-institut, Kungsg. 51, Malmö. Dir.: Civilingeniør C. F. Lundberg.

Christiania Blomagasin Grundlagt - 1739.

Leletoi stadig Nyheter.

„OHIO“ Støvsugere

er bedst, billigst i bruk og har størst sugeevne. Forhandlere og agenter søkes.

DEPOT: A/S „Ohio“ Company, Toldbodgt. 31. 3. KRISTIANIA. Telef. 8473 - 25514.

Agenter antas for salg av „Tiger“-Cyklerne. Alle modeller. 5 aars garanti. Prislister gratis til enhver. OLAF B. ANSETH, Cykelforretn., Mariuveien 58, Kristiania. Telefon 21140. Telegr. adr. „Tiger“.

Alt til Haven Frø - Trær - Busker - Stauder - Roser - Løk - Gjødning - Redskaper. Katalog gratis. Herlofson's Frøhandel, Kristiania.

Røkere! Er Deres pipe sur? Kjøp „Kokon“-pipeindlæg og alle ubehageligheter med sur og forstoppet pipe, samt nikotinforgiftning undgaas. Pris pr. æske: 6 stk. kr. 1.50 + porto. Joh. P. Fjeldahl, Skien.

Likør og Brændevins Essenser.

Vi har overtaget et fortrinligt agentur fra et av utlandets fineste huse til fremstilling av likører, som: Curacao, Marashino, Benediktiner, Chartreuse og Punsch samt brændevin, som: Akvavit, Cognac og Genever. Mindste antal der sælges ad gangen er 5 flasker essens efter kjøperens eget valg. Bruksanvisning medfølger hver flaske. Pris kr. 1.20 pr. flaske, porto og indpakning 75 øre. Sendes ogsaa pr. efterkrav. Agenter og handlende indrømmes rabat.

ABELS KUNSTFORLAG, Post box 496, Christiania.

Haarfletter av søgte haar og i alle farver fra 9.00, 12.00, 15.00 og 20.00 kr. Prøve av haaret indsendes. Exp. diskret mot opkrav. Norddregt. II. Einar Lehn Trondhjem.

Ludvig Munthe, Akersgd. 32, Christiania. Telefon 16791.

Cyklerne „Svalen“ og Motorcyklen „Excelsior“.

Apparater og utstyr for alslags idræt.

Jagt- og fiskeredskaper m. m. i godt utvalg.

PERFEKT Haarfjerner

Til spot og spe

gaar mange damer enten med lange haar paa haken, en vel utviklet bart eller De ontrær med en bar, haarbevokset arm. Utsæt Dem ikke lenger for alle de nærgaaende blikke. Bruk „Perfekte“, som øieblikkelig tar de generende haar og derved samtidig gjør Deres utseende 10 aar yngre. „Perfekte“ garanteres uskadelig for huden og har varig virkning. Pris kr. 4.20 for stor portion. Erholdes i alle velassorterte drogeri- og parfumerforretninger — eller direkte fra „MORSEAGENTURET“, Ruseløkveien 12, Kristiania. Utenbys mot postoprav eller forskuttsbetaling til anførte priser + porto.

Korrespondanceundervisning i violinspil, harmonilære og messinginstrument. Alle kan nu lære sig disse fag. Prosp. grat. Musikdir. C. EKBERG, avd. 1, Villa Strandtorp, Tjornap, Sverige.

Generende haarvekst

i ansigtet og paa kroppen forsvinder hurtigt og smertefritt med rod ved bruk av Ser-rail. De haardannende papiller dør og haaret forsvinder derved for bestandig. Uskadelig selv for den ømfindligste hud. Bedre end elektrisk behandling, som ofte skader nerverne. Pris med bruksanvisning kr. 3.—.

Parfumeri Ravissante, Nørrelarimagsgade 9, Kjøbenhavn K.

FRIMERKER. Faksimile. Erstatning af manglende Frimerker. Indkøb. Salg. Ombytning. Priskurant gratis og franco. Sending af Valg. F. Fournier's Etit., Genf, 1.

Mot fotsved, saarbenthed og armsved er Vasenol-Armé-pudder, (fjerner al sveddukt), nutidens bedste læge-anbefalte middel. Forl. Vasenol-Armé-pudder paa apoteket.

Faste lave priser. Godt utvalg i barne-, sports- og dukkevoigne, barnestole m. m. Ill. katalog mot 20 øre i frim. Carl J. Sjøstedt, Søndregt. 4 (ved Ankerbroen), Kr.a.

Nordisk Mønster-Tidende er det største og bedste modeblad i Skandinavien. 150 øre kvartalet, 25 øre pr. nr.

Tegn Deres forsikring i „NORSKE LIV“.

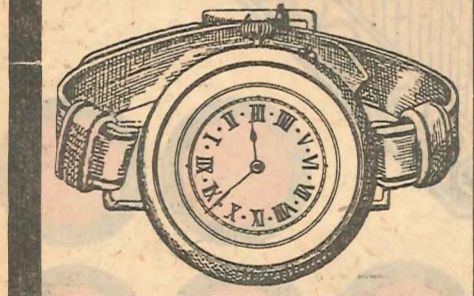
Damer! bruk kun „Queen“

Sanitetsbind. Faas o eral. — Et gros & en detail. Daniel Oisen. — Kristiania.

Urmakere Fournitur og verktoij for urmakere. Billigst og bedst!

Skriv efter katalog! Aktieselskabet „JUDITH“ Christiania St. H. 3.

Gammelt Kobber, Messing, Aluminium m. m. kjøpes til høie priser. Kristiania Kunst- & Metalstøberi, E. Poleszynski, Øvre gate 7 og Kongsgate 29. Telef. 16703. Ved forespørsel opgi kvantum.

Et ekte GULDUR

ønsker vi alle — men hvad koster ikke et saadant? Fra os faar De for

kr. 10,50

et ekstra elegant

armbaandsur (gulddouble dameur), der næsten umuligt kan skjernes fra et ekte guldur.

Vil De lægge merke til, at uret ikke kan sammenlignes med de saa ofte forekommende forgyldte cylinderure, men er et ankerur, av vor urmaker særlig utvalgt blandt hundreder av fabrikater. Ved vor avtatte direkte med fabriken ser vi os i stand til at levere luttur utvalgte præcisionsure. Desuten blir hvert ur for avsendelsen nøiagtig efterset. Alle kjøpere har kun lovord om deres utmerkede gang og stilfulde utseende. Glem ikke, at vi vil beholde vor kundekreds samt bli anbefalet til Deres slektninge og bekjendte, derfor kan De stole paa os. Bestil snarest et ur, og De vil bli forundret over, hvad De kan faa til en saa billig pris. 2 ure sendes fragtfritt.

VAREHUSET EXCELSIOR, Nr. Farimagsgade 9, Kjøbenhavn K.

Pi bruker Nordström & Due's

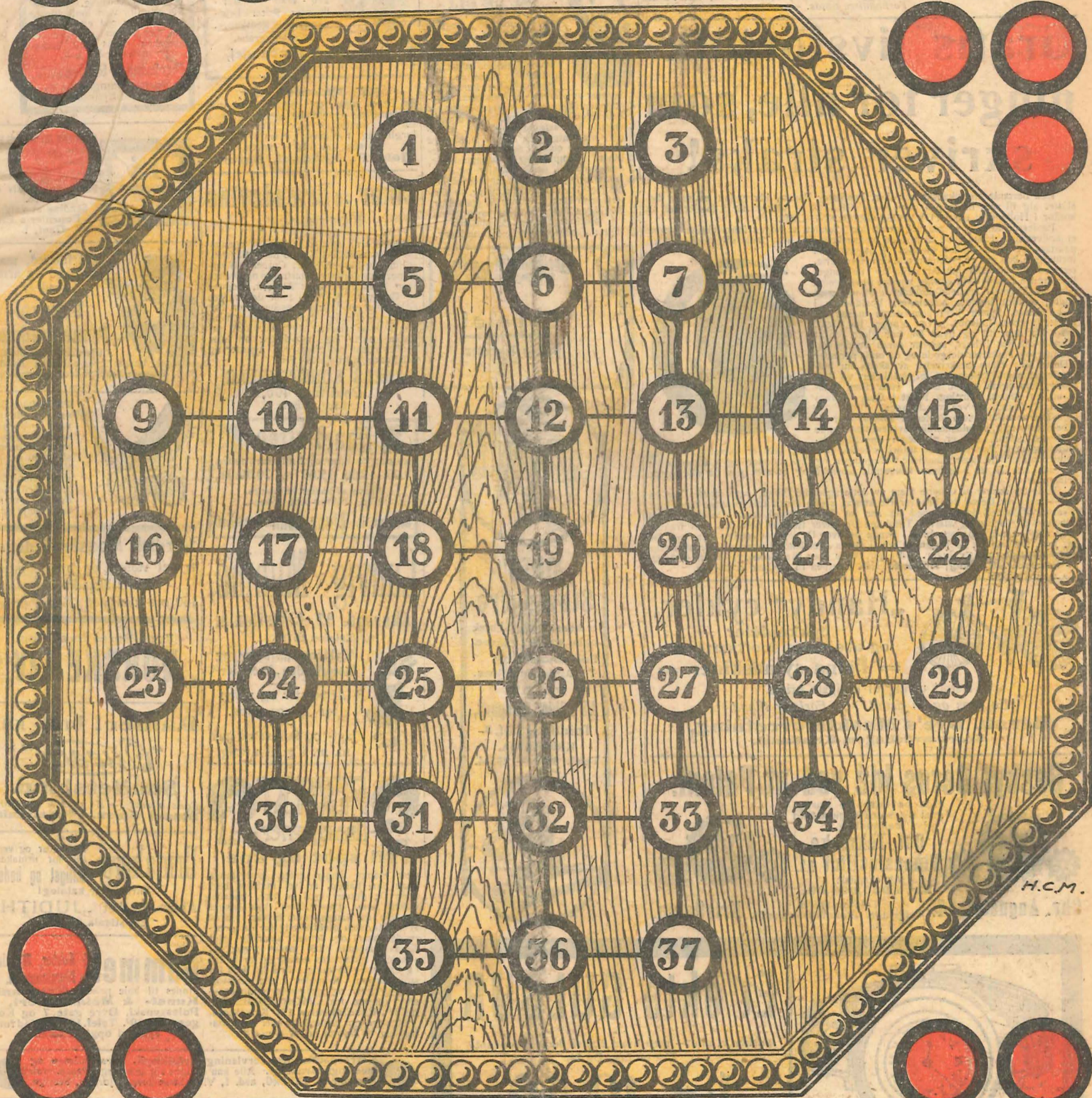
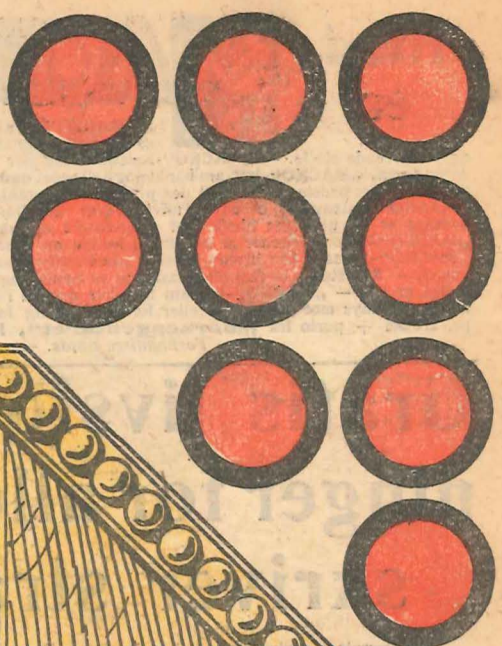
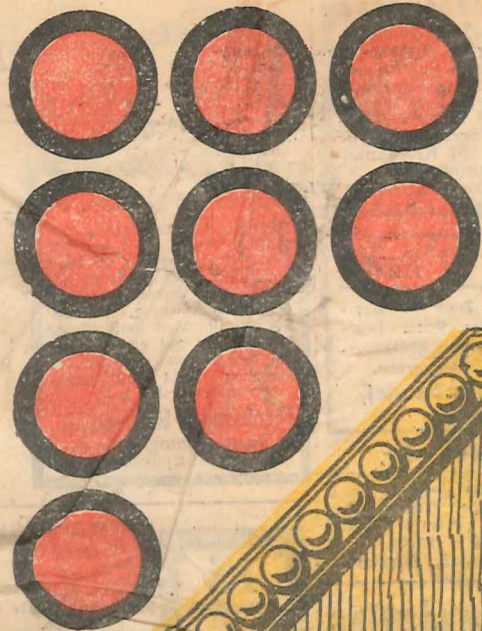

Crème Suzon og Savon Crème Suzon!

„Graat Haar“

forsvinder, naar man benytter Apotheker Wolffs Haarfarve. Blond. Brun. Sort. Ægte. Uskadelig. Letvindt. Kr. 4.50 pr. æske. Porto for utenbys 50 øre. 3-dobbelt portion 10 kr. postfritt mot beløpet kontant i rekoni. brev. Wolff's Magasin, Grønsen 10, Kristiania. A.

 HVORLEDES MAN OG-
 SAA KAN LAGE SIG ET
 :: ENEBOER-SPIL ::

H.C.M.

Foran i bladet omtales, hvorledes man kan lage sig
 et eneboer-spil i en cigarettæske. Her bringer vi en
 anden form for det samme spil, ogsaa meget let at
 fremstille. — Klæb hele siden paa pap, klip de runde
 brikker nøiagtig ut og følg for-
 øvrig de samme regler som
 slaar inde i bladet. Istedetfor
 pinder anvendes her brik-
 ker og istedetfor huller fin-
 des her paa brettet ringer.

